

Giới thiệu Nữ Phụ Muốn Ly Hôn

Thể loại: Trùng sinh, xuyên sách, vòng giải trí, điền văn

Số chương: 61 chương

Editor: Typard

Nhân vật chính: Vân Yên, Trần Âm

Văn án

Vân Yên xuyên sách, xuyên thành tiểu minh tinh vợ của đại nhân vật phản diện trong tiểu thuyết dành cho nam.

Giai đoạn đầu, đại nhân vật phản diện này bị thiếu năng, nhưng đến phần sau thì thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, đầu tiên là anh giết chết cô vợ tiểu minh tinh của anh. Bởi vì lúc anh còn là kẻ thiếu năng thì cô ả này cấm sùng anh, còn muốn hại chết anh.

Vân Yên im lặng nhìn đại nhân vật phản diện khi còn là kẻ ngốc, làm nũng muốn cô đút com cho.

Hay là, ly hôn đi?

Hướng dẫn đọc:

Nữ chính xuyên sách, nam chính trùng sinh.

Ngốc bạch ngọt có sức mạnh lạ thường VS Bệnh thần kinh có lòng dạ đen tối

Sau khi bộc lộ chỉ số thông minh, một ngày Trần Âm bị đánh ba lần.

Lần đầu tiên, quậy không chịu ăn com,

Lần thứ hai, quậy không cho Vân Yên quay phim,

Lần thứ ba, trong chương trình truyền hình trực tiếp lừa Vân Yên thay váy cưới, đưa cô đi làm đám cưới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Editor: Typard

Vân Yên bị đau mà tỉnh.

cô mở mắt ra, trước mắt là một khuôn mặt người phóng đại, sau lưng thì dán chặt vào đệm giường, hai cổ tay bị dùng sức siết ấn ở trên đầu.

“Chị dâu nhỏ, chị đang quyến rũ tôi sao?” Tên đàn ông khom lưng, hơi thở phả lên trên tai cô, âm ỉ, nhột nhạt.

Mới vừa tỉnh ngủ, toàn thân cô vẫn còn mơ màng, nhất thời cũng không thể phân biệt rõ mình có đang nằm mơ hay không.

“Hà?”

âm cuối lên cao, giọng nói cực kỳ ngả ngón. Tên đàn ông cười xấu xa một tiếng, một giây sau bỗng nhiên sáp lại gần hơn, vành môi ảm áp chạm vào vành tai cô.

Có lẽ Vân Yên bất ngờ bị nóng, phản xạ có điều kiện hất cánh tay một cái, ném tên đàn ông ra ngoài.

Rầm——

Bản đọc sách bằng gỗ bị va phải, cặp tài liệu rơi bừa bộn đầy đất.

Trầm Minh ngã ngồi trên sàn nhà, thất thần mấy giây, mắt nhìn người phụ nữ gầy gầy nhỏ nhắn, mặc bộ váy ngủ hoạt hình ở trên giường, trong lòng ngạc nhiên nghi ngờ.

“Chị dâu nhỏ ——“ hần miễn cưỡng cười một tiếng, cánh tay chống thân thể ngồi dậy, phui phui ống tay áo không chút bụi: “Chị đang chơi trò tình thú với tôi à.”

Vân Yên căng thẳng nắm vạt váy, nhìn hần lại muốn đến gần, nhắm mắt đưa chân đá một cái, tên đàn ông bay ra ngoài lần nữa.

Sau lưng Trầm Minh đụng trúng vách tường, toàn thân đau như gãy xương. Rốt cuộc sắc mặt cũng trở nên khó coi: “Giả bộ trình tiết liệt nữ làm gì? Chẳng phải chính cô leo lên giường tôi sao. Sao hả? Bây giờ muốn gọi thẳng ngọc Trầm Âm kia tới hả?”

Vân Yên sững sốt một chút, giường mắt nhìn quanh, phát hiện đúng là mình đang ở trong một căn phòng xa lạ, lập tức bò dậy, nhảy chân trần xuống giường.

Hôm nay Trầm Minh ăn phải thua thiệt lớn như vậy, sao có thể tùy ý bỏ qua cho cô. hần đứng lên chặn cửa, ánh mắt hung ác: “Muốn chạy hả? cô mơ đi!”

Vân Yên do dự một giây, giơ chân đá vào bên cạnh Trầm Minh. Trầm Minh hoảng sợ, thân thể né tránh theo bản năng, sau đó nghe rầm một tiếng, cửa mở ra.

Trầm Âm đang đứng ngoài cửa, sắc mặt bị đèn hành lang phản chiếu rất trắng, một đôi mắt đen thâm trầm, không có tình cảm nhìn vào.

Câu chuyện là như vậy.

Vân Yên xuyên vào một quyển tiểu thuyết dành cho nam. Nam chính Trầm Minh là con riêng của chủ tịch tập đoàn Trầm thị, nhưng vẫn được hưởng sự đãi ngộ của người thừa kế. Mà từ nhỏ Trầm Âm, vốn là người thừa kế của nhà họ Trầm, lại phải chịu đựng mẹ kế đánh chửi ngược đãi, bởi vì anh là một người đàn ông.

Chủ tịch Trầm nhắm một mắt mở một mắt với hành động của vợ, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không quan tâm con trai. không biết ông tìm được một tiểu minh tinh ở đâu, lấy tài nguyên cao cấp làm điều kiện, thuyết phục cô ta gả cho Trầm Âm.

Quả nhiên người kia không hề do dự gật đầu.

Ngay lúc chủ tịch Trầm cho là chuyện đơn giản đã được giải quyết, nhưng chưa thỏa lòng tham của tiểu minh tinh, nên lại leo lên giường Trầm Minh. Còn ngu xuẩn cho rằng, chỉ cần giết chết Trầm Âm, là ả có thể gả cho Trầm Minh, trở thành bà chủ tập đoàn Trầm thị.

Thế nhưng Trầm Âm không bị ả giết chết, mà khôi phục lại đầu óc. anh không quên những thứ mình đã gặp phải, trả thù lại gấp bội. Mẹ kế và tiểu minh tinh một người càng thâm hơn một người, ngay cả Trầm Minh cũng bị anh làm cho ngã ngựa.

Nhưng dù sao nam chính cũng là nam chính, có hào quang nhân vật chính, cuối truyện Trầm Âm vẫn phải chết. Xe bị lật kéo người theo rơi xuống vách đá, ngay cả thi thể cũng không còn.

Mà lúc này, tình tiết đang tiến triển đến lúc tiểu minh tinh leo lên giường, sau chuyện này là tình tiết nam chính ám chỉ ý đồ giết hại Trầm Âm. Vân Yên không nghĩ ra, cô xuyên qua lúc tiểu minh tinh vừa mới gả về, rõ ràng đã cố gắng hết sức tránh Trầm Minh, chưa từng lên lút tiếp xúc với hần lần nào, càng không muốn leo lên giường hần, sao vẫn phát triển theo tình tiết của nguyên tác chứ.

Giờ phút này cũng không có thời gian để cô nghĩ thông suốt. Trầm Minh thấy Trầm Âm ở cửa, xì một tiếng, mở một nút trên cổ áo, hất hàm giễu cợt nói: “Nhìn cái gì, hả? Muốn xông lên hả?”

nói xong, hần đưa tay nắm cánh tay Vân Yên: “Tới đây, đừng khách sáo. Chúng ta...”

Vân Yên giãy giụa, Trầm Minh không để phòng lão đạo tể ngã. cô nhân cơ hội này vội xông ra, dắt tay Trầm Âm chạy nhanh.

Ở lầu hai, Vân Yên thờ hồng học tựa vào trên cánh cửa, thân thể giống như hết hơi, chậm rãi tuột xuống.

Lát sau, cô liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, nhìn Trầm Âm đứng cách đó không xa nhìn thẳng vào cô, lau mồ hôi lạnh trên đầu một cái, hỏi: “Sao anh đi xuống vậy? Vẫn chưa ngủ à.”

không đợi anh trả lời, cô tự suy đoán: “Hần là khát nước rồi.”

“...”

Vân Yên đứng lên, dừng trước bàn rót ly nước, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Sau đó mới rót cho Trầm Âm một ly.

cô đưa nước tới: “Nè.”

Trầm Ám không để ý tới cô, mí mắt cũng không nâng một chút.

Vân Yên ngẩn ra, rồi nhớ ra cái gì, à một tiếng, giờ ly nước đến bên vành môi anh: “Ngoan nào, há miệng.”

không phản ứng như cũ.

Hai ba giây, cánh tay Vân Yên mỏi, ngưng ngừng thu về: “Hóa ra anh không muốn uống nước à.”

“...”

“không muốn uống nước thì ngủ đi.”

Gỡ ly lên mặt bàn một lúc, Vân Yên thả ly nước xuống, kéo cánh tay Trầm Ám tới trước giường, nhấn anh ngồi xuống. Trầm Ám hơi sững sốt vì sức lực của cô, một giây sau thân thể bị đẩy ngã, đập mền thật dày lên.

Vân Yên bực anh lại kín mít chặt chẽ, tắt đèn bàn, dấn dò như đồ con nít: “Đừng chạy lung tung nữa, ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ đi.”

Trong bóng tối có một hình bóng mờ hồ từ từ di chuyển đến gần cửa, cửa vừa mở ra đóng một cái, không thấy bóng dáng nữa.

Yên tĩnh không đến mấy phút, trên hành lang vang lên tiếng bước chân dồn dập. Cửa và đèn gần như đồng thời bị mở ra.

Vân Yên ôm gối đứng ở cửa, tội nghiệp đi vào bên trong nhìn.

“Trầm Ám, anh ngủ một mình, không thấy sợ sao.”

“...”

không có ai để ý đến cô.

Vân Yên dè dặt bước tới nửa bước, thấp giọng dò xét: “Trầm Ám, Trầm Ám à? anh ngủ chưa?”

không lên tiếng như cũ.

Hình như cô thở phào nhẹ nhõm, xoay người đóng cửa tắt đèn. Suy nghĩ một chút, lại khóa cửa ken két.

Chăn vừa vén lên đã rơi xuống, một thân thể lạnh như băng dán lên vai Trầm Ám. anh rũ thấp con ngươi, kiên nhẫn đã bị mài sạch, giặt giặt cổ tay, định bẻ gãy cổ người phụ nữ bên cạnh.

một phút sau, eo bị ôm chặt. Vân Yên vùi đầu vào ngực anh, im lặng hai giây, đầu tiên nhỏ giọng khóc thút thít, sau đó không không chế được bắt đầu khóc to.

“Hu hu hu tên khốn nạn đó hôn tai tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Editor: Typard

Trầm Ám bị Vân Yên giày vò suốt một buổi tối.

Ngực ướt nhẹp, tất cả đều là nước mắt của cô, cô khóc một lúc thì gối lên anh ngủ mất. Sau khi ngủ hình như khó chịu cái gối ướt chèm nhẹp của mình, nhỏ giọng lầm bầm nói mớ, gò má dán vào áo anh, tới cọ lui, tìm vị trí thoải mái.

Sắc mặt Trầm Ám tái xanh, không nhìn được đầy cô. cô giống như chịu đựng vô vàn uất ức, rì rả rì rầm cau mày, nắm vạt áo anh không thả. Sức

lực cô không nhỏ, Trầm Âm dây dưa với cô một hồi cũng thấy mệt mỏi. Hơi thả lỏng một chút, chẳng những cô dính cả người lên, mà còn há miệng cắn lên vai anh.

Trầm Âm cứng đờ.

Vân Yên gặm mấy miếng, chắc là cảm thấy khó ăn, từ từ nhả răng ra.

Ngoài cửa sổ gọn lên màu trắng bạc.

Trầm Âm nhìn ánh sáng tràn ngập căn phòng, thu lại thần sắc khác thường trong mắt, cau mày suy nghĩ gì đó trong lòng.

Mặc dù tối qua ngủ không sớm lắm, nhưng vừa đến sáu giờ, Vân Yên đã tỉnh. cô có thói quen dậy sớm. Khi còn bé ở cùng ba và mẹ kế, không dậy sớm thì không có cơm ăn, sau đó cô rời trường học làm diễn viên quần chúng, không chuyên cần thì chết đói.

cô neho mắt, mơ mơ màng màng ngáp một cái, gò má cạ phải một cái gối —— cứng ngắc.

cô chậm chạp nhận ra được điều gì đó, đôi mắt từ từ mở ra, phát hiện mình ôm lấy một người đàn ông, phản xạ có điều kiện đưa chân đá một cái.

Rầm —— Trầm Âm vừa mới ngủ, bị vậy thì té tỉnh.

Vân Yên ôm nhen thò đầu ra nhìn một cái, chạm phải ánh mắt lạnh như băng của Trầm Âm, gương mặt nhất thời trắng bệch.

cô cô cô... đá đại nhân vật phản diện té!?

Bị Trầm Âm trợn mắt nhìn, Vân Yên rùng mình một cái.

cô cuống cuống vút mền xuống, lúc mang dép còn mang lộn, ngồi chồm hồm xuống thấp thỏm dạy dỗ anh: “Tướng ngủ của anh xấu quá à! Lăn qua lộn lại cả đêm, coi đó, té xuống giường rồi kìa!”

Trầm Âm quái dị nhìn cô.

Vân Yên vốn làm chuyện trái lương tâm, lần này lại chột dạ không dám nhìn anh. Lo lắng sau này Trầm Âm mình mẫn sẽ ghi thù cô, cũng không dám hung hăng, thay sang một khuôn mặt tươi cười: “Ngoan, tôi đỡ anh.”

Trầm Âm cực kỳ không nể mặt né tránh, bị cô cưỡng ép nắm cánh tay: “Nghịch ngợm ngang bướng cái gì, anh phải nghe lời...”

Trầm Âm bất động, muốn nhìn thử cô muốn chơi trò mèo* gì.

(*: nguyên văn là thủ đoạn bịp bợm, nhưng trò mèo cũng thế, mà xuôi hơn.)

Vân Yên hài lòng neho mắt lại, muốn vỗ vỗ đầu bé ngoan để khen thưởng. Nhón nhón chân, không với tới, xoay lại lấy cánh tay kéo thấp cổ anh, nửa ép buộc Trầm Âm cúi người xuống.

Sau đó đưa một cái tay khác vỗ vỗ lên đỉnh đầu anh: “Vậy mới ngoan.”

Biểu cảm của Trầm Âm trong nháy mắt trống rỗng, một phút sau, hất tay cô ra không chút lưu tình.

Rầm —— cửa phòng vệ sinh đóng lại, Vân Yên bị nhốt ngoài cửa.

cô đứng đó không đi, trong đầu nghĩ không biết anh có thể tự rửa mặt không, rất quan tâm dán sát cửa dận dò mấy câu, trong cửa vang lên tiếng nước chảy tí tách.

Vân Yên lúng túng sờ mũi một cái, lúc này mới xoay người đi. Mở cửa nhìn bên trái một chút rồi nhìn bên phải một chút, chắc chắn hành lang không có ai, mới chạy về phòng mình như một lần khổi.

Mặt trời treo trên không trung, hơi nóng bóng râm nướng từ ngoài cửa nướng vào.

Vân Yên quỳ gối bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ qua che nửa khuôn mặt, nhìn chăm chú không nháy mắt vào chiếc xe đậu ở bên ngoài.

Trầm Minh mặc âu phục ra về đạo mạo, ngồi kế bên vị trí người lái. Xa xa thấy Trầm phu nhân đã tới, ra hiệu cho bà lên xe, cửa kính xe cũng đóng lại theo, hai người không biết nói chuyện gì ở trên xe.

Hồi lâu sau, cuối cùng Trầm phu nhân xuống xe. Tài xế lên xe, lái xe từ từ đi xa.

không phải là tố cáo chuyện tối hôm qua chứ?

cô đang suy đoán, bỗng nhiên Trầm phu nhân ngẩng đầu lên, nhìn về phía bên này. Cách quá xa, Vân Yên cũng không thấy rõ biểu cảm của bà ta, vội vàng buông rèm cửa sổ xuống, đưa lưng về phía cửa sổ ngồi trên sàn nhà, thân thể vô ý thức căng thẳng.

sự sợ hãi của Vân Yên với Trầm phu nhân vượt xa với Trầm Minh. Nam chính dù sao cũng là nam chính, tuy là người phong lưu, cũng rất ít làm chuyện gì ác, có được tất cả đa số nhờ may mắn.

Trầm phu nhân lại không giống vậy, nguyên tác đề cập đến vài nét, bà ta từng là người tình của chủ tịch Trầm, lúc còn trẻ dùng đứa bé trong bụng làm mẹ Trầm Âm tức giận đến khó sinh, khiến anh vừa sinh ra đã là đứa bé không có mẹ. Vì thế bà ta thường đến nhà chăm sóc, nhìn mấy năm thuận lợi gả vào nhà họ Trầm, không quá nửa tháng biến Trầm Âm thành một người nhược trí.

nói chung cũng là báo ứng, lúc con ruột bà ta đang bắt nạt Trầm Âm thì không cẩn thận té xuống hồ chết chìm.

Nhà họ Trầm không thể không có người thừa kế, chủ tịch Trầm nhanh chóng mang về một đứa bé, cũng chính là Trầm Minh.

Nhìn bé trai lớn bằng con trai đã chết của mình, Trầm phu nhân giận đến hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại làm như không có chuyện gì, xem Trầm Minh như con ruột mà chăm sóc.

Chủ tịch Trầm không còn khả năng sinh, về ngoài của bà ta cũng không còn được như lúc còn trẻ, nửa đời sau muốn có ngày tốt, chỉ có thể lấy lòng đứa trẻ hoang dã không biết lấy ở đâu ra là Trầm Minh này.

Bên này gió xuân mưa phùn, bên Trầm Âm cũng không thể bỏ qua. Trầm phu nhân xem anh là kẻ thù giết con, thừa dịp chủ tịch Trầm không có nhà, ngược đãi anh không chút kiêng kỵ. Hết lần này tới lần khác Trầm Âm vì trí thông minh thấp, không tố cáo càng không chạy trốn. Từ tuổi thơ hình thành thói quen chịu đựng bóng tối, chịu đựng con đói, chịu đựng bị làm nhục, chịu đựng đánh đập tàn nhẫn.

Nghĩ tới đây, Vân Yên không nhìn được đồng cảm với Trầm Âm.

Giống nhau đều là đứa trẻ không có mẹ ruột, không được mẹ kế yêu thích. Khi còn bé cô cao lắm là bị đói, nhưng cho tới bây giờ chưa bị ai đánh. So với Trầm Âm, cuộc sống đã quá tốt.

Có điều, nếu không phải vì từ nhỏ sức lực của cô cực kỳ lớn, theo như tính tình đó của mẹ kế, nói không chừng kết quả của cô cũng giống như thế thôi.

trên đời này những đứa bé gặp phải mẹ kế ác độc đều thảm thương giống nhau.

Vân Yên càng nghĩ, trong lòng càng không thoải mái. Liếc mắt nhìn trái táo cô lên mang từ dưới lầu lên cách đây không lâu, đột nhiên nghĩ đến, nếu không có ai cho cô ăn cơm, vậy bây giờ Trầm Âm chắc cũng đói bụng chứ.

Ban đầu đối xử tốt với Trầm Âm, chẳng qua là hy vọng sau này Trầm Âm có thể bỏ qua cho cô, hai người anh đi đường dương quan của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, cô đóng phim của cô, anh tiếp tục đảm nhiệm đại nhân vật phản diện của anh. Bây giờ đồng cảm với anh, Vân Yên ngồi kiêu gì cũng không yên, cầm trái táo lên tính đưa cho Trầm Âm.

Vừa mới đứng dậy, cửa bỗng nhiên mở ra.

Trầm phu nhân đứng ở ngoài cửa, biểu cảm lạnh lùng, giọng cũng lạnh ngắt: "Vân Yên, cô đứng là không biết điều!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Editor: Typard

Xuyên đến đã mấy ngày, đây vẫn là lần đầu tiên Vân Yên đối mặt chính diện với Trầm phu nhân.

Nguyên tác miêu tả Trầm phu nhân có thủ đoạn cực cao, lòng dạ ác độc, để lại bóng ma lớn trong lòng Vân Yên. Tay cô siết trái táo hơi căng lên, theo bản năng lui về phía sau hai bước.

Trầm phu nhân thấy Vân Yên là một người dễ bắt nạt, trong mắt thoáng qua vẻ khinh miệt. Thân thể bà ta thoáng thả lỏng, biểu cảm cũng không ác liệt như vừa rồi. Hờ hững vuốt tóc mai, mở miệng nói: "Nếu đã được lão Trầm nhìn trúng, tất nhiên cũng không phải loại ngu ngốc gì. Ở trong nhà này cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, nên nghe ai, không nên nghe ai, chắc hẳn trong lòng cô đều hiểu rõ."

“...”

“Lý do cô gả vào đây, từ trên xuống dưới nhà họ Trầm đều biết rõ. Thằng ngốc kia có thể mang lại cho cô được cái gì, Trầm Minh có thể cho cô cái gì, cô không phải là không biết. Hiếm thấy Trầm Minh để ý cô, chuyện tối hôm qua đã là quá khứ thì cho qua đi, lần sau tôi không muốn lại gây ra chuyện rắc rối gì nữa.”

Hai trông mắt Vân Yên tròn to: “Là bà...”

âm thầm đưa Vân Yên lên giường Trầm Minh, Trầm phu nhân còn có một tính toán khác. Chủ tịch Trầm tìm một con dâu về không đơn giản chỉ để cô làm bạn với con trai mình, tám phần là cất giữ ý muốn ôm cháu trai. Để Trầm Âm lưu lại đời sau, thà để cô sinh đứa bé cho Trầm Minh còn hơn. Như vậy vừa lấy lòng Trầm Minh, lại diệt sạch được tai họa ngầm. Trầm phu nhân cảm thấy Vân Yên cũng không phải thật lòng muốn chung sống với Trầm Âm, ai lại muốn hầu hạ một người ngu đần. Tối hôm qua chẳng qua là ra vẻ làm cao thôi.

Trong lòng bà ta chắc chắn, nói chuyện cũng không hề khách sáo nữa: “nói đến thế rồi, chính cô chuẩn bị tốt đi, tốt nhất nên thức thoi một chút, đừng làm phiền để tôi phải ra tay lần nữa.”

Giọng nhẹ bằng, giống như nói chút chuyện nhỏ như hạt mè.

Vân Yên mím chặt môi, ngực hơi phập phồng, cô nhìn Trầm phu nhân, vừa cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lại cảm thấy chán ghét.

“Ánh mắt cô như vậy là sao?” Từ khi gả vào nhà họ Trầm, Trầm phu nhân chưa từng bị ai trừng như vậy. Mười mấy năm sống trong nhung lụa khiến tính tình bà ta càng ngày càng lớn, bà ta nâng cánh tay lên: “Hôm nay tôi phải giáo huấn loại không biết điều như cô một trận!”

Thân thể Vân Yên phản ứng nhanh hơn suy nghĩ một bước, nghiêng đầu né tránh.

Lực còn lại lúc trước không có điểm tựa, thân thể Trầm phu nhân lung lay, lão đảo đụng vào vách tường. Bà ta bối rối trong giây lát, hiển nhiên không ngờ Vân Yên lại dám tránh. một chớp mắt tiếp theo lại cảm thấy tức giận sâu hơn, nâng cánh tay lên lần nữa.

Vân Yên lạnh tay lẹ mắt bắt được, dễ dàng hất một cái, Trầm phu nhân ngã ngồi trên hành lang.

“cô dám——“

Vân Yên không muốn nghe bà ta nói chuyện, nghĩ cũng biết bà ta sẽ không nói ra lời tốt đẹp gì. Ném trái táo trong tay ra, chuẩn xác ngăn chặn miệng Trầm phu nhân.

không khí ngưng lại một giây, trái táo rơi tách xuống đất, lại lộc cộc rơi xuống lầu.

Trầm phu nhân tóc lộn xộn, sắc mặt đỏ bừng, giọng cũng vỡ ra, hình tượng phu nhân không còn tồn tại chút nào: “Người đâu! Người đâu!”

Vân Yên nhân cơ hội tránh về phòng, đóng cửa cái rầm.

Bên ngoài náo loạn một hồi, Trầm phu nhân được bà vú Ngô đỡ đi. Vú Ngô nghĩ kể cho bà ta, muốn bà ta gọi điện thoại cho chủ tịch Trầm, để ông trở lại tự mình dạy dỗ con dâu không hiếu thuận Vân Yên này.

Vân Yên không xác định được Trầm phu nhân có dám gọi điện thoại hay không. Dù chủ tịch Trầm không quan tâm con trai đi nữa cũng không thể dễ dàng tha thứ Trầm phu nhân làm ra chuyện hoang đường như vậy đâu, Vân Yên chỉ cần tố cáo là được. Nhưng chủ tịch Trầm sẽ tin lời cô sao?

đang suy nghĩ, dưới lầu truyền tới một tiếng “A”. Vân Yên đẩy cửa ra, lặng lẽ thò đầu nhìn tiếp, hóa ra là Trầm phu nhân đập trúng trái táo nên trượt té, vú Ngô luống cuống tay chân cũng không dám đụng vào bà ta. không biết nói cái gì, vẫn bị bà ta đánh chửi.

Vân Yên không nhịn được phốc một tiếng bật cười, lại sợ bị phát hiện, vội vàng rút về. Cũng không chú ý tới cửa phòng cách vách mở ra, Trầm Âm lẳng lặng ở trên hành lang, không biết đã đứng bao lâu.

Vú Ngô mang Trầm phu nhân đi bệnh viện, trở về lại ngồi xe chủ tịch Trầm.

Trong sách không miêu tả chủ tịch Trầm nhiều. Chỉ nói vì khí chất ông tốt, nên là người khá phong lưu, tất cả tình nhân lớn nhỏ đếm không hết, nhưng tuổi già ông chỉ còn lại hai đứa con là Trầm Âm và Trầm Minh. Lúc đầu có khuynh hướng thích Trầm Minh, về sau lại có khuynh hướng thích Trầm Âm, Trầm phu nhân lo ông phân tài sản cho Trầm Âm, nên tìm cơ hội hại chết ông.

Có điều, bây giờ Trầm phu nhân còn chưa có lá gan giết chồng, mọi chuyện vẫn muốn dựa vào ông. rờ ràng chân đang bị thương, cũng phải cứng rắn chống đỡ tự mình pha trà cho ông, trên mặt cũng không có sự ngang ngược phách lối như khi đối mặt Vân Yên, ôn ôn hòa hòa cười, giọng nói rất nhẹ, hoàn toàn là hình dáng một hiền thê lương mẫu.

Vú Ngô đang bận bịu trong phòng bếp, Vân Yên đã sớm bị kêu xuống, ngồi trước bàn ăn mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

“Công việc hôm nay của anh mệt không, ném thử cái này trước, buổi sáng em nướng điểm tâm, trước kia anh thích ăn cái này nhất...”

“Bà đừng gấp, trong phòng bếp giao cho vú Ngô làm đi. Thân thể bà đâu còn có thể chịu giầy vò như lúc trẻ, hôm nay bị trật chân chính là bài học. Biết tôi bận rộn công việc, thì đừng cả ngày gây thêm phiền toái cho tôi.”

Vân Yên chú ý tới nụ cười trên mặt Trầm phu nhân cứng lại một chút, chưa kịp thu hồi tầm mắt, nên đụng phải ánh mắt bà ta.

“Bọn nhỏ còn chưa lớn, ở đâu đến lượt em nghỉ ngơi chứ. Vốn mong đợi có một con dâu có thể giúp đỡ em, nhưng con dâu này vừa vào cửa, cũng là một đứa bé không hiểu chuyện giống con trai. Em thấy em vẫn phải bận tâm”

Đăm ba câu nói đã dẫn tới trên người Vân Yên, Vân Yên như lâm đại địch.

Giọng chủ tịch Trầm hơi nặng: “Chuyện của vú Ngô để vú Ngô làm, tiền lương cũng không phải trả không!”

Vú Ngô bùng cái mâm đi ra, đang muốn tố cáo chuyện hôm nay thay Trầm phu nhân. Nghe nói như vậy cũng không dám nữa, vội buông cái mâm xuống trở về phòng bếp.

Nụ cười của Trầm phu nhân sực chút nữa không duy trì nổi, cũng không lên tiếng nữa.

Chủ tịch Trầm mới nhìn Vân Yên: “Hai ngày nay Trầm Ám sao rồi?”

Vân Yên suy nghĩ một chút, đáp: “Cả ngày không ăn cơm, không biết có chết đói không.”

“Lạch cạch ——” “Ly trong tay Trầm phu nhân cầm không chắc, chia năm xẻ bảy bể đầy đất. Bà ta kêu la: “Vú Ngô! Vú Ngô bà tới đây!”

Vú Ngô dùng tạp dề lau tay, vội vã chạy tới: “Sao vậy...”

không đợi bà đứng lại, Trầm phu nhân vỗ đầu che mặt hỏi: “Bà lại quên đưa cơm lên lầu đúng không? Nhà họ Trầm nuôi bà làm ăn kiểu gì vậy không biết? không muốn làm thì thừa dịp còn sớm bà về quê đi! Con trai con dâu bà không nuôi người ở không, nhà họ Trầm cũng không.”

Vú Ngô âm ỉ, muốn mở miệng, Trầm phu nhân không cho bà cơ hội, nói với chủ tịch Trầm: “Cũng nên thông cảm bà ấy, người đã già trí nhớ không tốt, ở nhà không được con trai con dâu thích. Em nghĩ đều là làm cha mẹ, trong lòng đồng tình, nên giữ lại bà ấy.”

Trầm phu nhân đối xử với Trầm Ám ra sao, đã nhiều năm như vậy, chủ tịch Trầm không muốn biết cũng khó.

Lần này, ông cũng không định so đo chút chuyện nhỏ này làm gì. Trầm phu nhân nói đúng sâu trong lòng ông, đều là làm cha mẹ, nếu ông đổi lại một thân phận khác, cũng chính là người bị con trai con dâu chê lớn tuổi.

Chủ tịch Trầm khoát khoát tay: “Vú Ngô bà bận rộn của bà, dù sao Trầm Ám cũng phải học tự mình ăn cơm, ai có thể phục vụ nó cả đời.”

nói xong lại nhìn Vân Yên: “Ta nghe nói hai người còn phân phòng ngủ hả? Đây chẳng phải là cần quấy hay sao, làm gì có chuyện vợ chồng chia phòng ngủ! Thừa dịp hai đứa còn trẻ, tốt nhất sinh một đứa bé, sinh đứa bé ra thì ta cho người sắp xếp người đại diện cho cô, cô thích diễn xuất thì cứ đi diễn.”

Trong lòng Vân Yên lộp bộp một tiếng.

Bảo cô, sinh con cho Trầm Ám hả????

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Editor: Typard

Đúng là người làm ăn, không để mình chịu thiệt dù chỉ nửa phần, đầu óc rất khôn khéo.

Lúc đọc truyện, Vân Yên cũng có nghĩ tới, so với mạo hiểm quyến rũ Trầm Minh, nguyên chủ hoàn toàn có thể dựa vào tài nguyên của nhà họ Trầm từ từ leo lên, sau đó đá bay nhà họ Trầm, cầm giấy ly hôn một mình tự do tự tại rồi đi.

sự thật chứng minh, không phải chỉ có cô mới thông minh, sợ là ý định lúc đầu của chủ tịch Trầm không phải là tìm bạn cho con trai, mà là để cô lưu lại đời sau cho Trầm Ám. So với cháu trai, chút tài nguyên có là gì đâu, đến lúc đó có cô hay không có cũng chẳng sao cả.

Hèn gì nguyên chủ muốn leo lên giường Trầm Minh, không muốn sinh con cho Trầm Ám, mà cô không có con thì tương đương với chẳng nhận được gì.

Đối với chuyện sinh con cho người tâm trí không toàn vẹn, đừng nói nguyên chủ, Vân Yên cũng không làm được, chỉ cần nghĩ về nó thôi là đã cảm thấy tội lỗi rồi.

Phía trước có chủ tịch Trần chờ cô sinh con, phía sau có Trần phu nhân ép cô leo lên giường Trần Minh... tiếp theo còn có một Trần Minh, tối hôm qua cô vừa mới đánh hấn, hơn nữa ra tay cũng không hề nhẹ.

cô sắp buồn chết, cuộc sống sau này nên sống kiểu gì đây chứ!

Giống như là cố ý đối nghịch với cô, lúc cô đang lo lắng, cửa mở ra, Trần Minh trở lại.

Cha con nhà họ Trần xã giao nhiều, hiếm khi ăn cơm ở nhà, nên hôm nay cũng không có ai chờ hấn, lúc Trần Minh về đến nhà đã gần xong bữa cơm tối.

Trần phu nhân vội vàng kêu vú Ngô lấy thêm một bộ chén đĩa, Trần Minh cời âu phục ngồi xuống bên cạnh Vân Yên, gọi từng người một.

“Ba, di Trần” cuối cùng quay đầu nhìn Vân Yên, trên mặt cười như không cười: “Chị dâu nhỏ?”

Khóe miệng Vân Yên cứng ngắc gật đầu một cái.

Chủ tịch Trần cau mày: “không biết lớn nhỏ gì hết! Gọi chị dâu!”

Từ trước đến giờ Trần Minh không sợ ông: “Lớn nhỏ gì chứ, nhắc tới chị dâu nhỏ cũng không lớn hơn con đâu, con gọi một tiếng chị dâu khiến chị ấy già đi.”

Trần phu nhân ở bên cạnh phụ họa: “Chuyện của người cùng thể hệ bọn họ, chúng ta nên ít can thiệp vào, để bọn họ tự do hành xử mới phải, câu nệ quá lại không tốt lắm. Sau này vợ chồng Trần Ám còn phải nhờ Trần Minh chăm sóc đó.”

Nghe vậy, Trần Minh quái dị hừ cười một tiếng.

Tầm mắt chủ tịch Trần dao động giữa Trần Minh và Vân Yên một lát, chân mày ngày càng nhíu chặt.

Trong lòng Vân Yên giật mình cái bộp, vội vàng đặt chén đĩa xuống nói đã ăn no. Nghĩ đến cả ngày Trần Ám chưa ăn hột cơm nào, sống lưng cứng ngắc vào phòng bếp lấy đồ ăn cho anh.

Tầm mắt chủ tịch Trần thu hồi, trầm giọng nói: “Tôi còn chưa chết đâu, chuyện của Trần Ám không mướn Trần Minh bận tâm. Cái gì mà cùng thể hệ với không cùng thể hệ, Vân Yên cô đừng quên cô vào cửa nhà họ Trần để làm gì.”

trên lầu, trong phòng Trần Ám* không mở đèn, chút ít ánh sáng ngoài cửa sổ len vào, phòng rất tối.

(*: tác giả đề là Trần Minh nhưng editor nghĩ là đang nói đến Trần Ám.)

Vân Yên mở đèn, liếc nhìn Trần Ám đang đưa lưng về phía cô ngồi trước cửa sổ, nghe tiếng động cũng không quay đầu.

Lại nhìn trên bàn, phía trên là thức ăn ban ngày cô đưa tới, chỉnh chỉnh tề tề một thứ cũng không ít đi, rất rõ ràng là không có ai động tới.

thật sự đói một ngày.

Vân Yên hơi giận, muốn dạy dỗ anh, lại nghĩ đến tâm trí anh không toàn vẹn, nói không chừng sẽ không tự ăn cơm, thở dài, nuốt lại lời định nói.

“Nên ăn cơm rồi!”

cô đi tới, buông chén đĩa xuống, liếc mắt nhìn Trần Ám, anh vẫn không quay đầu nhìn cô.

Vân Yên vòng qua bàn, ngồi đối diện anh, hơi ngửa đầu. Mắt anh nhìn ngoài cửa sổ, giống như không nhìn thấy cô.

“A lô.” cô đẩy đầu gối anh.

“...” không có ai để ý.

“... Coi như là tôi mắc nợ anh.”

Vân Yên cam chịu số phận đứng dậy, kéo một cái ghế qua, cầm chén đĩa lên định đút cho anh.

“Há miệng.”

Cơm nóng hổi đưa đến bên mép, rút cuộc Trần Ám rũ con ngươi xuống nhìn cô một cái.

“Ăn đi!” anh chậm chạp không há miệng, Vân Yên hơi nóng nảy, cau mày dạy dỗ: “không được kén ăn!”

Mắt Trầm Ám nhìn sang chỗ khác.

Mấy giây trôi qua, cánh tay Vân Yên cũng xót, không có cách nào dứt cho anh, thả chén đĩa lại lên bàn.

Đây là cái cuộc sống gì vậy!

Cha chồng khôn khéo, mẹ chồng ác độc, em chồng có lòng quấy rối cô, cộng thêm một người chồng quậy không chịu ăn cơm, không hiểu chuyện.

Còn sinh con nữa, sau khi có đứa bé, chẳng lẽ muốn cô chạy theo sau lưng hai “người bạn nhỏ” dứt cơm ăn hả?

Hồi lâu, Trầm Ám nghe thấy cô thút tha thút thít, khuôn mặt đập vào trên chân anh.

Vân Yên dùng quần của Trầm Ám lau nước mắt: “Hu hu hu, tôi không muốn ở trong hang sói này nữa đâu!”

nói xong, cô đứng lên lau nước mắt, cứ như vậy chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Editor: Typard

Vừa nảy ra ý định ra đi, thì đã không thể dè xuống được.

Vân Yên vốn định ở nhà họ Trầm một thời gian trước, chờ Trầm Ám khôi phục thần trí, rồi cô hăng ly dị với anh. Sau đó xa lánh né tránh chuyện trong lòng, trước kia sống thế nào thì sau này sống thế ấy, cô là một người có tay có chân, không phải cứ rời khỏi nhà họ Trầm thì không thể sống nổi.

Nhưng đến khi nào Trầm Ám mới có thể khôi phục thần trí đây?

Trong truyện, anh khôi phục thần trí là do bị nữ phụ hãm hại, đầu óc bị kích thích. Nhưng Vân Yên nào dám làm hại đại nhân vật phản diện chứ, làm không tốt sẽ có kết cục thể lương giống như nữ phụ.

Vì thế cũng chỉ có thể mơn mõi chờ, chờ điều bất ngờ, hoặc người làm ra chuyện bất ngờ. Thân là đại nhân vật phản diện, Trầm Ám chắc chắn phải phát huy tác dụng, tình tiết tiểu thuyết nhất định sẽ trở về quỹ đạo vốn có.

Lúc Vân Yên nghĩ đến đây trong lòng cũng mơ hồ, nhưng lại không có cách nào khác, vì thế miễn cưỡng tự thuyết phục mình. Mà lúc này, cô có dự định mới, trước đây cũng chỉ chôn trong lòng suy tính, giờ bị mồi ra.

Nữ phụ không đánh giúp Trầm Ám, thì còn ai có thể đánh giúp Trầm Ám đây?

Từ sau khi Trầm Ám lớn lên, không biết là Trầm phu nhân có kiêng dè hay thế nào, không ra tay đánh anh nữa, cao lắm là thừa dịp chủ tịch Trầm không ở nhà thì bỏ dúi anh mấy ngày.

Trầm Minh thì sao? Là nam chính, mỗi ngày hẳn đều gặp rắc rối mới trên thương trường, nào có thời gian rảnh rỗi bắt nạt một người ngu.

Huống chi, sâu trong lòng Vân Yên cũng không muốn Trầm Ám bị tổn thương. Trầm Ám khiến cô nhớ lại khi còn bé không nơi nương tựa, ở trong nhà của chính mình nhưng lại giống như ăn nhờ ở đậu, nếu thật sự có người tìm anh gây chuyện, sao cô có thể ngồi yên mà không để ý đến.

Cứ thế, hẳn là Trầm Ám sẽ bình yên giấc ngủ cả đời thôi.

thật ra Vân Yên rất mâu thuẫn. Đối với Trầm Ám mà nói đơn thuần làm một kẻ ngốc không có gì là không tốt cả, dù sao Trầm Minh cũng là nhân vật chính, chống lại hẳn chỉ có chết. Nhưng đối với cô mà nói, cô còn chưa từng nói chuyện yêu đương, cũng không muốn qua loa trở thành vợ người ta như vậy chút nào.

Còn là vợ người ta bị áp bức.

Bóng đêm đen như mực, trên sàn nhà phòng Vân Yên có va li hành lý đang mở, Vân Yên vội vội vàng vàng vòng tới vòng lui trong phòng, đang thu dọn hành lý.

Mặc kệ, rời khỏi đây trước rồi nói sau!

- - - - -

cô đi lúc rạng sáng.

Nhà họ Trầm chìm trong giấc ngủ say, luôn luôn có thể nghe được từng cơn gió. Vân Yên xách vali hành lý, giống như xách một miếng đậu hũ, không dám thở mạnh, nhón chân nhẹ nhàng xuống lầu.

Đèn chỗ hành lang sáng trưng, để giữ cho hai cha con Trầm Minh thường trở về nhà vào ban đêm. Hôm nay vú Ngô bị mắng một trận, có thể là sợ, nên quên tắt đèn mà trở về phòng ngủ thật sớm.

Vân Yên đứng giữa cầu thang, thò đầu liếc nhìn phòng khách mấy lần, không thấy ai. đang định đi tiếp, nghe thấy phía dưới vang lên mấy tiếng ho khan, cô vội vàng ngồi xuống, dùng vali hành lý che chắn thân thể, lộ ra nửa gương mặt nhỏ nhắn cảnh giác nhìn xuống.

Trầm Minh mặc áo ngủ, trong tay bung nửa ly cà phê, từ giữa phòng khách chậm rãi lướt đi qua, cũng không nhìn về phía bên này. hẩn ở lâu một, bóng người biến mất ở phía bên kia hành lang.

Vân Yên duỗi ra cửa, lẳng lặng chờ trong chốc lát, nghe được tiếng đóng cửa, mới lại đứng lên.

cô xách vali hành lý, nhẹ nhàng bước chân đi xuống.

Đoạn đường mấy mét, trong đêm nay bỗng trở nên rất dài. Vân Yên đi đến cửa, mở khóa cửa, kết một tiếng.

Gió thổi vào, phát lên tóc cô. Bầu trời đêm thật đẹp, nhiều ngôi sao vây quanh trăng sáng, con đường đen nhánh phía trước cũng được chiếu sáng.

Vân Yên đang muốn bước đi, ma xui quỷ khiến mà quay đầu lại.

Trầm Ám đứng trên cầu thang, không nói lời nào nhìn cô.

Hồi lâu, Vân Yên tìm lại được giọng nói của mình: “Trầm...”

Ý thức được giờ phút này không phải lúc nói chuyện, lại ngậm miệng.

cô có chút áy náy, vì mình rời bỏ anh. Lòng bàn chân như mọc rễ, không cách nào di chuyển nửa bước.

Ánh đèn chỗ hành lang rất tối, cô không nhìn thấy rõ mặt Trầm Ám.

Nhưng cô nhìn anh, bỗng nhớ lại mình. Năm tám tuổi ấy, cô có bà mẹ ghê không thích cô, bà nội đến thăm cô, dẫn cô đi ăn, đi chơi, cho cô trải qua cuối tuần đẹp nhất trong cuộc đời.

Chạng vạng ngày chủ nhật đó bà nội đi, cô đứng trên ban công nhìn bóng lưng bà ngày càng xa, dần biến mất không thấy nữa.

Lòng cô buồn rầu, nhưng không khóc. Từ phút ấy trở đi cô cũng biết, trên cõi đời này sẽ không có ai đưa cô đi.

Vân Yên vút sang một bên đầu, lòng cắt ngang một cái, đẩy cửa đi ra ngoài, đóng cửa lại sau lưng.

Gió thổi qua, cô run lập cập, xách vali hành lý đi về phía trước, bước chân do dự, rất chậm. đi tới giữa sân, lại không không chế được mà quay đầu.

cô đi rồi, Trầm Ám phải làm sao?

Trầm phu nhân làm khó anh, chủ tịch Trầm có vẻ cũng không quan tâm anh lắm, Trầm Minh thì không cần nói, hôm nay vú Ngô cũng vì Trầm Ám mà bị mắng.

Ngay cả tự mình ăn cơm mà anh cũng không làm được, vì cô xuyên đến, nên nửa đời sau hẳn là bị sửa lại, nếu không thể khôi phục lại thần trí thì anh sẽ ra sao đây?

Nghĩ xa một chút, chủ tịch Trầm còn sống mà Trầm Ám đã luôn bị người ta bắt nạt. Sau này chủ tịch Trầm không có ở đây, sợ rằng ngay cả một chỗ ở anh cũng không có, nói không chừng sẽ biến thành người đàn ông lang thang dưới chân cầu vượt.

Vân Yên cảm thấy mình có lỗi rất lớn, cô càng nghĩ càng sợ hãi, dường như thấy được Trầm Ám co rúc dưới chân cầu, chết rét chết đói, hoặc là thi thể bị người ta đánh chết.

Vali hành lý bị đặt trên đất.

Vân Yên ra một quyết định, quay đầu mở cửa, phát hiện Trầm Ám đã không còn ở đây, cô bước lên lầu tìm anh.

- - - - -

Lúc Vân Yên đẩy cửa, Trầm Ám ngồi ở mép giường, bên cạnh có thứ gì phát sáng xanh, lấp lánh hai cái, rồi chợt tắt.

cô không để ý, làm như kẻ trộm rón rén đi tới, cũng không mở đèn, mò một bộ đồ trong tủ treo quần áo ra, mặc lên người anh.

Có lẽ Trầm Ám không phản ứng kịp, hiếm thấy không kháng cự.

Mặc đồ xong.

Vân Yên cúi đầu nhìn thẳng vào anh, hẳn là nhờ vào ánh đèn bên ngoài, đôi mắt cô sáng lên. Giọng nói cố gắng hết sức đè thấp xuống: “Trầm Ám, anh có nguyện ý đi cùng tôi không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Editor: Typard

Beta-er: Hằng Lê

Ý kiến của Trầm Ám không quan trọng lắm, nếu không cũng không bị mặc quần áo vào trước.

Vân Yên hỏi xong, hoàn toàn không đợi anh trả lời, cười ngậy ngô đưa con gấu cho anh ôm: “Tốt lắm, sau này chúng ta phải sống nương tựa lẫn nhau rồi.”

Trầm Ám bị nụ cười của cô làm dao động nơi đáy mắt, hơi sùng sốt, cũng không kịp đẩy cô ra.

Chẳng qua là một giây sau, cô thả tay, quay lại tủ quần áo thu dọn đồ của anh trước. Động tác nhanh nhẹn, trên mặt mang hai lúm đồng tiền ngọt ngào, trong miệng còn nhỏ giọng nghêu ngao nhạc thiếu nhi.

Tách —— bật đèn sáng. Trong căn phòng không lớn cô bận rộn bộn bề, miệng cũng không nghỉ ngơi, vo ve như một con ong mật.

Đồ của anh ít, nên rất nhanh đã thu dọn xong. cô nhét cho anh một cái túi nhỏ, dặn anh cầm xong, suy nghĩ một chút không yên tâm, đoạt lại vào tay mình. một tay cầm túi, một tay dặt tay anh.

Trầm Ám cau mày, nhưng không giãy ra.

Vân Yên tắt đèn, lộ nửa người ra nhìn ngoài cửa, không phát hiện ra ai, ngón tay dựng thẳng bên mép, quay đầu về phía Trầm Ám thờ dài một tiếng, sau đó rón rén đưa anh xuống lầu.

Thuận lợi ra khỏi cửa nhà họ Trầm

Vân Yên giống như tháo gỡ được thứ gì đó, thở phào một cái thật to, cuối cùng quay đầu liếc mắt nhìn biệt thự nhà họ Trầm, tay trái cầm vali hành lý và túi đồ, tay phải nắm tay Trầm Ám thật chặt, giọng nói nhẹ nhàng: “Chúng ta đi thôi.”

Trầm Ám quay đầu, phát hiện đèn thư phòng lầu hai lập tức sáng lên, bên cửa sổ có một bóng dáng đang đứng. Nhưng anh cũng không nói gì, vẫn cứ đi theo Vân Yên.

Từ khi xuyên vào trong sách, đây vẫn là lần đầu tiên Vân Yên ra khỏi cửa nhà họ Trầm

cô cũng không nghĩ đến, nhà họ Trầm hẻo lánh, gần đó hoàn toàn không có lấy một chiếc xe. cô và Trầm Ám đi dưới bóng đêm rất lâu, cũng không tìm được nơi nào người có thể ở.

Ban đêm có chút gió, đường tối thui, cách một khoảng mới có ngọn đèn đường vàng mờ. Tiếng lá cây xào xạc vang lên, dưới ánh trăng có bóng cây nhiều cái tay nắm tay, giống như từng con yêu quái một tán đường.

Vân Yên sợ hãi trong lòng, vô thức xích lại gần Trầm Ám, bờ vai dán vào cánh tay anh hấp thu độ ấm.

Đột nhiên, tay bị giãy ra. Trầm Ám hơi khom người, cướp đồ bên tay kia của cô. Cũng không chờ cô, tự mình đi về phía trước.

Vân Yên ngẩn người một chút mới đuổi theo: “Đừng nghịch ngợm mà, anh không...”

nói một nửa lại im lặng. Thiếu chút nữa cô đã quên, cho dù Trầm Ám ngốc, về mặt sinh lý cũng không khác đàn ông trưởng thành bình thường.

Vân Yên suy nghĩ một chút, thoáng chút vui vẻ, vì mình có một người lao động. Đuổi theo níu lấy vạt áo của anh, cười híp mắt khen ngợi: “Trầm Ám giỏi ghê nha.”

Lại là giọng điệu khen thưởng cho cậu bé ngoan.

Bước chân Trầm Ám ngừng một chút, rồi bước nhanh hơn. Lát sau Vân Yên bị tuột lại đuổi kịp, một chốc bị bỏ rơi, mệt mỏi thở hồng hộc.

Rốt cuộc cũng thấy được một khách sạn nhỏ.

Vân Yên dẫn Trầm Ám đi vào, cầm giấy chứng minh đặt xuống, liếc mắt nhìn Trầm Ám, do do dự dự nói: “... một phòng.”

Nhân viên lễ tân đặt một tấm thẻ mở cửa phòng, từ khi hai người vào cửa ánh mắt đã dính vào trên mặt Vân Yên, luôn cảm thấy giống như đã gặp cô ở đâu.

Thần kinh Vân Yên có thô nữa cũng bị nhìn đến không tự nhiên, xách vali hành lý lên, kéo tay Trầm Ám vội vàng lên lầu.

Lực chú ý của nhân viên lễ tân lập tức bị dời đi, trong lòng hử một tiếng, đàn ông gì mà để bạn gái xách cái vali lớn như vậy một mình.

Phòng của khách sạn nhỏ không lớn, một cái giường đôi, một bộ bàn ghế, còn có một phòng rửa mặt nho nhỏ, nhìn một cái là hết.

đã rất khuya rồi, trời cũng đã sắp sáng, Vân Yên vội vàng rửa mặt xong, đẩy Trầm Ám tới phòng rửa mặt. Sau đó lấy một cái mền trải lên sàn nhà.

Thế là khi Trầm Ám đi ra, thấy Vân Yên co trên sàn nhà ngủ.

anh thoáng bất ngờ, cũng không quan tâm cô, tắt đèn rồi lên giường.

Mấy phút sau, bên trong mền bị một thân thể lạnh như băng chen vào.

Vân Yên há miệng run rẩy kêu: “Lạnh quá à.” Hai cánh tay ôm chặt eo anh: “Trầm Ám, Trầm Ám, anh có lạnh không? Tôi giúp anh sưởi ấm nhé?”

Hơi thở phả vào ngực Trầm Ám, hơi ngứa, hơi nóng.

Trầm Ám tròn tròn mắt trong bóng tối, không trả lời, cũng không đẩy cô ra.

Vân Yên run rẩy trong ngực anh, đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, buông anh ra.

“Thiếu chút nữa quên mất,” cô đứng dậy xuống giường, mở đèn lục vali, tự nhủ: “Lâu rồi anh chưa ăn cơm.”

Chốc lát sau, Vân Yên trở lại, bưng một tô mì gói tỏa hơi nóng, đặt trên tủ đầu giường.

cô chỉ mặc quần áo ngủ, đồ ngủ lông xù, trên cái mũ rừ hai cái tai thỏ thật dài. Trầm Ám liếc nhìn cái tai, đôi mắt rừ xuống không biết đang suy nghĩ điều gì.

một mùi thơm

Vân Yên xé nắp mì gói vớt đi, lúc quay đầu kêu anh làm cái tai thỏ phe phẩy, cô đẩy đẩy bả vai anh: “Đừng ngủ, anh nên ăn tối.”

Trầm Ám không động đậy.

cô sắp lại gối, tai thỏ nhon cọ trên vai anh từng chút từng chút. Giống như đồ con nít, giọng cô mềm mại: “Ngao nào, ăn rồi hẵng ngủ nào. Nếu không bị đau dạ dày là phải uống thuốc đó, anh ăn rồi không phải uống thuốc nhé? Thuốc rất đắng, rất đắng...”

Đại khái là Trầm Ám không nhìn được, rốt cuộc ngồi dậy.

Vân Yên cười híp mắt: “Vậy mới là đứa bé ngoan...” Vừa nói vừa bưng mì gói, thổi một hơi đưa đến bên miệng anh.

Trầm Ám tròn mắt nhìn cô.

cô rất có kiên nhẫn, cánh tay bị mỏi cũng không thu về. Miệng mở rồi đóng, nói nhiều như là nói không hết chuyện. Rốt cuộc Trầm Ám há miệng, ăn mì gói mà cô đút cho.

Trong dạ dày có một dòng nước ấm. Hai người một ăn một đút, tô mì nhanh chóng thấy đáy. Vân Yên vớt tô mì, đưa tay lạnh như băng vào trong mền kéo tay Trầm Ám, chui toàn bộ người vào.

“Lạnh quá lạnh quá...” cô nhỏ giọng kêu, đầu và tai thỏ đều rũ trước ngực anh. Chỉ trong giây lát không còn tiếng động, Trầm Ám nghe tiếng cô hít thở đều đều.

anh nâng tay lên, nhẹ nhàng sờ tai thỏ, thả xuống, lại sờ vành tai Vân Yên một cái.

anh nhớ đến đêm hôm đó cô nức nở bên tai anh câu kia: Huhuhu tên khốn đó hôn tai tôi.

rõ ràng là cùng một người, mà sao hai đời lại khác biệt nhiều như thế.

Typard: Tặng mọi người một chương, cảm ơn các nàng đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Editor: Typard

Beta-er: Hằng Lê

Vân Yên yên ổn ngủ một giấc thật ngon, mặt trời lên cao ba sào mới ung dung tỉnh dậy.

Mặt trời chiếu vào, đầu óc cô còn mơ màng, bị phơi hơi hỉ mất. Tay sờ bên cạnh một cái, trống không.

cô tỉnh táo ngay lập tức, bò dậy khỏi giường, nhìn bên trái một tí rồi lại nhìn bên phải một tẹo, phát hiện Trầm Ám bên cửa sổ.

cô thở phào, thân thể mềm nhũn, lại nằm xuống, ngoẹo đầu nhìn anh.

Mặc dù là một tên ngốc, nhưng công bằng mà nói, vẻ ngoài của Trầm Ám đúng là xinh đẹp.

Da trắng như sứ, tóc đen hơi rối, lông mi cong cong, rất dày, mắt hẹp dài, môi mỏng nhếch lên như có như không.

một đại nhân vật phản diện, có bộ dạng xinh đẹp như vậy để làm chi chứ.

Vân Yên mơ mơ màng màng ngáp một cái, dụi dụi mắt, ánh sáng bốn phía bỗng nhiên tối xuống, công ước mắt nhìn một cái, Trầm Ám đứng trước mặt cô.

Ngày hôm qua đi gấp, Vân Yên chỉ mặc cho anh cái áo khoác, cũng không đổi quần áo khác, trước mắt anh vẫn mặc cái áo sơ mi hôm qua, bởi vì ngủ một giấc, hơi nhăn nhúm.

Vân Yên đưa tay vuốt cũng không phẳng, còn bị anh trưng mắt cho một cái.

cô run tay một cái, lập tức trừng lại: “Đơ rồi kìa, anh còn không biết xấu hổ mà hung dữ nữa!”

Vân Yên thờ phỉ phò rời giường, tìm túi đồ của Trầm Ám, kéo dây khóa ra cái xoẹt lục tìm, cũng không thấy được mấy bộ quần áo có thể mặc. Nghĩ cũng phải, ở nhà họ Trầm ngay cả cơm anh cũng khó được ăn, ai sẽ mua quần áo cho anh chứ.

Lập tức lòng trở nên mềm nhũn.

Vân Yên cầm một cái áo lông trắng đặt lên giường, do dự mấy giây, lại lôi áo sơ mi của anh.

Trầm Ám cau mày né tránh, lại bị cô kéo lại: “Đừng động đấy!”

Rồi không động đấy thật.

Vân Yên đang muốn mở nút áo cho Trầm Ám, dừng tay lại, nhìn anh từ trên xuống dưới, nghĩ trong đầu, cho dù là người ngốc, chắc cũng có lòng tự ái chứ.

“anh biết tự mặc quần áo không?” cô hỏi.

Trầm Ám không trả lời, nhưng nâng tay lên, bắt đầu mở nút áo sơ mi từ trên xuống.

Vân Yên bối rối một giây, đỏ mặt, che mắt quay người lại. Từ kẽ ngón tay thấy anh cầm áo lông lên, cũng không quay đầu lại mà chạy vào trong phòng

rửa mặt.

Trầm Âm vênh vênh khoe miệng, trong nháy mắt đê xuống, khôi phục lại khuôn mặt không cảm xúc bình thường.

Rất nhanh, Vân Yên đi ra.

trên mặt cô không nhìn ra nửa phần không tự nhiên, tựa như cái người mới vừa đổ mặt đó là người khác. Nhưng cũng không nhìn về phía Trầm Âm, vội vã chạy ra ngoài: “Tôi đi ra ngoài mua đồ ăn sáng đây!”

Rầm một tiếng, tiếng cửa bị đập vang lên.

Trầm Âm rũ đầu cười khê.

trên người Vân Yên không có nhiều tiền, đều là vài tờ tiền lẻ, lại có một tấm thẻ, nhưng cô không biết mật mã. Tình hình kinh tế trước mắt chỉ có thể chống đỡ tới đa hơn nửa tuần lễ.

cô thờ dãi trong lòng, muốn nhanh ra ngoài làm việc kiếm tiền, lại không yên tâm bỏ Trầm Âm lại một mình ở khách sạn.

Thất bại hơn là, ngay cả khách sạn bọn họ cũng không ở được mấy ngày.

Vân Yên xách túi sữa màu vàng, tâm sự nặng nề đi về, sờ túi một cái, trừ mấy đồng tiền cứng rắn bên ngoài, còn mò được một cái điện thoại di động.

cô chần chờ lấy điện thoại di động ra, đấu tranh trong lòng chốc lát, ấn mở máy.

Tin nhắn và cuộc gọi nhớ hiện lên.

cô lướt sơ một cái, có mấy cái tin nhắn đến từ “chị Chu”, còn dư lại toàn bộ đến từ cùng một người, ghi chú là “Kiệt thân yêu”.

Vân Yên run lên, má ơi, sao mà vợ của đại nhân vật phản diện này còn có một bạn trai nữa!?

Trở lại khách sạn, Trầm Âm đã thay áo lông trắng xong, lúc Vân Yên đẩy cửa đi anh đang ngồi bên cửa sổ cúi đầu nhìn gì đó, nghe tiếng động, hơi nghiêng đầu, cánh tay giật giật, giống như buông thứ gì xuống.

Vân Yên đang suy nghĩ chuyện khác, cũng không để ý, kêu anh tới dùng cơm, nhưng không đứng tại chỗ chờ anh tới, mà vừa gọi anh vừa cất bước đi tới.

Còn nhớ anh sẽ không tự mình ăn đồ ăn, rửa tay, không yên lòng dứt cho anh.

Trầm Âm rất phối hợp, không cần thương lượng, cũng không cần uy hiếp, cúi đầu yên lặng ăn.

Được mấy miếng, Trầm Âm không ăn nữa.

Vân Yên đoán anh đã ăn no, xoa ngón tay một chút, thuận tiện lau mép cho anh một cái, quay đầu lấy điện thoại di động ra nhìn.

Điện thoại hiện ra một tin nhắn mới

Kiệt thân yêu: Ra đây.

Kiệt thân yêu: anh ở quán cà phê gần nhà em.

Vân Yên cắn môi dưới, ngón tay lướt lên trên, phát hiện trạng thái bình thường của mấy ngày trước là nguyên chủ nhắn tin trước, “Kiệt thân yêu” không mặn không nhạt. Gần đây không có ai nhắn tin cho hắn, hắn mới bắt đầu oanh tạc tin nhắn.

cô nhìn sơ lịch sử cuộc trò chuyện, thả lỏng tâm tình. Nhìn dáng vẻ hai người không phải quan hệ bạn bè trai gái, mà giống như nguyên chủ đang theo đuổi hơn. Nội dung tất cả tin nhắn gần đây của “Kiệt thân yêu” đều là hỏi thăm sức khỏe giữa những người bạn bình thường, không hề có nửa phần mập mờ.

Nhìn hai tin nhắn mới nhất, Vân Yên giật mình.

Nguyên chủ để lại rất nhiều chuyện cần cô xử lý, thà chờ từng mối phiền toái tìm tới cửa, trước mắt không bằng nghỉ ngơi ở nhà nguyên chủ trước.

Thế nên cô trả lời: “anh gửi vị trí cho tôi đi.”

Đối phương gửi một dấu hỏi tới, Vân Yên chột dạ, không nhắn lại, im lặng mấy giây, chờ một tin nhắn xác định vị trí tới.

cô chạm vào bản đồ nghiên cứu đường đi, một bàn tay tái nhợt duỗi tới, trong tay xách túi sữa màu vàng.

Vân Yên theo bàn tay này nhìn qua, Trầm Âm không tỏ vẻ gì nhìn cô.

Trong lòng cô lập tức sinh ra loại cảm giác vui vẻ yên tâm đó là ‘Con trai ngọc nhà mình cuối cùng cũng trưởng thành’.

Còn đưa tay xoa xoa đầu anh: “Ngoan nào, anh ăn đi.”

Đại khái là từ ái trong mắt cô rõ ràng quá thể, Trầm Âm không kiên nhẫn ném đồ xuống một cái, không nhìn cô.

Điện thoại di động lại rung động một cái, “Kiệt thân yêu” thúc giục: “Tới mau.”

Vân Yên không dám trễ nãi, cất điện thoại di động tìm quần áo để thay. Thay xong, đẩy cửa phòng rửa mặt ra, lập tức đụng phải đôi mắt của Trầm Âm.

anh không hỏi, cô cũng không thể không nói.

“Tôi đi ra ngoài gặp một... một người bạn.” cô trở tay đóng kín cửa, nhìn mấy túi sữa màu vàng còn dư lại một cái: “anh đói thì nhớ ăn cơm, khát thì trên bàn có nước, tôi sẽ về nhanh thôi.”

cô sửa sang lại mấy lọn tóc, đi tới cạnh cửa, không yên tâm quay đầu dặn dò: “anh không nên đi lung tung, có người gõ cửa không nên tùy tiện mở...” Sau đó không biết nên nói gì, đi như vậy làm trong lòng cảm thấy bất an.

“Tôi sẽ về nhanh thôi.” Mở cửa ra, cô phất tay một cái, dặn dò anh lần nữa: “Đừng ra khỏi cái cửa này, bên ngoài rất nguy hiểm, sẽ có người xấu bắt anh đi.”

Đe dọa xong rồi, lại dỗ anh: “Chờ tôi về mang đồ ăn vặt ngon cho anh.”

Từ đầu đến cuối Trầm Âm không có phản ứng.

cô đi ra ngoài, vẫn không nghe được câu trả lời đồng ý của anh. Có thể trong điện thoại di động thúc giục nhanh lên, không đi cũng không được. nói vài câu lập đi lập lại, đi một bước quay đầu ba lần.

Vị trí của "Kiệt thân yêu" cách khách sạn nhỏ cực xa.

Vân Yên không nỡ gọi xe, vòng vo mấy chuyến xe buýt, trên đường bị thúc giục không biết bao nhiêu lần.

Rốt cuộc đến tiệm cà phê kia.

Vân Yên vốn lo lắng mình sẽ bị mọi người nhận ra, sẽ bị hoài nghi. Vừa đi vào thì yên tâm, trong tiệm cà phê lạnh lẽo vắng lặng, chỉ có mấy học sinh ngồi, còn có một bàn bà lão ưu nhã. Sâu nhất trong góc, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai và khẩu trang, một chốc cúi đầu nhìn thời gian, một chốc ngẩng đầu nhìn cửa.

Thấy cô, cũng không đứng lên, ngồi tại chỗ lười biếng ngoắc tay.

Vân Yên cảm thấy nguy hiểm, hiển nhiên nhân viên tiệm cũng nghi ngờ hẩn, liên tục liếc qua quan sát.

Người đàn ông không nhìn được la to: "Ngớ ra làm gì? Còn không mau tới đây!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Editor: Typard

Beta-er: Hằng Lê

Toàn bộ người trong quán cà phê cũng nhìn Vân Yên.

Vân Yên muốn đổi ý cũng không được, nhắm mắt đi tới, ngồi xuống ghế đối diện hẩn, rũ mắt sửa sang lại làn váy.

Tên đàn ông ngả ngón tựa lưng vào ghế ngồi, không tháo khẩu trang cũng không tháo mũ xuống, thờ ơ liếc nhìn cô.

“Nửa tháng này em đi đâu vậy? không nhận điện thoại, không trả lời tin nhắn, sao thế? Vẫn còn tức giận à?”

Tức giận á?

Giương mặt Vân Yên đầy sự mờ mịt.

“đã nói rồi anh và Hạ Thanh không có gì, đề tài là do tổ biên kịch mang lên. Chính em cũng làm nghề này, sao không thể hiểu cho anh hơn chứ.”

Kết hợp với bộ đồ này của người đàn ông, Vân Yên hiểu, tám phần là hấn cũng là một ngôi sao sáng. Gần đây có scandal với người tên là Hạ Thanh, nên nguyên chủ ghen.

Chẳng lẽ quan hệ giữa hai người không phải là người theo đuổi và bị theo đuổi sao, vậy thì là gì?

Tên đàn ông không cho cô thời gian suy nghĩ, nhìn cô cứ im lặng, hơi nóng này, giọng nam mang theo giễu cợt: “Hơn nữa, hơn nữa đêm em lên xe chủ tịch Trầm, em giải thích với anh thế nào? Đừng nói với anh là em có thể diễn phim của đạo diễn Trương nhờ vào thực lực.”

Chuyện này trong truyện có đề cập tới. Trước khi tiểu minh tinh gả vào nhà họ Trầm bị chủ tịch Trầm nhét vào đoàn làm phim ‘Đại Oản Vân Tập’, diễn một nhân vật bình hoa. Dù phần cảnh không nhiều, nhưng hậu kỳ bộ phim này bùng nổ oanh tạc, ngay cả tiểu minh tinh cũng được hot lây đôi chút, nhưng là vì kỹ thuật diễn xuất quá kém nên bị mắng té tát.

Lúc này trên ti vi phim mới chiếu hai tập, cuối tập hai Vân Yên mới lộ mặt. Vì là phim cổ trang, phong cách không giống cô bình thường, rất nhiều người biết cô không nhận ra được.

Nhưng Vu Từ Kiệt và Vân Yên quen biết hơn mười năm, từ nhỏ cô đã theo đuổi hấn, sau khi lớn lên hấn vào showbiz thì cô cũng vào, hai người còn đầu quân vào cùng một công ty. Giương mặt đó của cô, hấn không thể quen thuộc hơn được nữa, nhìn về ngoài của diễn viên, quá nhiên là cô.

Hồi đó vì chuyện của Hạ Thanh mà Vân Yên chiến tranh lạnh với hấn, hấn cũng lười để ý cô, dù sao cũng chỉ là cái lớp xe dự phòng, không có cũng chẳng sao. Hạ Thanh không giống vậy, đang lúc hot, ma sát tạo nhiệt độ với cô ta, hấn tăng không ít fan đó.

Vừa nhìn thấy phim trên ti vi, Vu Từ Kiệt lại thay đổi ý định. Đây chính là đạo diễn Trương – Trương Duệ Thành đó, phim của ông ta nâng đỡ bao nhiêu người mới nha, hơn nữa nhìn thế trận này, Vân Yên là một gương mặt mới, trong đó không thể thiếu chút chuyện mờ ám.

hấn không thêm để ý bên trong đó có mờ ám gì, thứ hấn để ý là độ hot của Vân Yên trong tương lai. Nếu cô đột ngột nổi tiếng, hấn cũng được thom lây.

Nghĩ tới những thứ này, hấn miễn cưỡng dịu giọng: “Được rồi, chuyện đã qua thì cho qua đi, anh không truy cứu. Em hiểu chuyện một chút, thông cảm cho anh, anh và Hạ Thanh thật sự không có gì.”

một mình hấn nói trái phải hết rồi, Vân Yên còn có thể nói gì đây. Im lặng hai giây, khô khan ồ một tiếng.

Hai ly cà phê trên bàn, từ đầu đến cuối không ai uống.

Vu Từ Kiệt nhìn đồng hồ, phải đi rồi. Trả tiền, thấy bộ dạng Vân Yên không mặn không nhạt, thu lại bước chân, không quá tình nguyện nói: “Được rồi, đưa em về nhà nhé.”

Vân Yên đang rầu không biết làm sao tìm được nhà, nghe hấn đề nghị. Lộ ra nụ cười đầu tiên của hôm nay: “Phiền anh rồi.”

Nhìn trong mắt Vu Từ Kiệt, thì cho là chuyện này đã được cho qua, Vân Yên vẫn sẽ thích mình như trước, nên trong lòng yên tâm.

Bởi vì không phải là đại minh tinh, không cần tính riêng tư bí mật, huống chi cũng không có tiền, nên nguyên chủ mướn một căn phòng ở tiểu khu cũ kỹ của khu dân nghèo.

Vu Từ Kiệt không muốn đi vào, tới cửa thì vội vã rời đi. Vân Yên lục túi đeo lưng, không tìm được chìa khóa, cũng không vào được, nên ngồi xe buýt về khách sạn nhỏ.

Tới cửa, nhớ ra đã hứa mua đồ ăn vặt cho Trầm Ám, nên đến siêu thị mua ít đồ trẻ con thích cho anh. Lúc này điện thoại vang lên một lần, một tin nhắn đến, người gửi là chị Chu.

Vân Yên vừa mở tin nhắn, vừa đẩy cửa phòng, cũng không ngẩng đầu lên: “Trầm Ám, tôi đã về rồi.”

không có tiếng ai đứng như trong dự liệu.

Chị Chu nhắn tin, nói có một chương trình mời cô làm khách mời kỳ mới, muốn cô chuẩn bị thật tốt, ngày mai trợ lý của chị ấy sẽ đến đón cô.

Hóa ra chị Chu là người đại diện.

Nếu cô có người đại diện, sao chủ tịch Trầm lại nói sau khi sinh đứa bé sẽ sắp xếp người đại diện cho cô chứ?

Trong đầu Vân Yên nghi ngờ, suy nghĩ một chút, rồi thả đồ xuống trả lời: “Được, em biết rồi.”

Cất điện thoại di động, cô lại kêu Trầm Ám “Trầm Ám, Trầm Ám, nhanh xem tôi mua cho anh...”

Ngẩng đầu lên, cả căn phòng không có Trầm Ám. Túi sữa màu vàng nguội ngất đọng trong bị nylon tùy ý vút xuống đất, lúc cô đi còn bao nhiêu túi, thì bây giờ còn bấy nhiêu.

Lúc Vân Yên chạy ra ngoài cũng không đóng kín cửa, hồi lễ tân, lễ tân có ấn tượng rất sâu với hai người bọn họ, lúc Trầm Ám rời đi vừa vận chú ý đến, vì vậy chỉ hướng cho Vân Yên.

Vân Yên cảm ơn, chạy theo hướng cô ấy chỉ, không ngừng gọi tên Trầm Ám.

Nhiệt độ mùa thu ở thành phố phía Nam chênh lệch lớn, ban ngày nóng, ban đêm lạnh, Vân Yên đội nắng, không để ý hình tượng đi vào các con hẻm nhỏ, trong miệng kêu tên Trầm Ám

Cuối cùng cô tìm được Trầm Ám ở bờ sông. Bên cạnh Trầm Ám có ba người to con đầy cơ bắp, một đám hung thần ác sát. Dù Trầm Ám không lộ ra vẻ kinh hoàng, nhưng bị vây ở giữa, vừa nhìn đã biết là đang bị bắt nạt.

Lửa giận của Vân Yên bùng lên, giống như một viên đạn lao thẳng về phía trước, quăng một tên qua vai, ầm một tiếng, một tên to con bị quật ngã.

Động tác nhanh chóng khiến người ta không kịp phản ứng.

Ngay sau đó tên thứ hai cũng vậy, tên thứ ba đã có chuẩn bị, đang muốn chủ động tấn công, rắc một tiếng, cánh tay bị bẻ cong, đầu gối cũng bị đá một cước, kêu thảm té ngã trên nền xi măng.

Trầm Ám há miệng một cái, muốn giải thích cái gì, thân thể lại bị người ta nhào tới ôm làm lão đảo lui về sau mấy bước, Vân Yên nhào lên, dang tay ôm chặt eo anh.

Vải áo ở ngực nhanh chóng bị ướt đẫm, cô khóc đến không thở được, thật giống như mình mới là người vừa bị đánh. Thút thít trách móc: “Huhuhu đã, đã bảo anh đừng có chạy lung tung rồi...”

Trầm Ám cau mày, ra hiệu bằng mắt cho ba tên cao to lên, ba người vội vàng bỏ dây chuẩn bị chạy.

Vân Yên nghe được tiếng động, đẩy Trầm Ám ra xoay người lại, bị Trầm Ám ôm chặt, lại nhào vào trong ngực anh.

Ba người kia nhân cơ hội chạy.

Vân Yên tiếp tục khóc: “Huhuhu anh không ngoan, không ngoan như thế, tôi, tôi, tôi, không nên lo lắng cho anh mà.”

Những người đi đường xem náo nhiệt, liên tục đi qua quan sát, muốn nhìn thử cô gái đánh bại ba người đàn ông lực lưỡng kia có đáng về thể nào.

Ánh mắt Trầm Ám hung ác, căn ánh mắt tò mò, hoặc đầy ý xấu lại. Anh hơi khom người, tay đặt trên ót Vân Yên, ấn một cái.

Trán Vân Yên đập mạnh vào vai anh, thế nên khóc càng dữ hơn, quả đấm nện vào sau lưng anh: “Hức hức hức anh là đồ xấu xa!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Editor: Typard

Beta-er: Hằng Lê

Trầm Ám bức bối hừ một tiếng, mày nhíu lại hơi gồ lên.

Lần đầu tiên Vân Yên nghe thấy anh phát ra âm thanh, vừa thút tha thút thít, vừa ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn.

một tay Trầm Ám để ở sau eo cô, một tay đặt trên gáy cô, không né không tránh mặc cô quan sát.

cô lau nước mắt, chậm chạp phát hiện bọn họ đang ở trên đường chính, người đi đường bốn phía không những quang minh chính đại nhìn, mà còn không ngừng xoay đầu lại nhìn một cách khó hiểu. Thế nên ngưng ngừng không khóc nữa, giãy khỏi tay của Trầm Ám, xoay người đi.

đi hai bước, ngừng lại, đưa một cái tay ra phía sau, không được tự nhiên nói: “Lại đây.”

Trầm Ám cong môi, nắm lấy bàn tay mà cô đưa tới.

Dọc theo đường đi, Vân Yên giống như đang giận lẫy, không nói với Trầm Ám một lời. Trờ về khách sạn, cô hơi buông lỏng tay, hoàn toàn mặc kệ anh.

Lúc cô đối xử tốt với anh, trong lòng Trầm Ám đề phòng. Bây giờ cô không để ý tới anh, anh lại bắt đầu không quen. Tầm mắt luôn không tự chủ mà đi chuyển theo cô.

Vân Yên ngồi trên sàn nhà.

không biết từ đâu cô cầm một túi mua hàng, mở ra, đồ sữa chua trái cây đông lạnh sô cô la, và một ít kẹo đủ màu sắc dùng giấy gói bọc lại ào ào ra đất. Tất cả đều là đồ ăn cho trẻ con.

Vành mắt cô còn đỏ, nhìn có vẻ đáng thương, nhưng trên tay cũng rất dùng sức, xoẹt một tiếng xé giấy bọc sô cô la ra, sau đó bỏ vào trong miệng, hung tợn cắn một miếng.

Sau đó, cô duy trì biểu cảm hung dữ, ăn sạch đồ ăn vặt trên sàn nhà. Lúc ăn còn tròn mắt nhìn anh, giống như ra oai vậy.

Trầm Ám nhìn lại chỉ muốn cười.

không làm anh tức giận, trong lòng Vân Yên càng bức bối hơn. Lơ đãng liếc thấy một viên kẹo chanh, ánh mắt sáng lên, lột vỏ ra, nhón chân nhét vào trong miệng Trầm Ám.

Trầm Ám ngẩn người một chút, đôi môi đã ngậm một ngón tay mềm mại.

“không cho phép nhả ra!”

cô giả vờ hung hăng, nhưng bên khóe miệng lại hiện lên hai lúm đồng tiền. Rất khó cực nhón chân lên, nhìn không nháy mắt một cái, mong đợi phản ứng tiếp theo của Trầm Ám.

Nhưng Trầm Ám lại không phản ứng gì, chỉ nhìn cô.

cô nhanh chóng không chịu nổi, gót chân chạm đất, tay rơi xuống theo. Cúi đầu nhìn vỏ kẹo một lúc, công gắng đầu nhìn thử, ánh mắt do dự.

Xác nhận đi xác nhận lại mấy lần, cô quyết định tự thử xem. Lại cầm một viên kẹo chanh lên, lột vỏ bỏ vào trong miệng.

Mặt nhú lại.

Vân Yên thấy chua đến ê ẩm, còn mang chút vị đường đắng đắng, lại đánh Trầm Ám một cái.

- - - - -

Trời tối đi rất nhanh, hành lý đã thu dọn xong, Vân Yên lấy một chùm chìa khóa từ trong một túi áo khoác ra, cẩn thận cất đi.

cô nhìn ví tiền, bên trong thực sự không còn bao nhiêu tiền, nhưng cầm nhiều đồ như vậy, còn phải đề phòng lạc mất Trầm Ám, cô lại cảm thấy lực bất tòng tâm. Xoắn xuýt tới lui, cuối cùng vẫn cắn răng chọn gọi xe.

May là lần này Trầm Ám rất hiểu chuyện, lúc đứng chờ xe ở ven đường cũng không chạy lung tung, sau khi ngồi trên xe cũng không cúi kính quấy phá gì. Khi trời tối hẳn, bọn họ đã thuận lợi tới phòng trọ.

Đèn cảm ứng âm thanh lâu một hồi như bị hư, đập sàn nhà mấy cái cũng không sáng lên. Vân Yên nhìn không rõ lắm, kéo vạt áo Trầm Ám lên lâu hai, không nghĩ tới lâu hai cũng tối thui.

cô nhét điện thoại di động cho Trầm Ám, để anh chiếu sáng cho mình, đứng trước cửa, lấy từng chìa khóa ra thử.

Trầm Ám nhìn thấy, liếm khóe miệng một cái, trong lòng nảy ra một suy đoán.

Sau khi thử, Vân Yên cũng sắp khóc, động tác ngày càng chậm, rất sợ phải nhận ra tối nay mình phải lưu lạc đầu đường xó chợ.

Cuối cùng có một chìa khóa cắm vào, két, cuối cùng cửa cũng mở ra.

Ánh sáng yếu ớt của màn hình điện thoại di động chiếu vào, phản chiếu một căn phòng trống trải.

Vân Yên mò tới công tắc đèn trên tường, ấn một cái, phòng sáng lên. Giữa nhà đặt một cái ghế sô pha vải, ti vi được treo trên vách tường.

cô kéo vali và Trầm Ám vào, đóng cửa lại, phát hiện còn một phòng, hẳn là phòng ngủ. đi tới, đẩy cửa ra tò mò quan sát.

Trong phòng ngủ cũng trống trơn. một cái giường, một tủ quần áo, một cái bàn và một chiếc ghế salon đơn. trên sàn nhà phủ một tầng bụi.

Còn phải quét dọn sơ qua thì hai người mới có thể ở.

Lúc này Vân Yên nhớ tới Trầm Ám, xoay người lại kêu anh, thì chớp mắt đụng phải một bức tường thật. cô xoa mũi ngẩng đầu, chẳng biết Trầm Ám đứng sau lưng cô từ lúc nào, khoảng cách giữa hai người sát đến gần như chung một chỗ. anh nhìn cô, trong mắt có chút tìm tòi nghiên cứu.

Vân Yên cũng không nhìn ra cái gì mà tìm tòi với chả nghiên cứu, tiện tay quăng một cây lau nhà cho anh: “Nhanh lên một chút rồi vào ở.”

Cũng may nhà không lớn lắm, nên nhanh chóng quét dọn xong.

Trầm Ám lại chọc Vân Yên giận. anh chẳng biết làm gì cả, thân hình to lớn cao một mét tám lăm, lẩn lút sau lưng Vân Yên, cô vừa mới lau sạch sàn nhà, anh đã in một loạt dấu chân lên.

Đáng thương Vân Yên dù chưa một lần trông trẻ, cũng chưa từng sinh con, đã cảm nhận được gian khổ khi nuôi con.

Cuối cùng, Trầm Ám bị phạt ngủ trên ghế sofa ở phòng khách nhỏ. Đêm hôm qua Vân Yên còn ôm chặt anh không buông mà giờ lại nghiêm túc đứng đắn nói với anh, nam nữ khác biệt, sau này bọn họ không thể ngủ chung.

Trầm Ám rúc vào ghế sofa vùi nho nhỏ, tay chân cũng duỗi không thẳng, cũng không biết có nghe hiểu không.

Vân Yên không hề bận tâm vào phòng ngủ.

Bốn ba một ngày, cô nằm trên giường, mơ màng màng nhanh chóng không mở mắt lên nổi. Lúc sắp ngủ, dường như cô nghe thấy tiếng mở cửa, bên cạnh lún xuống, có một người nằm cạnh cô.

Lập tức thanh tỉnh.

Vân Yên mở đèn nhìn xem, là Trầm Ám.

cô thờ phào, tức giận đẩy anh: “Này, anh về ghế sofa của anh mà ngủ.”

cô lại đẩy anh mấy cái, thấy vô ích, tay nắm lại thành nắm đấm, uy hiếp nói: “không nghe lời là tôi đánh anh đó.”

Trầm Ám mở mắt, dưới ánh đèn mờ, ánh mắt anh dường như trở nên ôn nhu hơn. anh bình tĩnh nhìn Vân Yên, đột nhiên nói: “Lạnh.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Editor: Typard

Beta-er: Hằng Lê

Vân Yên giống như bị hù dọa, cứ như vậy ngơ ngác nhìn chằm chằm Trầm Ám, nửa ngày không lên tiếng.

một lát sau, đột nhiên cô cầm tay anh lên, há miệng cắn một cái.

Trầm Ám hừ một tiếng, cau mày nhìn cô.

không biết sao nước mắt cô rơi lã chã, toàn thân đột nhiên sập tới, kích động nói: “anh biết nói!”

Trầm Ám: “...” anh không nên biết hả?

Vân Yên kích động còn hơn thấy khi biểu diễn trước mặt mọi người. Ánh mắt trong suốt, quơ quơ cái tay bị cô cắn ra dấu: “anh nói lại lần nữa.”

Trầm Ám xoay đầu qua một bên không để ý đến cô.

cô đưa tay xoay đầu anh lại, cưỡng ép anh đối mặt với mình: “anh nói lại lần nữa xem!”

Giờ Trầm Ám mới nhận ra, hai người bọn họ cách nhau gần bao nhiêu. Thân thể cô mềm mại, dính vào trên người anh giống như bơ, còn tỏa ra hương vị ngọt ngào như có như không. Từng sợi tóc mảnh như tơ xoắn trên ngực anh, cọ ngực anh ngứa ngáy.

“Ngoan nào, nói lại lần nữa đi, chỉ một lần thôi!”

“...”

“Trầm Ám ---- Trầm Ám ----“

“...”

Mãi mà không được đáp lại, khiến Vân Yên hơi mất mát. Rũ khước miệng xuống, tủi thân nhìn anh.

Trầm Ám bị cô nhìn không chịu nổi, không được tự nhiên nói: “Ngủ.”

Trong nháy mắt cô cao hứng, đôi mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm. Thanh thúy đáp: “Được thôi!”

Vân Yên xoay người nằm xuống lại, hoàn toàn quên mất chuyện phải đuổi anh ra ngoài ghế salon ngủ.

Mấy phút sau, cô lại sắp vào, nhẹ nhàng nói: “Trầm Ám, chúc ngủ ngon.”

“...”

“...”

“...”

“Này!”

cô cách tằm chăn lay động bả vai anh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “anh không thể không lễ phép như thế, tôi chúc ngủ ngon thì anh cũng phải chúc ngủ ngon lại.”

“...”

“Lại nói cùng tôi. Ngủ ---- ngon ---- chúc ngủ ngon...”

Trầm Ám sắp bị cô làm phiền đến chết: “Chúc ngủ ngon.”

“Ngoan lắm” Vân Yên khen thưởng vỗ đầu anh một cái, sau đó lại dèm chán cho anh. Động tác ngừng một lát, lại vén chăn lên, không nể mặt nói: “không được, anh ra ngoài ngủ đi.”

Trầm Ám: “...”

“Được rồi.” cô thay đổi sắc mặt giống như làm ảo thuật, lập tức dèm chán lại: “Thấy hôm nay anh rất hiểu chuyện, nên khen thưởng cho anh ngủ trên giường.”

Sau đó ngồi dậy: “Tôi đi ra ngoài ngủ trên ghế salon.”

nói xong nhảy xuống giường, ôm gối và chăn lạch bạch chạy chân trần ra ngoài.

Trầm Ám nhìn cửa phòng ngủ, rất lâu sau cũng không buồn ngủ.

- - - - -

Sáng sớm ngày hôm sau, Vân Yên tỉnh lại trong phòng ngủ. cô vừa mở mắt, phía trước xuất hiện gò má của Trầm Ám.

Xảy ra chuyện gì nhỉ? Tối hôm qua thực ra là một giấc mơ của cô à?

cô ngáp một cái, thân thể hơi cựa quậy, phát hiện mình đè một cái tay. Nắm lấy nhìn một cái, bên trên có một dấu răng mờ mờ.

Đầu óc Vân Yên mơ hồ nhìn chăm chăm dấu răng. Nếu không phải nằm mơ, chẳng phải tối hôm qua công cụ trên ghế salon hay sao, sao bây giờ lại tỉnh dậy ở trên giường.

Chẳng lẽ, khuôn mặt cô trắng bệch, chẳng lẽ cô bị mộng du hả?

Thế nên lúc Trầm Ám mở mắt, thì nhìn thấy gương mặt méo mào muốn khóc của Vân Yên.

Thấy anh tỉnh, cô khăn trương lại gần: “Trầm Ám, có phải tối qua tôi bị mộng du hay không.”

“...”

“Có phải, có phải tôi qua tôi, nhầm mắt quay về không?”

“anh có biết tôi qua tôi quay lại bằng cách nào không?”

“...”

“Cũng đúng, hẳn là anh cũng ngủ.”

Trong lòng Vân Yên khẳng định mình đã bị mộng du, rầu rĩ nằm xuống lại, nhìn trần nhà than thở.

Đột nhiên tiếng điện thoại rung vang lên.

Vân Yên chấn động một cái, chợt ngồi bật dậy, tìm điện thoại đi động khắp nơi. Trong phòng không tìm thấy, cô đẩy cửa đi ra ngoài tìm, cuối cùng tìm thấy trong đồng chân trên ghế salon.

trên màn hình nhấp nháy hai chữ ---- chị Chu.

cô vội ấn nghe, chưa kịp lên tiếng, bên kia đã chặn đầu áp đảo nói: “đã bảo tiểu Tống đi đón em, em canh thời gian chuẩn bị đi.”

Cạch ---- cúp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Editor: Typard

Beta-er: Hằng Lê

Khi Vân Yên phải đi ra ngoài làm việc, cô bận tâm Trầm Ám nhất.

Trước khi rời đi, cô vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, không cho phép anh ra khỏi nhà. Dù nhận được một cái gạt đầu đảm bảo vẫn chưa yên tâm, chỉ thiếu điều lấy sợi dây trói anh lại. Lại thêm một cuộc gọi thúc giục nữa, mới lưu luyến quay đầu bước đi.

Vân Yên được mời quay một chương trình mới ra mắt, tên chương trình là “Cuộc phiêu lưu ẩm thực kinh dị”, có năm người chơi cố định, một MC, đều là người không có danh tiếng gì, hoặc đã hết thời. Hôm nay Vân Yên là khách được mời tới.

đã quay được hai kỳ, các thành viên đều quen thuộc lẫn nhau, hi hi ha ha rượt đuổi chơi đùa trước ống kính, tung hứng tự nhiên. Sau khi Vân Yên tự giới thiệu mình thì bị gạt sang một bên, tỏ vẻ hoàn toàn xa lạ.

Lúc này, MC bắt đầu giới thiệu quy tắc trò chơi.

Sáu người chơi chia thành hai đội, thông qua thi đấu giành được nguyên liệu nấu ăn để nấu món ăn kinh dị. Tiếp theo còn có một cuộc phiêu lưu, đội nào phiêu lưu thành công thì không cần ăn món ăn, phiêu lưu thất bại thì ăn hai phần món ăn kinh dị. Hoặc là bầu ra một đội trưởng, cuối cùng cho đội trưởng ăn toàn bộ món ăn.

Vân Yên được phân vào đội A, đồng đội là một nam một nữ không lớn tuổi lắm. một người tên là Kỳ Tử Hàm, một người tên là Cảnh Xán Xán. Trong ekip có vẻ Cảnh Xán Xán có địa vị không thấp, các người chơi cũng ngầm nâng cô ta, cô ta vừa mở miệng, thì sẽ có người đáp lời.

Trước khi Vân Yên xuyên sách từng làm một diễn viên quần chúng, cũng coi như là người từng trải showbiz. Mặc dù chẳng hiểu gì về showbiz ở thế giới này, nhưng không khó suy đoán được đại khái là Cảnh Xán Xán có tiếng tăm hoặc là được nâng đỡ. Vì vậy không muốn chọc cô ta, cũng chưa từng nghĩ đến việc cướp spotlight*. Lúc trước Chị Chu cũng đã dặn không nên gây chuyện, chắc hẳn năm người chơi cô đều không chọc nổi.

(*: tiêu điểm)

Nhưng Cảnh Xán Xán lại chủ động đụng vào, cười khanh khách chào hỏi với cô: "Vân Yên, đã lâu không gặp, gần đây tôi đang xem phim cô diễn đó, khi nào thì nhân vật của cô chết vậy?"

Giọng thân thiết lại nhiệt tình, thật giống như người vừa rồi coi Vân Yên như không khí không phải là cô ta vậy.

Gặp người quen, còn là một người quen có vẻ có chút ác ý với cô, Vân Yên rất cẩn thận không lập tức trả lời.

Kỳ Từ Hàm sắp tới gần: "Xán Xán, hai người quen nhau à?"

"Đúng vậy." Cảnh Xán Xán cũng không có ý định nghe Vân Yên trả lời, nói với Kỳ Từ Hàm: "Hai chúng tôi là bạn cùng phòng bốn năm, thuộc lòng như cháo. Vân Yên là trưởng phòng của phòng ngủ chúng tôi, cực kỳ có tinh thần trách nhiệm, tôi thấy hay là để cô ấy làm đội trưởng đội chúng ta đi."

Kỳ Từ Hàm sững sốt một chút, rồi nhanh chóng khôi phục như bình thường, không được tự nhiên nói: "Được thôi, tôi tán thành!"

Cảnh Xán Xán giờ một cánh tay lên: "Ai đồng ý Vân Yên làm đội trưởng giờ tay!"

Hai tay Kỳ Từ Hàm cùng giờ lên tỏ vẻ phối hợp.

Vân Yên còn chưa kịp phản ứng, cứ mơ mơ màng màng như vậy thành đội trưởng.

Thời gian lấy nguyên liệu nấu ăn bị hạn chế, mỗi đội được cho một trăm hai mươi giây. Tổng số nguyên liệu nấu ăn chỉ có một chút như vậy, ai trước ai sau cũng là vấn đề. Cho nên trước tiên còn phải chơi một trò chơi. Phe chiến thắng trò chơi có thể ưu tiên chọn nguyên liệu nấu ăn, còn có quyền gia tăng thời gian cho đội mình, hoặc giảm bớt thời gian của đội đối thủ.

Lúc này nam MC làm trọng tài, kêu nhân viên hậu cần lấy quần áo con rối. Sau đó các người chơi phải mặc quần áo con rối thật dày lên võ đài đầy nhau, ai rơi xuống khỏi võ đài thì thua.

Vì là đội trưởng, đương nhiên Vân Yên là người đầu tiên xuất chiến. Đội B thấy bên đội A cho một cô gái yếu đuối lên, suy nghĩ cũng không thể bắt nạt người ta quá, nên cũng phái một cô gái có vóc người xấp xỉ Vân Yên đi lên.

Nam MC huýt sáo một tiếng, quần chúng vây xem mới vừa bày ra tư thế, chưa kịp hô khẩu hiệu, đã nghe phịch một tiếng, cô gái đội B mặc quần áo con rối ngã nhào một cái đâm vào quả bóng xốp mềm dưới võ đài.

Trường quay dừng lại hai giây.

MC cao giọng tuyên bố, "Đội A thắng!"

Cảnh Xán Xán và Kỳ Từ Hàm phản ứng kịp bắt đầu hoan hô.

Hiệp thứ hai, đội B không thể không nghiêm túc được. Bọn họ vốn không chọn đội trưởng, làm đội trưởng là một chuyện cực khổ, không ai muốn làm. Trước mắt đang ở thế yếu, nên đẩy một người thường ngấm mình trong phòng gym làm đội trưởng, một nam diễn viên cơ bắp, nói là để cho đội trưởng PK đội trưởng.

Dưới đài vang lên tiếng ủng hộ tiếng cổ vũ, trên đài Vân Yên bị bọc trong trang phục con rối, toàn thân ướt đẫm mồ hôi. Để sớm thoát khỏi bộ quần áo này, cô cũng không doái hoài tới cái gì mà gay cấn của chương trình, dứt khoát nhảy căng lên, dùng chân con rối ngăn ngừa nho nhỏ đá đối phương ra.

Sau đó không đứng vững, ngồi bịch xuống võ đài, bởi vì tay ngắn chống không tới đất, nửa ngày không đứng lên được. Cuối cùng thật vất vả bò dậy được, thì vô tình đập phải cái đuôi của trang phục con rối, nhanh như chớp lăn xuống võ đài.

Lại yên tĩnh mấy giây, dưới đài vang lên một tràng cười thật to. Nam MC cũng cười không thờ được, tuyên bố đội A chiến thắng.

Vân Yên rời khỏi trường quay thay áo thường, lại trở về, nguyên liệu nấu ăn đã lấy xong rồi. Đồ của đội bọn họ do Cảnh Xán Xán lấy, tất cả gia vị phối hợp nấu món ăn chính không thiếu thứ gì, còn có ba trái kiwi.

Chân mày Vân Yên nhướng một cái, cô ăn kiwi bị dị ứng, có một lần còn vào bệnh viện. Bây giờ mặc dù đổi thân thể, nhưng trong lòng vẫn có bóng ma với nó. Nếu nói thẳng là bị dị ứng, lỡ như thân thể này không hề bị dị ứng, thì chẳng phải thành nói láo sao.

cô đang rầu, Cảnh Xán Xán bên cạnh lại cười như không cười vỗ vỗ bả vai cô: "Đội trưởng nhìn cái gì vậy? Nôn nóng muốn thử một chút hả? Đừng vội, hôm nay thua tất cả đồ ăn đều của một mình cô."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Đội Vân Yên cho Cảnh Xán Xán nấu do nghe nói tài nấu nướng của cô ta rất tốt. Cà chua, kiwi, cải trắng, rau thơm, ớt, cộng thêm sữa bò của nhà tài trợ, nấu thành một nồi đen thùi lùi. Mùi kỳ quái tràn ngập toàn bộ studio.

Hai kỳ trước chơi cũng không ác như vậy, một đội khác không ngừng kêu Cảnh Xán Xán quá ác. Cảnh Xán Xán cắt trái kiwi thứ ba, cười híp mắt nói: "Sợ gì, thua có đội trưởng gánh!"

Vì thế một nồi khác cũng bắt đầu thêm nguyên liệu mạnh, nam đội trưởng cơ bắp mới vừa thua dưới tay Vân Yên kêu trời kêu đất cản lại.

Vân Yên tránh thật xa còn có thể nghe thấy mùi, cau mày một cái, thậm chí còn hất xì mấy cái.

Tiếp theo tiến vào vấn đề chính, đến vòng phiêu lưu.

Chương trình thực tế bây giờ có nhiều thủ đoạn bịp bợm, muốn hấp dẫn người xem, nhất định phải khác người. 《Ẩm thực kinh dị》chính là lấy "giày vò người chơi" làm điểm đặt giá của chương trình, từ khiêu chiến đến trừng phạt, cũng không phải tùy tiện vui đùa là cho qua.

Khiến Vân Yên không tưởng tượng nổi là, chủ đề phiêu lưu lại có liên quan đến nguyên liệu nấu ăn. Thi đấu cà chua ớt kích thích dạ dày.

Trở thành một ngôi sao, bất kể hot hay không, giữ dáng người vĩnh viễn là quan trọng nhất. Cảnh Xán Xán không muốn lên, nhưng Kỳ Tử Hàm lại muốn đi, không cần biết thua hay thắng, hậu kỳ có thể được lên sóng nhiều mới là quan trọng nhất. Nhưng lại bị Cảnh Xán Xán ngăn cản.

"Đội trưởng mờ đầu đi!" Cảnh Xán Xán đẩy đẩy bả vai Vân Yên: "Đừng thấy bây giờ đội trưởng chúng ta rất gầy, nhưng lúc đi học là người mập đó. Vào trung tâm mua sắm thì buồn rầu vì không mua được đồ, đi canteen thì sợ không đủ tiền trả, lượng cơm một mình cô ấy còn lớn hơn toàn phòng ngủ cộng lại!"

một nhóm người ồn ào cười rộ lên, còn có người ác ý xin cô chỉ dạy phương pháp giảm cân.

Từ nhỏ Vân Yên chưa từng ăn thứ gì tốt, lớn lên vẫn gầy nhom như cây cải mầm, nào biết cái gì mà bí quyết giảm cân. May mà nam MC kịp thời cứu nguy, tuyên bố thành viên hai đội dự thi, chuẩn bị đối trường quay.

Bỏ lỡ thời cơ cự tuyệt tốt nhất, Vân Yên muốn không tham gia cũng không được.

Nơi thi đấu ở một ngôi nhà được đặt tên là phòng ăn "Vị cay cay", hẳn là chương trình được tài trợ để quảng bá cho nhà bọn họ. Vân Yên vừa vào cửa thì có một dự cảm xấu, quả nhiên, sau khi MC giới thiệu ông chủ và lịch sử của tiệm này, ông chủ lên tiếng, muốn mời các người chơi ném thử vị cay chánh tông nhà bọn họ một chút.

Lẩu đồ tươi, xiên que đồ tươi, món ăn xào đồ tươi, thậm chí còn có cơm nếp đồ tươi... thức ăn gay mũi bày hết hai cái bàn. Thi đấu dài hai mươi phút, nam MC bấm đồng hồ bấm giây, hô một tiếng bắt đầu.

Vì không ăn kiwi, Vân Yên bắt cháp!

một đội khác cử ra chính là một nam diễn viên sinh ra ở thành phố toàn người có thể ăn cay, vốn trong lòng hắn đã có dự tính, ăn từng miếng từng miếng vui sướng. không lâu sau, tác dụng đến chậm, môi và vành mắt đều đỏ, hít hà liên tục.

Khóe mắt liếc về phía Vân Yên, cô không nói tiếng nào, cúi thấp đầu nhét cơm nếp vào trong miệng, trên bàn bày một đồng lớn cây tăm xiên que bằng trúc ăn xong để lại.

Đồng đội đang thúc giục.

hắn vội vàng cúi đầu tiếp tục ăn, thầm nghĩ là tổ biên kịch tìm người tài giỏi này ở đâu vậy.

Vân Yên bị đối thủ chụp mũi cái mác "Người tài giỏi" nhưng cũng không ung dung giống như thoát nhìn như vậy. Đồ ăn màu đỏ trong miệng không biết là cái nguyên liệu gì vừa tê dại lại nóng, đầu lưỡi cô dẫm ra vị gì, trong dạ dày cũng nóng rất đau đớn. Đôi mắt bị mùi gay mũi xông lên chảy nước mắt, cô cố nén không để cho nước mắt rớt xuống.

Hai mươi phút rất dài trôi qua, rốt cuộc nam MC hô ngừng.

Trong miệng Vân Yên còn miếng nậm, cô cắn nậm, nghe tiếng ngẩng đầu lên. Hai giọt nước mắt nín nửa ngày bất ngờ không kịp đề phòng rơi xuống.

một đội khác còn dư lại hơn một nửa đồ ăn, mấy cái mâm bên Vân Yên đã trống hết. Nam MC tuyên bố Vân Yên chiến thắng.

Vân Yên ngồi tại chỗ, ngoảnh ợ một cái.

Cuộc phiêu lưu thứ hai do một đội khác kích động, so với cái thứ nhất thì tương đối nhẹ nhàng một chút, ba thành viên trong đội đều phải tham gia. một người phụ trách bấm chuông giành quyền trả lời, một người phụ trách trả lời, còn một người chịu trách nhiệm nhận trừng phạt sau khi trả lời sai.

Trừng phạt cũng đơn giản, trên đài bày mấy chục ly. Trong ly có thể là nước lạnh, có thể là sữa bò, có thể là thức uống, cũng có thể là rượu. Dưới đáy ly có số thứ tự, người nhận trừng phạt đeo bịt mắt, ngẫu nhiên chọn một con số, uống cạn đồ uống trong ly tương ứng.

Kỳ Từ Hàm ăn chuông giành quyền trả lời rất nhanh, nhưng Cảnh Xán Xán liên tục bị sai, ngay cả câu hỏi số học trung học cơ sở đơn giản cũng không trả lời được. Vân Yên cũng xui xẻo, mỗi lần vừa vận chọn trúng lý rượu, cũng may là rượu trái cây, ngọt ngào, độ cồn cũng không cao. Vân Yên liếm miệng một cái, tương đối ngay thẳng, mỗi lần cũng uống cạn hết một ly.

Vòng hai kết thúc, rượu trái cây phát tác dụng chậm, Vân Yên đã chóng mặt. cô tháo bịt mắt xuống đưa cho staff, chậm rãi trừng mắt nhìn, cảm thấy trời đất quay cuồng, Nam MC nói cái gì cô cũng không nghe rõ, đi theo mọi người, lên trên một ngọn núi.

Gió thổi một cái, cô rung mình một cái. Gò má đỏ bừng, ánh mắt ngây ngốc nhìn về phía trước.

Là một con đường núi bằng thủy tinh thật dài.

Gió thổi vù vù, cô nghe tên mình, phản ứng chậm lụt nhìn sang.

Vẫn chưa có người nào nhận ra cô uống rượu say, ai có thể nghĩ tới mấy ly rượu trái cây cũng có thể choáng say. Miệng nam MC mở rồi đóng lại, vừa nói chương trình kế tiếp.

"... Vòng vừa rồi xem như huê, nói cách khác vòng này là một vòng mấu chốt nhất. yêu cầu ba người tham gia, theo đó quyết định thắng thua..."

Đừng quan tâm bình thường lá gan bao lớn, vào lúc này năm người chơi không một ai dám lên. Vân Yên bị cô lập ở trước nhất, nam MC thuận thế nói: "Mấy vòng thi trước Vân Yên đều biểu hiện rất xuất sắc, hay lần này cô dẫn đầu nhé?"

"..."

Yên tĩnh mấy giây, Vân Yên ý thức được người này đang nói với mình, ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Nam MC chỉ hướng đường núi bằng thủy tinh: "Đội trưởng nhanh đến mang hai thành viên đi một phía đi."

Vân Yên trong một chớp mắt, ngo ngắc à một tiếng, tóc bị gió thổi dính trên mặt, cô nâng tay vén lên, mặt đầy bình tĩnh đi về phía trước.

đi hai mét, quay đầu, phát hiện hai thành viên đội mình một người bám vào tường gào như quỷ, một người không chịu đi lên.

Cuối cùng cô không quên chuyện thua thì phải ăn kiwi, lúc này quay trở lại, thừa dịp Kỳ Từ Hàm không phản ứng kịp, kéo cánh tay hắn bước đi.

Kỳ Từ Hàm khoa trương kêu to, bởi vì chân mềm không đứng nổi, thân mình ngổl ngó ở trên kiếng, một cánh tay bị Vân Yên kéo, gắt gao nhắm hai mắt, run run rẩy rẩy kêu: "cô chậm một chút! cô, cô, cô chậm một chút!"

Vân Yên giống như kéo bao bố, kéo Kỳ Từ Hàm sắp sợ quá mà khóc tới bên kia.

cô quay đầu nhìn về phía xa xa, Cảnh Xán Xán còn lằng nhằng không đi, vì vậy lại trở về một lần nữa, dưới con mắt hoảng sợ của Cảnh Xán Xán, cưỡng ép túm tay ả.

Lúc trước Cảnh Xán Xán là vì để cho Vân Yên ăn đồ ăn nên cố ý thua mấy lần, nhưng có vẻ đường núi bằng thủy tinh này, ả không dám đi thật. Hết lần này tới lần khác bàn tay Vân Yên mạnh đến đòi mạng, ả giãy giụa cũng không tránh thoát, nếu như không phải là bởi vì đang quay, ả đã sớm buột miệng mắng to. Bất tri bất giác đến giữa đường, không thể nào trở về, chỉ còn lại một cái phao cứu mạng Vân Yên này. ả run run rẩy rẩy, ôm chặt eo Vân Yên.

Cuối cùng, trong dự liệu, Vân Yên lãnh đạo đội mình chiến thắng.

Đội trưởng đội B rung rung nhận hai phần thức ăn, đuổi theo yêu cầu thành viên trong đội chia đều. Kỳ Từ Hàm xem náo nhiệt có chút hả hê, cũng bị nhét một miếng kiwi mũi vị quỷ dị.

Cảnh Xán Xán xoa cổ tay bị Vân Yên nắm đỏ lên, vừa tức vừa hận đất đảo mắt nhìn một vòng, phát hiện Vân Yên rúc vào chiếc ghế trong góc, dựa vào vách tường đã ngủ.

Lát sau, Vân Yên bị trợ lý đánh thức một lần, sau khi ngồi lên xe lại ngủ.

Đường xa xa xói, cô mơ một giấc mơ. Trong mơ cô trở lại lúc còn rất nhỏ, ba tan việc về nhà, mang về một di xinh đẹp để cho cô gọi bằng mẹ.

Vân Yên không gọi, vì vậy bị đánh một trận. cô xoa cái mông, cô sẽ không thích ba nữa, ngày mai ba đi công tác, cô cũng không thêm nhớ ba.

Ngày hôm sau con ác mộng bắt đầu, ba đi, nhưng không mang di xinh đẹp đi, cũng không giống thường ngày đón bà nội đến. Di xinh đẹp càng ngày càng không đẹp, đi không cho cô ăn cơm, đi muốn để cô chết đói.

Vân Yên được trợ lý đỡ xuống xe, đỡ lên lầu, dạ dày cô rất đau, bởi vì trong mơ đi không cho cô ăn cơm, cô đói quá.

Cửa mở ra, mắt cô nửa mở, thấy một cái bóng màu đen.

Trợ lý thu tay về.

Chân cô mềm nhũn, quy phục xuống đất, trước mắt chính là chân đàn ông, cô lết mấy bước ôm lấy, nước mắt là chẳng nói ——

"Ba! Con đói quá à!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

“... Vân Yên, là người thành phố Lan, ba tuổi cha mẹ đều mất, tám tuổi ông bà nội qua đời, lớn lên ở nhà vài người họ hàng. Mười tám tuổi thi vào Học viện điện ảnh Nam Thành, nhưng không xuất hiện ở trường học, thiếu chút nữa là không được tốt nghiệp. Sau khi tốt nghiệp đầu quân vào Tỉnh Xán Entertainment của Trầm thị, đi theo người đại diện không có năng lực, từng diễn mấy vai phụ nhỏ, không có gì nổi bật...”

Hồi lâu sau, Trầm Ám ừ một tiếng.

“không đúng, ông chủ, anh tìm tôi chỉ để điều tra một tiểu minh tinh thôi hả? Tôi cho rằng dù gì tôi cũng nên nhìn chòng chọc vào mấy người Trầm Minh chứ... điều tra một tiểu minh tinh, cũng quá đại tài tiểu dụng rồi, tiêu tiền vớ vẩn...”

“Bà nội, con đau...”

Lúc này không biết Vân Yên lại mơ thấy cái gì, không an phận lăn tới lăn lui trên giường, cuối cùng ôm lấy eo Trầm Ám, kêu bà nội, kêu đau.

Trầm Ám cúi đầu nhìn cô một cái, đáy mắt có ưu tư không rõ.

“Con bà nó!” Người bên đầu kia điện thoại sợ ngây người, “Ông chủ, trên giường anh có người hả? Khoan đã! Bà nội!? Đây là cái loại đam mê kỳ dị gì vậy!?”

Chắc là cảm thấy bất mãn với sự thờ ơ của Trầm Ám, Vân Yên sờ soạng lung tung, kéo tay anh đặt lên vị trí dạ dày của mình, hít hít, ầm ầm ức nói lại lần nữa: “Đau...”

Giọng nói kinh sợ trong loa hơi ngừng lại, Trầm Ám cúp điện thoại, tiện tay ném qua một bên. Lòng bàn tay chạm phải một làn da trơn nhẵn, cô nắm cổ tay anh, không cho anh thu tay về.

anh nhìn mảnh da kia chăm chăm, hầu kết trượt trượt, ánh mắt dần dần trở nên nguy hiểm.

“Bà nội...” cô nói: “Xoa.”

Trầm Ám ngẩn ra, đôi mắt nhất thời nguội lạnh.

Nhưng Vân Yên đang ngủ đến mơ hồ không có mắt nhìn sắc mặt, đọc đi đọc lại như cái máy, dính sát như hồ dán một tiếng lại một tiếng gọi bà nội, giống như nếu anh không xoa xoa cho mình thì sẽ vẫn ồn ào như thế, không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

thật lâu sau, Trầm Ám bình tĩnh trườn mặt ra, chậm rãi động tay.

Vân Yên thỏa mãn lắm bằm gì đó, lại chen vào ngực anh, ngọt ngào ngủ say.

- - - - -

Ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ thủy tinh, chiếu vào trên mặt Vân Yên, cô không yên run run lông mi, từ từ nâng mí mắt lên, trong nháy mắt bị ánh sáng đâm vào mắt phải vội nhắm lại.

Thích ứng được ánh sáng rồi, cô mở mắt lần nữa, trước mắt là gò má của Trầm Ám.

Về ngoài của Trầm Ám rất sạch sẽ, lông mi rất dài, da lại trắng đến trong suốt, nhãn nhụi không thấy rõ lỗ chân lông, một lần nữa trong lòng Vân Yên xúc động, một đại nhân vật phản diện như anh lại đẹp như thế làm gì chứ.

cô không nhịn được mà ra tay, chọt chọt vào gò má của anh. đang muốn sờ sờ vào lông mi của anh nữa, bỗng nhiên anh mở mắt.

Vân Yên không sợ anh, cười hít hít nói: “Chào buổi sáng.”

Sau đó đầu ngón tay ấn vào ngực anh một cái, nhân cơ hội giáo dục nói: “anh cũng phải nói chào buổi sáng.”

Trầm Ám chỉ nhìn cô, không nói câu nào.

Hôm qua sau khi Vân Yên cảm nhận được thú vui làm thầy, thì khá thích dạy Trầm Ám nói, trước mắt thời cơ đã đến, dạy một hơi từ chào buổi sáng đến chúc ngủ ngon, cho dù học sinh không phối hợp, nhưng cũng không vì vậy mà bị dă kích. Còn dạy anh gọi tên mình.

“Vân ---- Yên ---- Vân ---- Yên ----”

“Vân----Yên----”

“Này!” cô vỗ ngực anh một phát: “Tên tôi anh nhất định phải học nha! Làm gì có người chồng nào không biết vợ mình tên gì chứ, anh nói thử xem!”

Trầm Ám vẫn không lên tiếng.

Nửa tiếng sau, Vân Yên bại trận, tức giận đẩy anh ra. Khuôn mặt bực bội thốc dậy, vén chăn, tìm dép dưới đất.

Nhìn cô nhảy một chân đến cửa phòng ngủ, đột nhiên Trầm Ám kêu một tiếng: “Vợ.”

Thân thể Vân Yên cứng đờ, không thềm để ý đến dép nữa, chạy lạch bạch lại cho anh cái ôm kiểu con gấu, trên mặt mang vẻ từ ái của mẹ già, xoa xoa đầu anh: “Chao ôi! Con trai ngốc thật là ngoan!”

Trong nháy mắt mặt Trầm Ám đen thui.

- - - - -

đã đến trưa, thân thể Vân Yên vẫn rất khó chịu, ý vào hôm qua ra sức kiếm tiền, xa xỉ gọi com bên ngoài.

cô tựa như đại gia nằm lại trên giường, sai bảo Trầm Ám. Dạy anh mở cửa, dạy anh nói cảm ơn với tiểu ca giao hàng. Nhưng Trầm Ám lại cực kỳ không phối hợp, không nói gì cũng không nhìn cô, giống như không nghe thấy.

Chuông cửa reo lên.

Vân Yên nhut chí, miệng vừa nói: “Tôi nuôi anh mà có nhờ được gì.” Vừa định rời giường mở cửa.

Nhưng Trầm Ám đã đứng lên, cũng không thềm nhìn cô một cái, đi thẳng tới mở cửa.

Vân Yên lê dép cùng đi ra ngoài, tiểu ca giao hàng đã đi rồi, túi nylon đựng hộp đồ ăn đặt trên bàn, Trầm Ám không ở phòng khách, trong phòng rửa mặt truyền đến tiếng nước chảy.

Trong lòng cô ấm áp, vừa vui vẻ yên tâm vừa cảm động, thầm nghĩ, nuôi một anh ngốc thật ra thì cũng không tệ mà.

Tiếng nước chảy ngừng lại, phòng rửa mặt bị đẩy ra, Trầm Ám thay một cái áo sơ mi trắng, không cài hai nút áo, lộ ra chút xương quai xanh. anh vừa gội đầu xong, lúc này tóc còn ướt đầm nhỏ nước. Giọt nước rơi trên áo sơ mi trắng, vải áo trở nên trong suốt, dán sát vào da.

anh kéo ghế ra, mặt không đổi sắc ngồi cạnh Vân Yên, tay bất động, chờ Vân Yên tới dứt cho mình.

Vân Yên để đĩa xuống, không dứt com cho anh ăn, mà kéo anh lên đi sấy tóc.

Chân mày Trầm Ám hơi cau lại, giống như không thích lắm, nhưng cũng không phản kháng, bị Vân Yên kéo đến ngồi xuống ghế salon.

Tiếng ong ong của máy sấy tóc vang lên, mấy ngón tay Vân Yên xen kẽ chuyển động giữa các sợi tóc của Trầm Ám, Trầm Ám ngửi thấy hương vị ngọt ngào như có như không trên người cô, liếm liếm đôi môi khô khốc, bụng dưới bùng lên một ngọn lửa, dần dần phồng lên.

Tiếng ong ong ngừng lại.

Vân Yên khom người buông máy sấy tóc xuống, cầm cây kéo trong tay.

“Cắt đi.”

Bộ dạng cô không giống như đang đùa giỡn, vẻ mặt thành thật nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Mười phút sau, Trầm Ám ngồi trước bồn rửa tay, nửa người trên choàng drap giường sạch sẽ, nhìn Vân Yên trong gương tay đang cầm kéo, cau mày chần chờ không dám xuống tay.

Nhà họ Trầm không có ai quan tâm Trầm Ám, tất nhiên càng không thể nào có người cắt tóc cho anh. Lần cắt tóc trước là khi nào? Trầm Ám không nhớ nổi, thời điểm quá lâu, muốn ngược dòng đến kiếp trước.

Vài sợi tóc lộn xộn lác đác rơi xuống.

Trầm Ám ngẩng đầu, vẻ mặt của Vân Yên ở trong gương thành thật nghiêm túc, giống như đang làm chuyện đao to búa lớn gì liên quan đến sống chết, mỗi một nhát kéo đều vô cùng thận trọng.

Đột nhiên, tay cô thu lại, vang lên tiếng kinh hô: “Trời ơi! Xong rồi...”

Hai bên không cân đối.

cô cắn môi dưới, có vẻ là do dự một lúc, cúi xuống dè dặt cắt ít tóc bên kia, kết quả vẫn y nguyên. Hai bên vẫn không thể nào cân đối.

Xoẹt xoẹt xoẹt, tóc rào rào rơi đầy đất, trong gương tóc của Trầm Ám càng lúc càng ngắn, Vân Yên thả cây kéo xuống, thở phào nhẹ nhõm.

“thật ra thì,” cô vỗ vỗ drap trải giường trên vai anh, hơi chột dạ nói với Trầm Ám: “Người đẹp cắt tóc kiểu gì cũng dễ nhìn, không cân đối cũng không sao, anh thấy đúng không?”

cô cũng không chờ anh trả lời, run run cời drap trải giường ra, giữ sạch sẽ bỏ vào trong máy giặt. Xoay người lại phúi phúi cổ Trầm Ám, vron người ra mở vòi nước, ngực hơi dán lên lưng anh, vừa chạm vào lập tức tách ra.

“Gội đầu cho anh nhé.” cô nói: “Cúi đầu xuống.”

Trầm Ám nhìn cô một cái, cúi đầu xuống.

Ngón tay Vân Yên để dưới vòi nước thử nước ấm, đến khi nhiệt độ thích hợp, mới bắt đầu gội cho anh. Tay cô có lúc cọ qua cổ Trầm Ám, có lúc xoa tóc Trầm Ám, xúc cảm nhẹ nhàng khó cảm giác được.

Dục vọng của Trầm Ám mới vừa bị dập tắt mơ hồ có xu hướng bùng lên lại.

Vân Yên đổ dầu gội đầu xoa lên tóc Trầm Ám, vì là lần đầu làm chuyện này, động tác của cô chậm rãi từ từ, cẩn thận ôn nhu. Dầu gội đầu hương trái cây thoang thoảng dần tan ra trong không khí.

- - -

Lúc quay lại bàn, thức ăn cũng đã nguội.

Phòng trọ không có lò vi sóng, trong phòng bếp chỉ có dụng cụ làm bếp mà Vân Yên cũng không biết sử dụng, không thể làm gì khác ngoài cứ thế ăn đồ ăn nguội. cô nhìn tóc Trầm Ám bị cắt hổng ở đối diện, không nói tiếng nào ăn cơm nguội, trong lòng không khỏi sinh ra chút áy náy, suy nghĩ một chút, lựa một cái cánh gà trong hộp đồ ăn cho anh, lúc gấp qua còn lưu luyến không thôi.

“Cho anh.” cô dùng giọng điệu nói chuyện với trẻ con: “Ăn nhiều thịt, lớn lên...” Khoé mắt liếc về phía đôi chân dài dưới đáy bàn, yên lặng nuốt lời kế tiếp trở vào.

Trầm Ám nhìn cô một cái, không lên tiếng, cũng không ăn, cuối cùng ngay cả thịt trong chén của mình cũng không động đến.

Cơm nước xong, Vân Yên đưa Trầm Ám đến tiệm cắt tóc.

Cuối mùa thu, trời trở lạnh. Vân Yên là người sợ lạnh, trong ngoài mặc đến mấy lớp. Sợ Trầm Ám lạnh, mặc thêm cho anh, liếc mắt thấy ngoài cửa sổ gió thổi làm cong cây nhỏ, lại tìm khăn choàng cổ quần cho anh.

Dưới sự thúc giục không ngừng của Vân Yên, Trầm Ám mặt lạnh cúi đầu. Vân Yên bực anh bày mặt thối với mình, thở phì phò đập anh một cái, dùng khăn choàng che nửa gương mặt anh.

Tiệm cắt tóc rất gần, dưới lầu có một cái. Mặt tiền cửa hàng nhỏ, từ cửa sổ thủy tinh nhìn vào thấy hơi đơn sơ, bà chủ ngồi trên ghế, cầm điện thoại đi động xem phim.

Khi Trầm Ám bước đến thấy trong tiệm chỉ có một người phụ nữ là bà chủ thì đứng lại, sống chết không muốn đi vào, Vân Yên kéo sái tay cũng không được.

Là cô cắt hư tóc người ta, Vân Yên cũng không quá miễn cưỡng, thương lượng với anh: “anh không thích tiệm này, vậy chúng ta đổi tiệm khác nhé?”

Thế Trầm Ám mới chịu đi.

Đến buổi chiều, trời âm u, gió cực kỳ to, hai ba người đi đường vội vã đi qua, xe cộ rõ ràng cũng ít đi, xa xa xe bán đồ ăn vặt cũng lục tục dọn hàng, đường phố hiện lên chút vẻ tiêu điều.

Tay Vân Yên lạnh lạnh, đụng phải tay Trầm Ám, cảm thấy có chút ấm áp. Vì vậy ôm tâm trạng treu đùa người khác chột nể lấy tay anh, cười khanh khách chờ anh phản ứng.

Trầm Ám ngừng một lát, cúi đầu nhìn cô một chút, một tay khác muốn tháo khăn choàng.

Lúc này cô lơ đãng lại nhìn thấy tiệm cắt tóc, không cho anh thời gian, dắt anh đi tới. Há miệng run rẩy, trong miệng còn không quên lẩm bẩm: “Lần này còn dám cầu kinh thì về nhà đánh anh.”

Đẩy cửa ra, hơi nóng đập vào mặt, ông chủ tiệm cắt tóc là một ông lão lớn tuổi, mặt tiền cửa tiệm còn đơn sơ hơn cả tiệm vừa rồi. Vân Yên sợ Trầm Ám lại không muốn, ngay lúc anh ngồi xuống trước gương. Vân Yên tiến lên cởi áo khoác anh xuống ôm vào trong ngực.

Ông chủ cười ha hả quay cho Trầm Ám tắm vôi: “Cắt kiểu gì đây?”

Vân Yên nói: “Chỉnh tề một chút là được.”

Ông chủ đáp: “Được rồi.” Làm ướt tóc Trầm Ám trước, sau đó cầm công cụ bắt đầu cắt.

Vân Yên ngồi xuống trong tiệm nhỏ mấy mét vuông, chống cằm, chăm chú nhìn tóc Trầm Ám rơi dưới đất, không chú ý tới Trầm Ám cũng đang nhìn cô ở trong gương.

Rất nhanh đã cắt xong, ông chủ cởi tấm vải ra, cầm miếng xấp lau chùi cho Trầm Ám. không nhìn được tán dương: “Dáng dấp cậu nhóc thật khôi ngô, cô bé này là bạn gái hả? Hai người kết hôn chưa, bươn chải ở thành phố lớn cũng không dễ dàng gì.”

Vân Yên hơi sững sờ, trong lòng cực kỳ không được tự nhiên, phủ nhận nói: “Chuyện đó, tôi là chị gái cậu ấy.”

Vừa nói xong, Trầm Ám lập tức trầm mặt.

Ông chủ cũng không xấu hổ, chuyển câu chuyện một cái: “Khó trách lại xinh đẹp như vậy, hoá ra là cùng một mẹ sinh ra.”

Đột nhiên Trầm Ám đứng lên, áo khoác vẫn còn trong tay Vân Yên, anh chỉ mặc áo lông đẩy cửa ra ngoài, lúc đi cũng không quay đầu lại.

Vân Yên không biết anh lại cầu kinh chuyện gì, nhanh chóng trả tiền chạy ra ngoài theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Vân Yên không hiểu, một tên ngốc ngay cả tự ăn cơm cũng không làm được, thì sao lại nhớ được một con đường chỉ mới đi qua một lần chứ?

Ngay một phút trước, cô còn lo Trầm Ám chạy đi lung tung, lo mình làm lạc mất anh. Ngẩng đầu một cái, lại phát hiện bọn họ đã đứng trước cửa nhà. cô há miệng một cái, nhìn bóng lưng phong phanh của Trầm Ám, trong lúc nhất thời quên lấy chìa khoá ra mở cửa.

Có phải, anh đã hết ngốc rồi không?

Biết nổi giận, biểu cảm bình thường, không làm hành động gì ngốc nghếch, có thể hiểu được những gì cô nói, thậm chí còn có thể trả lời ngắn gọn.

Như thế mà giống một tên ngốc sao?

Nhưng nếu không ngốc, sao anh không về nhà họ Trầm báo thù, đi theo cô làm gì chứ?

Trầm Ám mặt không đổi sắc nhìn cô.

cô sợ hết hồn, trong nháy mắt tránh né tầm mắt anh, cúi đầu xuống cuống cuống lục tìm chìa khoá, sau khi tìm được thì cắm vào ổ khoá, luống cuống tay chân mở cửa.

Đại khái do ảnh hưởng tâm lý, đôi mắt anh mang đến cho Vân Yên một cảm giác áp bách vô hình khó mà lý giải được. Ngoan ngoãn thay giày đi vào,

đưa tay đóng cửa lại. Lúc đóng cửa cũng rất cẩn thận, chỉ phát ra một tiếng ‘cạch’.

Trầm Ám thu hồi tầm mắt, rút cuộc không để ý tới cô, quay đầu đi.

Vân Yên như được đại xá, chạy vào phòng ngủ như một làn khói, cạch một tiếng đóng cửa lại.

Bước chân của Trầm Ám hơi ngừng lại, giữa chân mày thoáng qua nét ảm ức.

Trời rất nhanh tối, lúc ấy Vân Yên nhận được điện thoại của chị Chu, thông báo cô ngày mai đi casting, sau đó nhắn tin gửi địa chỉ cho cô. cô vừa mở tin nhắn ra, thì tin nhắn nối đuôi nhau tới, Vu Tử Kiệt cũng gửi cho cô không ít tin nhắn. cô lười xem, trực tiếp xóa đi.

Tất cả dấu hiệu của cơn mưa to rút cuộc cũng ào ào rơi xuống, phòng không mở đèn, một tia chớp chiếu vào, lập tức vang lên tiếng sấm rền.

Tay Vân Yên run một cái, điện thoại di động rơi xuống sàn nhà, cô vội vàng nhặt lên nhìn, đã không mở máy được nữa, góc trái phía dưới màn hình cũng bể một miếng. cô đứng lên, mò tới công tắc điện trên vách tường, mở đèn phòng ngủ lên.

Ánh đèn chớp chớp mấy cái, rồi tắt phụt. cô chưa từ bỏ ý định ấn đi ẩn lại công tắc điện mấy lần, cũng vô ích, có vẻ là bị cúp điện rồi.

cô do dự một chút, mở khoá cửa phòng ngủ, mở ra một khe hở nhỏ trước, thấy một cái bóng ngồi trên ghế salon. Đường cong thẳng tắp cứng ngắc, có vẻ đã lâu không động đậy, giống như một khối đá giữa cơn mưa to.

Tìm lập tức mềm nhũn.

Chỉ vì một suy đoán không chắc chắn, mà cô đã ngăn anh ở bên ngoài, bỏ rơi anh cả một buổi chiều, có khác gì những người ở nhà họ Trầm không thèm quan tâm đến anh đâu chứ.

Khe cửa lớn thêm một chút.

Cũng đúng, đại nhân vật phản diện mà, nam chính cũng thiếu chút nữa thua trong tay anh, thì lúc còn ngốc vẫn tốt hơn bình thường cũng không có gì khó hiểu đúng không? Trong sách còn nói khi còn bé anh là một thiên tài đó, nói chung thiên tài không giống người bình thường. Cho dù bị ngốc, hẳn là cũng khác với người bình thường mới đúng.

Vân Yên đẩy cửa ra, bước từng bước đến bên cạnh Trầm Ám, chậm rãi ngồi xuống bên anh. trên bàn trà nhỏ có trái cây, Vân Yên cầm một trái quýt lên, lột vỏ, do dự trong chớp mắt, đưa đến bên khoe miệng Trầm Ám.

Trầm Ám rũ mắt nhìn cô một cái, cúi đầu xuống ăn, môi đụng phải đầu ngón tay cô, hơi nóng.

Vân Yên khựng lại, mu bàn tay dán sát vào mặt anh, sau đó sờ thử trán anh, nhiệt độ cực cao.

- --- không phải là sốt rồi chứ?

Vân Yên nhất thời luống cuống, nhìn mưa to ngoài cửa sổ một chút, không biết bây giờ nên làm gì. Thả quýt xuống, tìm thuốc cảm và nhiệt kế khắp nơi. Tìm nửa ngày không thấy, không làm gì khác hơn là đợi mưa ra ngoài mua thuốc. Bụng cây dù, cô dặn đi dặn lại anh không được chạy lung tung, rồi đẩy cửa ra ngoài.

May là lúc này tiệm thuốc vẫn chưa đóng cửa, Vân Yên vội vã đi vào, vội vã rời đi. Giấu mấy hộp thuốc cảm vào trong ngực, sợ mưa to làm ướt.

Mưa càng lớn, một chiếc xe đi ngang qua, văng nước dơ tung toé. Vân Yên tránh ra sau theo bản năng, vô tình đụng phải người.

cô quay đầu, đang định nói xin lỗi, kết quả phát hiện, người mình đụng phải là Trầm Ám toàn thân ướt đẫm.

- -----

Trong nhà tối thui, vẫn chưa có điện. Muốn tắm nước nóng cũng không được, Vân Yên đẩy Trầm Ám vào phòng vệ sinh, để anh lau khô người, sau đó tìm quần áo cho anh thay.

Sợ anh một mình sẽ hoảng sợ, tìm quần áo xong thì đến cửa phòng vệ sinh chờ anh. Kết quả đợi nửa ngày, bên trong không phát ra âm thanh nào. Trong lòng cô lo lắng, gõ cửa một cái: “Trầm Ám? Trầm Ám!”

không có ai trả lời.

không phải là bị bệnh nên ngắt đi chứ?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng, trong lòng Vân Yên bất kể, một tay cầm chặt quần áo, một tay vặn chốt cửa, cửa dễ dàng bị mở ra.

Thân thể của Trầm Ám trần – trụi, ném quần áo bẩn dưới chân, đứng trước gương lau tóc.

Vân Yên sùng sốt một chút, lắp ba lắp bắp: “anh anh anh sao, sao không lên tiếng chứ...” Sau đó đặt quần áo lên bồn rửa tay rồi vội vàng đi ra.

Trầm Ám vui vẻ cong môi dưới.

Nửa tiếng sau, Trầm Ám thay quần áo sạch, trán dán miếng hạ sốt, được Vân Yên đút cho mấy viên thuốc. Nằm ở trên giường, trên người đắp chăn kín mít.

Vân Yên nằm bên cạnh anh, vành mắt hơi đỏ, muốn nấng anh, lại không đành lòng. cô không biết giờ phút này mình có đáng về giường mắt đáng thương muốn khóc lại không khóc, còn thảm hại hơn cả Trầm Ám đang bị bệnh.

“Muốn uống nước không?” cô nhẹ nhàng hỏi.

Trầm Ám lắc đầu một cái.

“Ừm.” cô ôm chăn rút đầu.

Ngoài cửa sổ lại vang lên một tiếng sấm.

“anh ra ngoài với tôi làm gì chứ.” cô buồn buồn nói: “Cho dù muốn đi chung với tôi, thì anh nói với tôi một tiếng là được. Sao lại dầm mưa chứ? anh có ngốc không vậy?”

nói xong, tự ghen chính mình, càng xác định Trầm Ám vẫn còn là một tên ngốc. Vì vậy cũng nuốt những lời còn lại vào, thờ dài, trong bóng tối đưa tay ra dèm dèm chăn cho anh.

Lúc muốn thu tay về, dừng nửa phút, tay duỗi vào trong chăn của Trầm Ám, nắm lấy tay anh.

“Nếu anh khó chịu, thì lay tay tôi một cái.” nói xong bổ sung: “Nếu tôi mộng du, anh cũng lay tay tôi một cái.”

“...”

“anh có biết mộng du là gì không?” Vân Yên nghiêm trang giải thích: “Thế này nhé, nếu nửa đêm đột nhiên tôi rời giường, thì chính là mộng du. anh nhất định phải đánh thức tôi, nếu không là xong phim biết không.”

Trầm Ám im lặng nửa phút, yên lặng gật đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Ngày hôm sau Vân Yên phải đi casting, nên phải dậy thật sớm. Đèn trong phòng sáng trưng, hẳn là nửa đêm qua có điện. cô đang định rời giường đi tắt đèn, thì phát hiện tay bị Trầm Ám nắm lại, còn siết chặt.

cô nhẹ nhàng rút ra, Trầm Ám lập tức tỉnh. Sắc môi anh tái nhợt, sắc mặt cũng khó coi, miếng dán hạ sốt trên trán không biết rơi đi đâu rồi, giường mắt an tĩnh nhìn cô.

Vân Yên đưa tay sờ thử trán anh, đã hết nóng. Thuận tay chải mấy sợi tóc cho anh.

“Buổi sáng muốn ăn gì?”

“...”

“Cháo cái xanh được không?”

“...”

Trầm Ám chớp mắt, lông mi quét qua mu bàn tay của cô.

“Thả tay ra. anh không đói bụng sao, tôi muốn đi ra ngoài mua điểm tâm.”

Giọng Vân Yên ôn tồn dùng lời nói nhỏ nhẹ thương lượng với anh: “Còn phải mua chút quà vặt để lại cho anh ăn trưa, hôm nay tôi phải đi casting, anh ở nhà một mình không được chạy lung tung đó, bên ngoài rất nguy hiểm.”

nói xong, tay Trầm Ám có vẻ càng nắm chặt.

Vân Yên xoa xoa đầu Trầm Ám: “Ngoan nào.”

Trầm Ám nhìn cô một hồi, từ từ buông lỏng tay. Vân Yên vỗ đầu anh một cái nữa để khen thưởng, rồi đứng dậy tìm dép mang vào. Vừa quay đầu lại, Trầm Ám cũng rời giường, đi theo phía sau cô, nửa bước không rời, cô vào phòng vệ sinh, anh cũng đi cùng. Bị Vân Yên khoá lại ở bên ngoài.

Vân Yên rửa mặt xong, mở cửa ra, thấy anh còn đứng ngoài cửa. cô đi tới đẩy đẩy cánh tay anh: “anh đi tắm một cái đi.”

Đẩy không động đậy.

“Bây giờ tôi không đi.” Vân Yên nói: “Lúc đi tôi sẽ báo.”

Lúc này Trầm Ám mới ngoan ngoãn đi vào.

Vân Yên lau tóc, sấy tóc, thay quần áo, sau đó định ra ngoài mua bữa sáng.

Điện thoại di động vỡ màn hình lằng lằng nằm trên bàn, Vân Yên thử một chút, vẫn không có cách nào mở máy.

May là đã nhớ địa chỉ nơi casting.

Vân Yên thả điện thoại xuống, đếm mấy tờ một trăm đồng, cầm chìa khoá lên rồi ra ngoài.

đi siêu thị trước.

Gần đây cũng không có siêu thị gì lớn, chỉ có cửa hàng tiện lợi loại nhỏ. Vân Yên đẩy cửa đi vào, thu ngân thấy cô có vẻ hơi sùng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn tỉ mỉ một chút, sau đó lại nhìn cô, giống như đang xác nhận cái gì.

Vân Yên nhanh chóng mua đồ xong, đặt giỏ mua hàng trên quầy tính tiền. Thu ngân nhìn chăm chăm mặt cô, không tập trung quét mã, động tác chậm chạp.

Tiếng ti vi ồn ào, âm điệu của nhân vật bên trong đột nhiên giương cao: “Nặc Tây! cô còn mặt mũi trở về gặp tôi à!”

Vân Yên chấn động một cái, theo bản năng ngẩng đầu nhìn, đúng lúc thấy mặt mình lè hoa đái vũ trên màn ảnh.

Vân Yên: “...”

“Này.” Thu ngân không nhịn được mở miệng: “Dáng dấp cô rất giống cô minh tinh đó.”

cô lúng túng cười một tiếng: “... vậy sao.”

“Đúng vậy, rất rất giống!” Động tác trên tay thu ngân không ngừng, ngẩng đầu lên muốn xác nhận lần nữa, ống kính đã chuyển đến người khác.

“Có điều cô nàng này chỉ có gương mặt là dễ nhìn, còn kỹ thuật diễn lại chưa ra hình dáng gì.” Thu ngân bĩu môi: “một bộ phim thật hay lại bị cô ấy làm hỏng mất, bây giờ trên mạng đều đang mắng cô ấy, tôi cảm thấy cô đi diễn còn hay hơn đó, dù sao dáng dấp cũng không khác mấy... muốn dùng túi nylon không.”

Vân Yên: “... Muốn.”

Xách túi nylon, Vân Yên tâm trạng phức tạp đẩy cửa kính cửa hàng tiện lợi ra.

Ánh mặt trời chiếu tới, cô giơ tay lên che một chút, một giây sau trước mắt chìm vào một bóng râm.

Tóc Trầm Ám ướt, trên người có cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái sau khi tắm, màu da trắng đến trong suốt, đen mặt trùng cô.

Vân Yên ngẩn ra, không biết làm sao: “anh lại không ngoan.”

Trầm Ám mím môi không lên tiếng. Nhìn rất giống như có điều ỳ ỳ khuất, khiến Vân Yên bị nổi bật thành ác nhân.

“Ai.” cô thở dài, nhúc nhúc nói: “Bây giờ cùng đi ra ngoài thì cũng được, nhưng chút nữa nhất định đừng đi theo tôi. Nơi đó rất xa, anh ngoan ngoãn ở nhà chờ là được.”

Vừa nói vừa tay dắt anh: “đi thôi, đi ăn điểm tâm.”

Trầm Ám không động đậy, vẫn nhìn chăm chăm cô.

Vân Yên không hiểu nổi anh để ý cái gì, giải thích: “không phải tôi gạt anh. Bởi vì mua bữa ăn sáng rất nhanh sẽ trở về mà, nói không chừng tôi trở về anh còn chưa tắm xong đâu, cho nên mới không báo.”

Sau mấy giây, có vẻ Trầm Ám chấp nhận lời giải thích này. Chịu động đây, còn khom người cầm túi nylon trong tay cô.

Vân Yên nhân cơ hội nhón chân xoa mái tóc lộn xộn của anh, cười híp mắt nói: "thật ngoan."

Ăn điểm tâm xong, Vân Yên phải đi casting.

Lúc cô đi không yên tâm, sợ Trầm Ám lại chạy lung tung, nên mở ti vi chiếu "Tom and Jerry" cho anh xem, về mặt thành thật đồ anh nói: "anh ở chỗ này trông bọn chúng đừng chạy ra ngoài nha, nếu không bọn chúng ăn mất quả vật, anh sẽ phải đổi bụng đó, nếu bọn chúng phá nhà, thì chúng ta sẽ không có chỗ ngủ đâu."

Trầm Ám: "..."

Tám giờ rưỡi, Vân Yên bước một bước quay đầu ba lần.

Liên quan tới lần casting này, ngoại trừ cái địa chỉ bên ngoài thì cô không biết gì cả, ngay cả thời gian cụ thể cũng chưa kịp hỏi. Sợ bị trễ, nên cố gắng đi sớm. không nghĩ tới lúc đến nơi, đã có không ít người ở đó.

Vừa vào cửa, cô lập tức hấp dẫn toàn bộ ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Vân Yên nhận lấy kịch bản và tiểu sử nữ phụ từ staff, mặc kệ sự quan sát như có như không từ chung quanh, ngồi xuống cẩn thận lật xem

một lát sau, trợ lý đạo diễn đẩy cửa ra gọi người, Vân Yên bị gọi vào. Trước khi đóng cửa, cô nghe thấy một câu cười trên sự đau khổ của người khác: "cô ta cũng dám tới casting sao?"

- --- sao Vân Yên lại không dám chứ?

Cạch, đóng cửa lại.

Đạo diễn, phó đạo diễn và nhà sản xuất phim cùng ngồi trong phòng casting, Vân Yên khom người chào hỏi, đạo diễn tùy ý lật tư liệu của cô, nhìn chăm chăm cô một cái, sau đó qua loa chỉ đại một phân cảnh lấy lệ, để trợ lý của mình trợ diễn cho cô.

Vừa phân tích tiểu sử nhân vật xong, Vân Yên cũng không căng thẳng, im lặng hai giây, thử nhập vai.

cô diễn một Đại tiểu thư sinh ra tại một võ thuật thế gia, là Đại tiểu thư kỳ tài ngút trời, tính tình kiêu ngạo tùy ý, coi rẻ mạng người, sùng bái kẻ mạnh, kỳ thị kẻ yếu. Ở phân cảnh này, lúc cô đang luyện công bị hạ nhân quấy rầy, nên thiếu chút nữa đánh một người đang sống sờ sờ đến chết.

Khi Vân Yên diễn vai quần chúng, cũng từng diễn một đệ tử trong môn phái luyện công, mặc dù không cần lộ mặt, chỉ là làm nền cho nhân vật chính, nhưng cũng phải học vài động tác đơn giản từ chỉ đạo võ thuật.

cô suy tính trong chốc lát, bắt đầu diễn, từng chiêu thức dứt khoát, động tác lưu loát nước chảy mây trôi.

Trợ diễn đi lên, giọng bình thường nói: "Đại tiểu thư, không xong, bên phụ nhân xảy ra chuyện."

Động tác của cô chợt dừng lại, lạnh lùng nhìn hắn, bỗng lác mình đến gần, túm cổ áo hắn lên, hai chân hấn rời khỏi mặt đất, biểu cảm trên mặt hấn trở nên thật sự kinh hoàng.

"Lại thêm một kẻ không có quy củ."

- -----

Vân Yên nhanh chóng thả trợ diễn xuống, ngượng ngùng xin lỗi hắn, hấn xua tay ý bảo không sao, vội vàng tránh sang một bên. Vân Yên nhìn về phía đạo diễn.

Đạo diễn lấy lại tinh thần, lật lật tư liệu một cái, ngẩng đầu lên không chắc chắn hỏi: "Vân Yên à?"

Vân Yên sững sờ một chút, gật đầu một cái: "Vâng, tôi là Vân Yên."

một phân cảnh không đến hai phút không thể hiện được nhiều kỹ thuật diễn xuất đặc sắc. Có vẻ Vân Yên nhập diễn nhanh, khả năng đọc thoại không tệ, trông như còn biết chút võ thuật nữa? So với nhân vật trong bộ phim đang hot gần đây giống như là hai người khác nhau. Đạo diễn rí tai với phó đạo diễn mấy câu, không biết thương lượng cái gì, cuối cùng cho Vân Yên đi về trước chờ tin.

Vân Yên rời khỏi phòng casting, lại thu hoạch được một rô ánh mắt đầy ý xấu, trong lòng chỉ nghĩ, không biết Trầm Ám có ngoan ngoãn ở nhà xem "Tom and Jerry" không.

- -----

Về đến cửa nhà, Vân Yên nghe tiếng ti vi, thờ phào nhẹ nhõm. cô tìm thấy chìa khoá cắm vào ổ khoá, đang định khen Trầm Ám nghe lời, ngáng đầu một cái, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại.

Hai người đàn ông ngồi trên ghế salon, nghe tiếng động, đồng loạt quay lại nhìn cô. một khuôn mặt không có biểu cảm, một khuôn mặt nổi giận đùng đùng.

Vu Tử Kiệt chỉ vào Trầm Ám chất vấn: “Vân Yên! Em giải thích cho anh một chút, hần là ai?”

Vân Yên trầm mặt trở tay đóng cửa lại, nhìn Trầm Ám một cái, tầm mắt nhanh chóng dịch chuyển.

“anh ấy là... chồng tôi.”

một câu nói, hai người đều ngẩn ra.

Sắc mặt Vu Tử Kiệt lúc xanh lúc trắng, giận quá hoá cười: “Chồng á? Em lấy đâu ra chồng chứ?”

Vân Yên không lên tiếng.

“Em lại giận đối với anh à? Vì Hạ Thanh hả?”

“...”

“không trả lời điện thoại cũng vì ở cùng hần ta sao?”

“...”

“Rốt cuộc em đang gây sự cái gì chứ? đã nói hết rồi, anh với Hạ Thanh chỉ là sao tác* thôi!”

(*sao tác: couple ăn theo phim, chương trình truyền hình... để tạo sự thu hút, ủng hộ của khán giả dành cho ngôi sao cũng như sản phẩm giải trí.)

Vân Yên: “... Tôi thật sự đã kết hôn rồi, hay là trước hết anh cứ đi đi.”

Vu Tử Kiệt cẩn thận nhìn rõ biểu cảm trên mặt Vân Yên, không giống giả bộ, với kỹ thuật diễn xuất thối nát của cô, diễn cũng không diễn ra. Chẳng biết tại sao lửa trong lòng hần càng đốt càng bùng cháy, muốn chỉ trích, lại ngại vì đến bây giờ quan hệ của hai người cũng không phải là người yêu, nên không có tư cách. Phút chốc đứng lên, cầm áo khoác lên đi ra ngoài như một cơn gió, lúc đi ngang qua Vân Yên không quên buông lời độc ác: “Vân Yên, cô chờ đó!”

Cửa bị đập một cái, khung cửa cũng rung theo.

Tiếng nhạc trong ti vi vang lên, Tom lại bị Jerry trêu đùa.

Vân Yên đối mặt với Trầm Ám hai giây, hồi lâu sau, âm u nói: “Lúc sáng tôi đi trong ti vi cũng chiếu tập này.”

“nói, anh lại chạy đi đâu hả?”

Trầm Ám: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Để trừng phạt cái tội không ngoan, tối nay Trầm Ám bị nhốt ngoài cửa ngủ trên ghế salon.

Vân Yên khoá cửa phòng ngủ lại, không phải vì đề phòng Trầm Ám, mà là sợ mình mộng du đi lung tung. cô còn tìm một sợi dây, buộc mắt cá chân vào trong chân bàn.

Làm xong, cũng mới tám giờ.

Trong phòng ngủ không có ti vi, điện thoại di động cũng không mở được. cô cắm sạc điện vào điện thoại, vẫn chưa bỏ cuộc cố ấn nút nguồn. Trong lòng rầu rĩ, lơ như đoàn làm phim gửi tin đến, cô không nhận được thì sao.

Đột nhiên, cửa bị gõ âm ầm, từng hồi từng hồi, âm thanh rất lớn. Vân Yên sợ là Vu Tử Kiệt lại đến gây chuyện, nghĩ đến Trầm Ám còn ở bên ngoài, trong lòng cuống lên, quên mất trên mắt cá chân đang bị sợi dây trói lại, thân thể ngã phịch xuống sàn nhà, chân từ trên bàn rơi xuống theo, cào trũng một đám gỗ nhỏ.

Cửa phòng ngủ bị dùng sức đung vào mở bật ra.

Trầm Ám đứng ở cửa, trông như không nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, cau mày nhìn cô.

Vân Yên ngồi trên sàn nhà gỡ sợi dây, sai bảo anh: “Mau đi mở cửa đi.”

Người tới là một người phụ nữ trên dưới ba mươi tuổi, mặc âu phục màu đen, tóc chải chuốt gọn gàng, biểu cảm trên mặt kích động mang theo kiềm chế.

“Casting thành công!”

Vào nhà, ngay cả giày chị cũng không kịp thay, mở miệng ra chính là câu này.

Vân Yên sững sốt một chút, thử thăm dò gọi: “Chị Chu à?”

Chu Mạn Chi nhận ra tâm trạng mình quá khích, ho nhẹ một tiếng: “Đạo diễn Lý gọi điện cho chị, nói tháng sau mở máy, thừa dịp còn lại mấy ngày, chị sắp xếp cho em một thầy tập luyện kỹ thuật diễn xuất nha.”

nói xong, Chu Mạn Chi chờ Vân Yên nổi giận, thăm nghĩ lần này cô ầm ĩ thế nào cũng không được, bây giờ trên mạng người ta mắng chửi cô càng ngày càng nhiều, mặc dù không biết tại sao đạo diễn Lý lại chọn cô, nhưng cô cứ diễn dở tệ như thế này, tương lai xem như hỏng, trong giới này còn ai dám tìm đến cô nữa.

không nghĩ tới Vân Yên cũng không nói gì, chỉ gật đầu một cái, sau đó mời chị: “Chị Chu, chị vào đây ngồi đi.”

Chu Mạn Chi kinh ngạc trong nháy mắt, bước chân chần chờ đi vào, ánh mắt dừng lại ở Trầm Ám một giây, định nói gì đó, cuối cùng lại không nói gì.

“Đúng rồi.” Chu Mạn Chi ngồi xuống, “Sao em không nghe điện thoại vậy?”

“Điện thoại di động hư rồi.” Vân Yên rót cho Chu Mạn Chi ly trà.

“Hư á?” Phản ứng đầu tiên của Chu Mạn Chi là không tin, nhưng lại cảm thấy cô không có lý do gì để lừa gạt mình. Suy nghĩ một chút, lấy từ trong túi ra một cái điện thoại: “Dự bị, em cầm dùng tạm đi.”

Vân Yên: “A, cái này...”

Chu Mạn Chi đặt điện thoại xuống bàn trà nhỏ, dư quang quét qua Trầm Ám, rồi lại nhìn anh một cái.

“Trợ lý của em không gọi điện thoại cho em được, nên nói với chị là sẽ từ chức về quê, em có cần chị tìm giúp em mấy người tới để lựa chọn không?”

Bây giờ ngay cả chính mình Vân Yên cũng không nuôi nổi, tìm trợ lý làm gì.

“không cần, em không cần trợ lý.”

Chu Mạn Chi gật đầu một cái, cầm túi lên: “Được rồi, chị đi trước, em chuẩn bị một chút, ngày mai đến công ty sớm một chút.”

Sắc trời đã muộn, Vân Yên không tiện giữ lại lâu, tiễn chị đi ra ngoài.

Đến cửa, Chu Mạn Chi quay đầu lại: “Mấy ngày nay ít đi ra ngoài, ít lên mạng thôi.”

Vân Yên nhớ tới lời thu ngân hôm nay nói, bây giờ trên mạng đều đang mắng cô, còn có lúc casting, nghệ sĩ chung quanh không hề che giấu ánh mắt miệt thị.

“Dạ, cảm ơn chị Chu.”

Chu Mạn Chi nhìn kỹ cô một cái, gật đầu, trợn mắt nhìn giày cao gót biến mất giữa cầu thang mờ tối.

Vân Yên quay đầu, sợ hết hồn.

không biết Trầm Ám đứng sau lưng cô từ lúc nào, rũ thấp con người nhìn chăm chăm bắp chân của cô, ánh mắt an tĩnh có phần kinh khủng.

“Này, anh...”

Đột nhiên Trầm Ám ngồi chồm hổm xuống, một tay nắm mắt cá chân cô, ngón tay cái xoa xoa. Lúc này Vân Yên mới cảm thấy hơi đau nhói, cúi đầu nhìn, thấy mắt cá chân rỉ ra vài giọt máu.

Hơi thở của Trầm Ám phả vào trên bắp chân cô, ấm áp, nhồn nhột. Mỗi cách chân cô cực kỳ gần.

Vân Yên hoảng hồn, rút chân nhỏ ra, cầm điện thoại di động trên bàn trà nhỏ, chạy bịch bịch về phòng. đang muốn khoá cửa, thì phát hiện khoá cửa phòng ngủ bị hư.

Xuyên thấu qua khe cửa, Vân Yên thấy Trầm Ám vẫn còn ngồi tại đó, đầu cúi thấp.

“Này!” cô gọi anh: “Ngủ đi nha Trầm Ám.”

Trầm Ám nhìn cô một cái, đứng lên đi về phía bên này.

cô đóng cửa cái rầm

- - -

Vân Yên nằm trên giường, thay sim điện thoại, mở máy. trên màn hình hiện lên mấy cuộc gọi nhờ vả và tin nhắn chưa đọc.

Có của Chu Mạn Chi, có của Vu Tử Kiệt.

Vân Yên xóa thông tin liên lạc của Vu Tử Kiệt, không nhận được tải xuống Weibo, đăng ký một tài khoản, nhập vào ô tìm kiếm từ khoá Vân Yên.

cô thấy mấy từ khoá liên qua như “Kỹ thuật diễn xuất của Vân Yên” “Vân Yên Nặc Tây” “Hậu đài* của Vân Yên”, thậm chí còn có một cái “Vân Yên và chủ tịch Trầm”.

(*hậu đài: ý chỉ chỗ chống lưng của nghệ sĩ, có thể là gia đình, ân sư hoặc cha nuôi, mẹ nuôi, các thể loại nuôi để thịt.)

Chân mày Vân Yên giật một cái, chạm vào từ khoá cuối cùng, thấy một tấm hình. Trong hình cô cười rực rỡ, bước lên xe một người đàn ông, người đàn ông bị làm mờ. rõ ràng không nhìn ra cái gì, nhưng bình luận ở đây đều nói người đàn ông này là chủ tịch Trầm.

“Thế quái nào gái điểm cũng đi đóng phim”

“Có hậu đài chính là khác biệt nha.”

“Phá nát bộ phim rồi! Cút ra khỏi showbiz đi!”

“Chắc chắc, chái gái năm tuổi của chế còn diễn hay hơn con ả này.”

“Ánh trắng sáng Nặc Tây của mị! Bị ả ta phá hủy thành dạng gì rồi!”

“Thấy cô ta thắng tiến nhanh thật.”

“Tiến nhanh +1”

...

Tâm trạng Vân Yên phức tạp thoát khỏi Weibo, cũng hơi tò mò, rốt cuộc nguyên chủ diễn nhân vật này thành thể loại gì.

cô nhìn đồng hồ, xoay người xuống giường, mở cửa phòng ngủ, Trầm Ám vẫn đứng ngoài cửa, rũ đầu, cánh tay cũng rũ, bầu không khí quanh người nặng nề, giống như một động vật nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ, lúc ngẩng đầu nhìn Vân Yên, ánh mắt đặc biệt đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Vừa mở ti vi, cô đã thấy mình. cô liếc dưới góc phải một cái, bộ phim này tên là “Linh Hi truyện”.

trên màn hình cô đang núp ở phía sau cây hoa đào, tay siết một cái kéo cắt cành hoa, tầm mắt lia về phía xa, một đôi mắt tròn to không biết là vì sợ hãi hay kinh ngạc, không hề hàm chứa tình cảm.

Ông kính từ từ kéo xa, một nam một nữ ban đầu cãi và kịch liệt, rồi sau đó đột nhiên ôm nhau, nữ chính giãy giụa, nam chính cúi đầu xuống cường hôn.

Rào ---- bóng ngô trong tay Vân Yên rơi xuống đầy đất, cô không thèm nhặt, trở tay vội bịt kín đôi mắt Trầm Ám. Căng thẳng nhìn chăm chăm ti vi, chờ cảnh hôn này qua đi.

Trầm Ám nháy mắt một cái, lông mi quét qua lòng bàn tay cô.

Cuối cùng cũng hôn xong.

Bộ dạng Vân Yên thờ phào nhẹ nhõm, thu tay lại, dọn dẹp bóng ngô dơ bị rơi trên sàn nhà, nhặt lên ném vào thùng rác.

Ngẩng đầu một cái, lại thêm một cảnh thân mật. Dưới tàng cây hoa đào, người đàn ông dán vào sau lưng người phụ nữ ôm chặt, trong miệng lo lắng giải thích gì đó. Người phụ nữ quay đầu lại, trên mặt mang nước mắt long lanh.

Vân Yên: “...” Đây chẳng phải là cô hay sao.

Vân Yên nhanh chóng cầm remote lên đổi kênh, không chú ý đến ánh mắt Trầm Ám ở sát bên đang dần trở nên hung ác.

Cuối cùng vẫn là xem Tom & Jerry.

Vân Yên lại ngồi trên ghế salon, mở túi khoai tây chiên ra rồi ăn, ăn đến khi thấy đầy mới nhớ ra Trầm Ám, không tình nguyện lăm dứt tới bên miệng anh, kết quả Trầm Ám không ăn.

cô rất vui vẻ lấy lại: “Thế là tốt, đứa trẻ ngoan không thể ăn đồ ăn rác rưởi.” Vừa nói vừa ném miếng khoai tây chiên vào trong miệng mình.

Đột nhiên Trầm Ám cúi người, tha mất miếng khoai tây chiên trên tay cô.

Vân Yên: “...”

cô buồn bực nhìn cô một cái, đưa tay vào túi đựng khoai lấy miếng cuối cùng, lần này không nói cho anh, kết quả anh lại gần cướp đi.

Vân Yên phồng má trừng anh.

Rộp rộp, anh hoàn toàn không thấy ánh mắt của cô, cắn nát miếng khoai tây chiên.

Càng tức!

Đột nhiên Vân Yên cầm tay anh lên cắn một cái, ủa ủa ớ chửi thề một tiếng khốn kiếp, sau đó quăng qua một bên, chạy bịch bịch về phòng ngủ, đập cửa đóng lại.

Trầm Ám cúi đầu nhìn dấu răng mờ mờ trên gan bàn tay, liếm môi một cái.

- - - - -

Khoá cửa bị hư, nên Trầm Ám dễ dàng vào được phòng ngủ. Dưới ánh trăng mờ lung, trên giường gò lên một gò nhỏ đang cuộn tròn, mắt cá chân của cái gò này nối liền với chân bàn bằng một sợi dây, sợi dây bị kéo rất dài.

Trầm Ám cắt đứt sợi dây, xoa mát cá chân cho Vân Yên. Vân Yên được anh xoa cho thoải mái, trở người đối mặt với anh, yếu ớt nói nhỏ một tiếng.

Trầm Ám nhìn chăm chăm gò má của cô, ánh mắt sâu hơn, động tác trên tay cũng trở nên mập mờ. Cúi đầu từ từ xích lại gần.

Đột nhiên Vân Yên cắn vài áo nơi ngực anh, răng từ từ day day, thỉnh thoảng đụng phải da thịt cứng rắn của anh.

Trầm Ám không hề để ý cong thấp eo, in môi lên cổ Vân Yên, thật lâu không rời đi.

Ngày hôm sau, Vân Yên thức dậy rất sớm, chuẩn bị đến công ty rèn luyện.

cô chuẩn bị cho Trầm Ám cả ngày cơm, cứ mãi dặn anh đi ra ngoài chơi cũng đừng chạy quá xa, còn để lại chìa khóa cho anh.

Chu Mạn Chi gọi điện thoại tới thúc giục.

Vân Yên trả lời, vội vội vàng vàng ra cửa.

Lúc đến công ty, Chu Mạn Chi cũng vừa mới tới, hiếm thấy nghệ sĩ nhà mình không đến muộn không trễ hẹn không cẩu kính, Chu Mạn Chi kỳ quái nhìn cô thêm vài lần.

Từ cái nhìn này, ánh mắt khoá lại một chỗ, mặt cũng trầm xuống. Vân Yên nhạy cảm nhận ra được, trong lòng cũng khản trương, biểu cảm này của Chu Mạn Chi khiến cô nhớ lại chủ nhiệm lớp mình lúc đi học.

"Lần sau chú ý một chút." thật lâu sau, Chu Mạn Chi nói: "Em có bạn trai chị mặc kệ, nhưng là nghệ sĩ, thì giữ hình tượng tốt đẹp là cơ bản nhất."

Vân Yên đầu óc mơ hồ: "Hả? À..."

Sắc mặt Chu Mạn Chi cũng không tốt lên, cầm một cái khăn lụa trong ngăn kéo ra ném cho cô: "Đeo lên."

"không cần đâu chị Chu." Sao Vân Yên có thể không biết xấu hổ lấy đồ của chị được: "Chị cảm thấy hôm nay em phối với khăn lụa thì ổn hơn hả, em sẽ đi mua một..."

Chu Mạn Chi cắt đứt: "Đeo lên, đi gặp cô giáo Lương với chị."

Vân Yên không thể làm gì khác hơn là mang khăn lụa theo.

cô giáo Lương tên là Lương Chi Hoa, là một người phụ nữ rất nghiêm túc, từ lúc thấy Vân Yên, thì mặt đông cứng lại.

Cuối cùng cũng không lên lớp, Lương Chi Hoa hỏi cô mấy vấn đề rồi để cô đi, tựa như một phút cũng không muốn gặp lại cô, giọng nói và biểu cảm cũng đặc biệt không chịu nổi. Nhưng cuối cùng vẫn để lại một câu, bảo cô ngày mai chín giờ lại tới.

Vân Yên bất đắc dĩ, lúc rời đi trên mặt khó nén mất mát. Lúc này Chu Mạn Chi cũng không ở đây, một mình cô đi thang máy.

Chờ thang máy còn có hai nghệ sĩ, Vân Yên không quen biết, gật đầu một cái coi như là chào hỏi.

không nghĩ đến, cô không biết bọn họ nhưng bọn họ biết cô. Á cảm thật nhợn ôi chao một tiếng, âm dương quái khí nói: "Đây không phải là Vân Yên luôn lách thăng tiến siêu nhanh của chúng ta sao."

Bị nhắc đến tên, Vân Yên chậm nửa nhịp ngẩng đầu.

Tóc Dài bên cạnh Cẩm Nhộn che miệng cười: "Người ta sắp hot rồi đấy, cô nói chuyện với cô ta, cô ta còn chê cô không hot đó."

"Phi, không biết ngủ với bao nhiêu ông già mới đổi được một nhân vật phụ mờ nhạt, mỗi ngày còn bị chửi ở trên mạng, thật là đáng thương làm sao. Hot á? Đòi sau đi."

"Này, Vân Yên à, nghe nói gần đây cô còn đi casting phim của đạo diễn Lý đúng không? Tôi diễn vai nữ số ba ở đó, có cần tôi giúp cô đi nói một chút hay không? Mặc dù kỹ thuật diễn xuất của cô hơi kém, nhưng diễn tiểu nha hoàn của tôi cũng không cần kỹ thuật diễn xuất gì đâu."

"Ha ha, Đinh Đinh, cô tốt bụng giúp cô ta, cô ta còn tưởng rằng cô muốn ôm bắp đùi cô ta đó."

"không..."

"Ái chà, náo nhiệt ghê ta."

Tiếng giày cao gót từ xa đến gần, một phụ nữ mang kính râm, môi đỏ mọng mang hai người trợ lý đi tới.

Hai nghệ sĩ mới vừa rồi còn vênh vác ngang ngược vội vàng khom người chào hỏi: "Chị Mộng Mộng"

Đinh, thang máy vừa vận mở ra.

Người được gọi là chị Mộng Mộng dẫn đầu đi vào, ngoắc Vân Yên, "Vào đây."

Vân Yên nháy nháy mắt, tiến vào, trợ lý của chị Mộng Mộng theo sát phía sau. Bên ngoài hai nghệ sĩ cũng muốn vào, chị Mộng Mộng nói: "Đầy rồi."

Cửa thang máy chậm rãi đóng lại, ngăn cách hai gương mặt ảm ức lại không cam lòng.

Vân Yên nói cảm ơn với chị Mộng Mộng: "Cảm ơn chị đã giúp em..."

Đột nhiên chị Mộng Mộng tháo kính râm xuống, khoe miệng mang nét cười, đầu móng tay sơn màu đỏ chi chi cô cô.

"Em gái nhỏ, lần sau ra ngoài đừng mang theo ô mai."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Vân Yên đứng trước bồn rửa tay, đặt dẹo vụn ra một tư thế kỳ dị, nhìn thấy dấu hôn trên cổ mình.

thật ra thì vết hôn không sâu, nhưng da cô trắng, nên dấu in lên cũng rất rõ ràng. Trong nháy mắt mặt Vân Yên hồng thắm, cẩn thận dò vị trí khăn lụa, che kín dấu vết nho nhỏ.

Lúc này cô đứng là siêu xấu xí, hèn chi đột nhiên thái độ Chu Mạn Chi trở nên kỳ quái như vậy.

Về mặt Vân Yên đau khổ, sau khi che kín vẫn chưa yên tâm, đi di khăn lụa về phía bên trái, hồi sau lại đi di về bên phải. Trong lòng mắng Trầm Ám từ đầu tới đuôi một lần.

Nhất định là thừa cơ trả thù!

Ngày hôm qua cô cắn tay anh vì vậy anh len lén đến báo thù.

Nhắc mới nhớ, sợi dây cột trên chân không thấy nữa hẳn là do Trầm Ám làm, dù tư thế ngủ của cô có kém đi nữa, cũng không đến nỗi kéo đứt một sợi dây to như vậy chứ. Hôn nữa, tối hôm qua cô mơ hồ cảm giác bên cạnh có người nắn bóp mình, nhất định là Trầm Ám thừa dịp khoá cửa bị hư, nửa đêm lén chuồn vào phòng ngủ.

Vân Yên càng nghĩ càng giận, cảm thấy Trầm Ám thật là ngỗ nghịch, hận không thể lập tức về nhà đánh anh một trận.

cô giật giật khăn lụa trên cổ một lần cuối cùng, thở dài một hơi, giận đùng đùng rời khỏi công ty.

Suốt đường về nén giận, lúc đẩy cửa ra lại phát hiện nhà không có người, con giận bùng lên đỉnh điểm.

Trầm Ám lại không ở nhà, chùm chìa khoá vẫn để yên ở lối vào nhà, cô cố ý để lại cho anh, anh cũng không thèm cầm.

Vân Yên đập cửa cái rầm.

Nếu anh thích đi như vậy, cô cũng không thèm đi tìm anh!

Thời gian trôi qua rất chậm.

Vân Yên đứng ngồi không yên vòng tới vòng lui trong phòng. Buồn ngủ, lại không ngủ được, xem ti vi, cũng không xem nổi, cầm điện thoại lên, cũng không có gì chơi.

Cảm giác tồn tại của cái tên Trầm Ám này không nhiều, mỗi ngày im lặng không nói câu nào, cứ như trong suốt vậy. Nhưng sao anh chỉ không ở đây một lúc, trong nhà lại thấy vắng vẻ đến thế.

Cứ tiếp tục như vậy, chờ một ngày kia Trầm Ám khoẻ lại, hai người bọn họ ly hôn, cũng không thể sống cùng một chỗ nữa... tương lai còn một quãng đời rất dài phải tự mình trải qua đây.

Nghĩ đến đây, trong lòng Vân Yên mơ hồ có chút kháng cự. rõ ràng ban đầu người hy vọng hát được Trầm Ám ra nhất là cô, vậy mà bây giờ lại không nỡ. Thậm chí không nhìn được mà hy vọng, tốt nhất Trầm Ám đừng khoẻ lại, một nhân vật phản diện như anh, sao có thể đánh thắng được nhân vật chính như Trầm Minh, đến cuối cùng chẳng phải chỉ là một con chó thí mạng thôi sao.

Dù sao cũng đã nuôi dưỡng một khoảng thời gian, sống chung với con mèo con chó còn có tình cảm, huống chi là con người. Mặc dù Trầm Ám thường không ngoan, nhưng Vân Yên cũng không mong trông thấy anh đi chịu chết.

Cuối mùa thu trời mau tối, năm giờ rưỡi, trên đường đã bật đèn đường.

Vân Yên liên tục ngẩng đầu nhìn thời gian, trong lòng vừa sốt ruột vừa lo sợ. một người có chỉ số thông minh không toàn vẹn như Trầm Ám có thể có hoạt động giải trí gì chứ, đi ra ngoài chơi thì cũng nên trở lại rồi. Chẳng lẽ gặp nguy hiểm gì sao? Là bị côn đồ bắt nạt? Hay bị tên lường gạt nào lừa về nhà? không lẽ xảy ra tai nạn xe cộ? Đứng vậy, cô chưa dạy Trầm Ám nhìn đèn xanh đèn đỏ băng qua đường. Trầm Ám sẽ không bị xe đụng lúc vượt đèn đỏ chứ.

cô bị suy đoán đột nhiên toát ra của mình làm sợ hết hồn, ngồi không yên, cầm chìa khoá lên đổi giày, muốn đi ra ngoài tìm anh.

Tìm chung quanh một lần, Vân Yên không nhìn thấy Trầm Ám.

anh có thể đi đâu chứ? đi càng xa thì càng nguy hiểm.

Gió cuối mùa thu đập vào trên mặt Vân Yên, thổi tóc cô rất rối. Lúc cô ra ngoài không mặc quá nhiều, choàng cái áo khoác liền vội vã đi tìm người, lúc mới ra tới còn cảm thấy lạnh, bây giờ cũng không còn cảm giác được.

Chạy chạy, Vân Yên dùng chân một cái.

một người ngốc có thể đi bao xa đây? Sao Trầm Ám có thể đi xa như vậy, lại khiến cô không tìm được chứ?

Chẳng lẽ đã khôi phục thần trí, trở về nhà họ Trầm báo thù sao?

Tìm Vân Yên giống như thùng một lỗ, gió rót vào, thổi cô lạnh quá.

Đoạn thời gian này dòng xe trên đường chạy không ngừng, trên vỉa hè có tình nhân tản bộ, có vợ chồng đón con trở về nhà, trên quảng trường một nhóm các bà bác nhảy múa náo nhiệt. cô đi vòng qua, thất hồn lạc phách trở về, cuối cùng cũng không biết là làm sao về được đến nhà.

cô dụi mắt một cái, lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cửa mở ra được một nửa, Vân Yên cứng lại.

Ánh đèn trong phòng khách mờ nhạt, ti vi mờ, đang chiếu《 Linh Hi truyện 》. Trầm Ám ngồi ở trên ghế sa lon, đang uống một ly nước, nghe tiếng, anh nhìn lại.

Mũi Vân Yên đau xót, không khống chế được muốn khóc.

anh thật giống như bị hoảng sợ, cau mày buông ly xuống đi tới. Còn chưa đến gần, thì Vân Yên đã lập tức nhào vào trong ngực anh.

Trầm Ám sững sốt một chút, cảm thấy ngực từ từ ướt đầm.

Vân Yên khóc một hồi, đột nhiên nhón chân lên kéo cổ anh xuống, cưỡng bách anh cúi nửa người xuống. Trầm Ám suyết cho là cô muốn hôn mình, một giây sau bị hung hăng cắn cổ.

cô vừa cắn còn vừa khóc huhu, so với Trầm Ám càng giống chính mình mới là người bị cắn. Trầm Ám vừa cúi đầu, đã nhìn thấy dấu hôn tối hôm qua mình lưu lại, trong bụng hiểu ra, đây là cô gái nhỏ về nhà báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Trầm Ám không biết đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên Vân Yên đặc biệt dính anh.

Vốn là tối nay anh còn chuẩn bị bị đuổi ra ngoài ghế salon ngủ, đã làm ghế salon ướt nhẹp xong xuôi, người không thể ngủ được. Nhưng không biết tại sao Vân Yên ôm anh không buông tay, còn muốn ngủ chung với anh.

Bị người bắt nạt sao?

Mặt Trầm Ám trầm xuống.

Vân Yên trong ngực anh trở mình, lôi cánh tay anh đặt ngang hông mình. Lúc muốn thu tay lại, vô tình sờ trúng một chỗ gồ lên trên mu bàn tay. Tò mò nắm tay lên nhìn.

Là một vết sẹo, nhìn ra được đã rất lâu, cũng nhìn ra được lúc ấy bị thương bao sâu.

Vân Yên sờ vết sẹo kia. không cần phải đoán, đây nhất định do những người ở nhà họ Trầm đó để lại.

không trả thù lại, thì thật không công bằng với Trầm Ám.

Nhưng mà...

Vân Yên hít mũi một cái, ngẩng đầu lên, nước mắt lăn chã nói: “Hôm nay anh chạy đi đâu? Tôi chờ anh rất lâu, sau đó còn tìm anh khắp nơi.”

Trầm Ám sững sốt một chút.

Vân Yên không chờ anh trả lời: “Lần sau đừng chạy lung tung một mình, tôi sợ sẽ có người bắt nạt anh.”

cô ma sát vết sẹo của anh, giọng nói nhẹ nhàng: “anh ngoan ngoãn, tôi bảo vệ anh. Có được không?”

Trầm Âm nhìn đôi mắt cô đọng đầy nước mắt, hồi lâu, khàn giọng nói: “Được.”

- - -

một đêm này Vân Yên cũng không ngủ ngon, luôn gặp vài con ác mộng ngồn ngang. Hoặc là mơ thấy Trầm Âm khôi phục lại chỉ số IQ, bóp cổ cô muốn giết chết cô, hoặc là mơ thấy Trầm Âm tìm Trầm Minh trả thù, bị Trầm Minh đẩy từ trên lầu cao mấy chục tầng xuống. Lúc trời sắp sáng, cô còn mơ thấy Trầm Âm khi còn bé. không thấy rõ mặt, chỉ thấy một bé trai gầy teo bị Trầm phu nhân nhốt lại dùng roi đánh đập.

Năm giờ rưỡi, Vân Yên tỉnh dậy, tay cô bị Trầm Âm nắm rất chặt, eo bị Trầm Âm lấy tay kia vòng qua, toàn thân vùi trong ngực anh.

cô ngước mắt, ánh mắt liếc qua độ cong nổi bật nơi hầu kết, rồi rơi vào trên lông mi nơi mắt anh đang nhắm. Nâng tay lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng gãi một chút.

Thoáng chốc Trầm Âm mở mắt.

Vân Yên sợ hết hồn, thu tay về, oán giận nói: “Sao anh lại giả bộ ngủ?”

Trầm Âm nhìn cô: “không.”

Vân Yên: “không cái gì?”

“không có giả bộ ngủ.”

“Vậy anh buông tay có được không?” Vân Yên vẫy vẫy tay bị Trầm Âm siết chặt.

Lúc này anh không nói gì.

Vân Yên buồn cười, định tiếp tục cười anh, thì điện thoại vang lên.

cô lấy một tay mò được, ấn nghe, bị giọng nói oang oang hét vào trong loa chấn động làm da đầu tê rần.

“Chị Chu, chị nói gì?”

“Vân Yên! Em đang hot! Mau xem hot search!”

Vân Yên ngơ ngạc nhiên: “... Hà?”

“Cuộc phiêu lưu âm thực kinh dị” đã chiếu tới hôm qua.

Đây là một show tạp kỹ không chìm không nổi, không có vị trí đề cử tốt trên trang web video, hai kỳ trước cũng không thể đẩy lên cái gì hot. Ai ngờ lúc rạng sáng, đột nhiên mấy từ khoá nhảy lên hot search.

Vân Yên rượu trái cây

Vân Yên gánh team

Vân Yên xiên que

Toàn bộ lại đều liên quan đến Vân Yên.

Vân Yên chọn một cái trong đó, thấy hết mấy video. Có cô mơ mơ màng màng xách Cánh Xán Xán đi trên đường núi thủy tinh, có cô mặc đồ con rối bị sự cố trang phục mà loạng choạng ngã xuống không bò dậy nổi, còn có cô ăn xiên que ăn quá nhiều, đặc biệt mắt mặt là cô còn ợ một cái.

Vân Yên cảm thấy mặt mình cũng đã vút xuống Thái Bình Dương rồi. cô ngẩng đầu lên thấy Trầm Âm cũng đang nhìn màn hình điện thoại di động, vội vàng úp ngược màn hình lên ngực, hung dữ nói: “không cho phép nhìn, nhắm mắt!”

Trầm Âm xoa xoa đôi tay mềm mại của cô, thuận theo nhắm mắt lại, lông mi khẽ run.

Tay Vân Yên quơ quơ trước mắt anh, thấy anh không phản ứng, mới an tâm cúi đầu lấy điện thoại, hít sâu một cái, lướt xuống bình luận phía dưới.

Quất từ ăn mèo: Đúng là một em gái đáng yêu hhhh~

Mê muội: Nổi lên rồi? Nổi lên rồi?! Lại nổi lên rồi sao?

một trăm lẻ năm cái mặt trời mọc: Cầu link Weibo!!

Chân lý nằm trong tay ta: emmma cô gái này không phải là Nặc Tây sao.

Dần dần dần dần mắc cạn: Giả vờ giỏi ghê, là kim chủ nào muốn nâng đỡ người mới đây mà. Mấy người chơi cũng nhường cô ta, làm bộ không đánh lại cô ta, chặc chặc.

Con cá mộng mơ giữa ban ngày: Mất lâu trên bị mù đúng không, rất rõ ràng là Cảnh Xán Xán dẫn đầu cô lập cô ấy đó, nhiệm vụ chưa bàn bạc đã giao cho cô ấy làm

Cá vàng nhỏ: Diễn à? thật giả tạo.

Ánh sao bỏ lơ tôi: Diễn á? Bằng kỹ thuật diễn xuất trong《Linh Hi truyện》sao?

Trần nói nhảm: Lầu trên chính xác há há há há

Xán Xán gả cho tôi: Có bị bệnh không? Ai cô lập cô ta chứ, tính cách của Xán Xán nhà tôi, không thích lấy lòng mấy con gà rừng chẳng biết chui đâu ra.

Sương mù xanh lam: Lầu trên quá đáng lắm luôn á.

Sống kiếp phù du không ăn kẹo sữa: Ôm Xán Xán, từ chối nâng đỡ hay chà đạp.

Hôm qua mặt trời rực rỡ: Phở cập tin tức một chút, Vân Yên, Nặc Tây trong《Linh Hi truyện》. Weibo là @tôilàVânYên.

Ttt: A??? Đây là tẩy trắng sao? cô ta phá hủy Linh Hi truyện rồi! Lên show tạp kỹ thì tẩy trắng sao?

Mùa hè trời không mưa: Em gái này quay show tạp kỹ tạm được, kỹ thuật diễn xuất cần tôi luyện, tiếp tục cố gắng!

Cổ Từ: cô ấy lợi hại ghê, lần trước tôi dẫn ba mẹ đi đường núi thủy tinh, một đại nam nhân 200 cân như ba tôi còn sợ đến mềm chân.

Cháo lạnh: Đoán chừng là uống rượu đến mơ hồ đây há há há há

...

Vân Yên không thể không thừa nhận, đúng là cô uống nhiều rồi không biết mình đang làm gì, mới dám đi đường núi bằng thủy tinh. Bây giờ để cô lên, chân cô cũng mềm.

Điện thoại lập tức lại vang lên.

Lần này Chu Mạn Chi khắc chế không ít, hắng giọng một cái: “đang trên Weibo sao?”

Vân Yên gạt đầu một cái, hậu tri hậu giác kịp phản ứng chị ấy không nhìn thấy, ừ một tiếng.

“Em đăng bài trên weibo đi, đừng để fans cho đó là tài khoản chết. Hôm nay đến sớm một chút, chọn thời gian mở livestream.”

Vân Yên a một tiếng

Chu Mạn Chi lại dặn dò: “Hôm nay ra ngoài chú ý một chút, đừng để người ta nhận ra. Cũng nên tìm một trợ lý, bây giờ em không có trợ lý thì không tiện.”

“không cần.” Vân Yên vội vàng cự tuyệt: “Chị Chu, em chọn được người rồi.”

Chu Mạn Chi cau mày: “Tìm được rồi? Là ai?”

Vân Yên liếc mắt nhìn Trầm Ám còn đang ngoan ngoãn nhắm mắt, khoe miệng không tự chủ lộ ý cười: “Bạn trai em, Trầm Ám.”

- - -

Vân Yên dùng số điện thoại di động tìm lại mật mã Weibo, đăng một tin Weibo.

Tôi là Vân Yên: Chào mọi người, tôi là Vân Yên.

Rất nhanh, có một đám người bình luận share bài trước. Có người mắng, có người bày tỏ.

Vân Yên nhìn 99+ thông báo, cảm thấy cực kỳ mơ hồ.

Chẳng qua chỉ quay một web show, mà đã hot?

Đỉnh, điện thoại di động lại nhảy ra một tin nhắn, Vân Yên nhớ đấy là số của Vu Từ Kiệt.

—— có thời gian ăn cơm chung không?

—— cùng anh về thăm nhà mẹ anh một chút đi, bà rất nhớ em.

—— anh biết em không kết hôn, lần trước là em giận anh. Giữa chúng ta có hiểu lầm, nói rõ ràng được không.

—— Vân Yên à?

Ánh sáng bị ngăn trở, Vân Yên ngẩng đầu, là Trầm Ám tới. anh còn chưa mặc quần áo xong, xoa ra lộ xương quai xanh, gương mặt lạnh lùng trùng cô.

"anh làm gì vậy." Vân Yên xóa tin nhắn, nhìn thời gian rồi ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái: "Mặc đồ cho xong đi, chúng ta rất vội."

Trầm Ám thờ ơ.

Vân Yên bất đắc dĩ thả điện thoại di động xuống, nín cổ áo anh để anh cúi người xuống, sau đó gài từng nút áo lại cho anh.

"Chút nữa dẫn anh đi công ty, anh phải ngoan ngoãn đi theo tôi biết không, không cho phép chạy lung tung."

Vân Yên nâng đầu lên, trán cọ vào cằm anh.

"Người xa lạ nói chuyện với anh anh cũng đừng trả lời, nếu như có người hỏi anh là ai, thì anh nói anh là trợ lý của tôi."

"Biết nói trợ lý không?"

"Biết nói tên tôi không?"

"....."

Vân Yên buông tha.

Thời gian không còn sớm, cô thu thập xong chuẩn bị ra cửa. Trước khi ra cửa tìm ra hai cái khẩu trang duy nhất, cho cô và Trầm Ám mỗi người đeo một cái.

Vân Yên cầm chìa khóa lên, khóa cửa xuống lầu.

đi chưa được mấy bước, sau khi nghe thấy Trầm Ám kêu một tiếng: "Vân Yên."

Vân Yên ngẩn người, quay đầu.

Trầm Ám nâng cánh tay lên đưa tới, giọng cực kỳ bất mãn: "Tay."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Vân Yên dắt trợ lý mới của mình xuống lầu, bất ngờ nhìn thấy xe của Chu Mạn Chi ở phía dưới.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, Chu Mạn Chi tháo kính râm xuống, không mấy thân thiện liếc Trầm Ám một cái, tỏ ý bảo bọn họ lên xe.

Vân Yên thất đảm an toàn cho mình, thấy Trầm Ám không cài, cởi dây của mình ra, nhào người qua cài hộ. Chu Mạn Chi nhìn thấy từ kính chiếu hậu, cau mày.

Làm xong, Vân Yên nói cảm ơn với Chu Mạn Chi: “Chị Chu, đã làm phiền chị phải đi một chuyến rồi.”

Chu Mạn Chi không lên tiếng, gạt đầu một cái coi như trả lời, lái xe đi tới Tinh Xán Entertainment.

một đường tĩnh lặng.

Xe dừng lại, Vân Yên cởi dây an toàn ra, rồi cởi giúp Trầm Ám. Suy nghĩ một chút, lấy khẩu trang cho Trầm Ám đeo vào. Cổ áo anh hơi lộn xộn, cô chỉnh lại ngay ngắn cho anh.

Chu Mạn Chi không nhịn được mở miệng nhắc nhở: “Hai người giữ khoảng cách một chút, đừng để lều báo chụp được.”

Trầm Ám lạnh lùng nhìn sang.

Động tác của Vân Yên ngừng một lát: “Dạ.”

- - -

Hôm qua lúc Vân Yên tới công ty, không có một ai để ý tới cô. Hôm nay vừa đến, lại có không ít người chào hỏi cô, bất kể có quen biết hay không, tất cả đều ra vẻ rất thân quen với cô.

Còn cô à “Đình Đình” gặp ngoài thang máy hôm qua. À tròn mắt nhìn cô một cái, hừ một tiếng, nhưng cũng không gây phiền toái nữa, ưỡn sống lưng, giẫm giày cao gót lướt đi xa như con gió.

Chu Mạn Chi thấy vậy: “Các người từng có va chạm à?”

Vân Yên chần chờ trong chốc lát, gật đầu một cái.

“Em đừng chọc cô ta.” Chu Mạn Chi nói: “Chị cô ta Kiều Yên Nhiên có chút quan hệ với nhà họ Trầm bên kia, nghe nói là hôn thê của Trầm thiếu gia.” nói xong, nhớ tới tấm hình Vân Yên bị chụp cùng với chủ tịch Trầm, còn có cảnh ô liu mà đoàn làm phim《Linh Hi truyện》đột nhiên ném tới, nhìn thêm người bạn trai của cô bên cạnh, ánh mắt trở nên phức tạp.

Lúc trước thích Vu Tử Kiệt đến muốn sống muốn chết, sau đó lại có mối quan hệ với chủ tịch Trầm, bây giờ thì tự mình kết giao bạn trai trông tình cảm có vẻ vô cùng tốt.

Đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Đình, thang máy đến.

Chu Mạn Chi: “Được rồi, đi trước đi.”

Vân Yên đáp lời, quay đầu thấy mặt Trầm Ám lạnh ngắt bộ dạng không vui vẻ lắm, cho là cô không nắm lấy tay anh nên anh tức giận, thừa dịp không có ai để ý, ngón trỏ ngoắc vào ngón út của anh lắc lắc.

Trầm Ám cúi đầu lườm cô một cái, sắc mặt hơi dịu lại. (Typard: Bỗng dưng thấy Ám nhà chúng ta rất chi là ngao kiêu.)

Vân Yên nhoài đầu qua, nhỏ giọng dỗ dành: “Ngoan nào.” Sau đó rút tay về.

Tay Trầm Ám trống không, sắc mặt càng khó coi.

nói là chín giờ đúng học, nhưng chưa đến tám giờ rưỡi thì cô giáo Lương đã tới rồi. Thấy Vân Yên cũng tới sớm, thái độ của cô Lương mới khá hơn một chút, trông Vân Yên cũng nghiêm túc nghe giảng nghiêm túc thực hành, cuối cùng không mặt nặng mày nhẹ nữa.

Ở trong lớp đến buổi trưa, Vân Yên dẫn Trầm Ám và Chu Mạn Chi cùng ăn cơm. Hôm nay Trầm Ám rất ngoan, ngồi bên ngoài đợi cô một buổi sáng. Vân Yên mở miệng khen anh mấy câu, xoa xoa đầu anh.

Dur quang Chu Mạn Chi liếc qua, ho nhẹ một tiếng.

Vân Yên không thể làm gì khác ngoài thu tay về.

Thời gian cơm trưa Chu Mạn Chi định để Vân Yên livestream, vì vậy chọn một nơi có tính riêng tư cao, hoàn cảnh không tệ để ăn cơm, vào một phòng bao ở lầu hai.

Trong lúc chờ mang thức ăn lên, Chu Mạn Chi cầm mấy tập sơ yếu lý lịch trong túi xách đưa cho Vân Yên: “Chị sàng lọc một buổi sáng được mấy người, em chọn đi.”

Vân Yên qua loa lật một cái, ngẩng đầu lên: “Chị Chu, em có một trợ lý là đủ rồi.”

Chu Mạn Chi lạnh giọng nói: “Bạn trai em không thích hợp, hai người quá thân mật.”

một món ăn được mang lên.

Vân Yên để sơ yếu lý lịch qua một bên, gấp thức ăn cho Trầm Ám: “anh ăn trước đi.”

Sau đó bỏ thìa xuống, nhìn Chu Mạn Chi: “Chị Chu, thật ra thì...” cô nghiêng đầu nhìn Trầm Ám một cái, Trầm Ám chưa ăn, mặt không đổi sắc nhìn lại.

Vân Yên không biết làm sao, kẹp miếng cải xanh đến bên miệng anh, lúc này anh mới ăn, đôi mắt vẫn nhìn cô.

Vân Yên suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra đỡ Trầm Ám xem phim hoạt hình, cuối cùng cũng dời được tầm mắt anh đến chỗ khác.

cô quay đầu, chân mày Chu Mạn Chi nhíu chặt.

“Chị Chu, thật ra thì anh ấy...” Vân Yên do dự chớp mắt một cái, đầu ngón tay đụng vào huyết thái dương: “Nơi này của anh ấy không được bình thường.”

Chu Mạn Chi ngăn ra mấy giây không kịp phản ứng: “Cái gì?”

Dur quang Vân Yên thấy Trầm Ám lại ngẩng đầu lên, nên giờ tay lên vỗ xuống: “Ngoan nào, xem phim hoạt hình của anh đi.”

Sau đó giải thích với Chu Mạn Chi: “anh ấy, khi còn bé xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.”

thật sự Chu Mạn Chi không dám tin, bộ dạng này của Trầm Ám làm cũng không giống người có IQ không bình thường, cô cũng không tin Vân Yên sẽ tìm một người có IQ không bình thường làm bạn trai.

“Tất cả lời em nói đều là thật.” Vân Yên lại đút cho Trầm Ám một miếng cải xanh, sau đó lại ấn đầu anh xuống xem phim hoạt hình. Tiếp tục nói: “Để anh ấy ở nhà một mình thì anh ấy cứ chạy lung tung, anh ấy không biết gì cả, em rất sợ anh ấy ra ngoài sẽ bị người ta bắt nạt. Chị cũng thấy rồi đó, không có ai đút cho anh ấy, anh ấy cũng không thèm ăn cơm.”

Chu Mạn Chi hoài nghi nhìn Vân Yên: “Tại sao em phải ở cùng cậu ta?”

Vân Yên do dự một lúc: “thật ra thì tụi em... đã kết hôn rồi, nhưng chẳng qua là em chăm sóc cho anh ấy trước khi anh ấy khoẻ lại thôi. Chờ anh ấy khoẻ lại, thì tụi em sẽ... ly hôn.”

Nghe được hai chữ ly hôn, Trầm Ám cứng đờ, ánh mắt dần dần phát rét.

Chu Mạn Chi nghe đến mơ hồ: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Vân Yên nhìn chị ấy, nói từng chữ một: “anh ấy là người nhà họ Trầm.”

- - -

Tỉnh Xán Entertainment nằm dưới trường nhà họ Trầm, nên chuyện của nhà họ Trầm Chu Mạn Chi cũng đã nghe qua một ít. không cần Vân Yên nói tỉ mỉ, chính chị cũng đoán được bảy tám phần.

Mẹ kế, em trai khác mẹ, cha rắc giống muôn nơi*. Cho dù là Đại thiếu gia nhà họ Trầm danh chính ngôn thuận, thì Trầm Ám ở nhà họ Trầm có thể có được địa vị gì?

(*: thật ra chỗ này là khắp nơi lưu tình, nhưng mình thấy cụm kia cũng hợp lý, nghe Việt hơn, nên để.)

đã biết tương lai sản nghiệp nhà họ Trầm là của Trầm Minh, sợ rằng trong giới chẳng còn ai nhớ tới tên gốc Trầm Ám đâu. Vân Yên nói “sau này khoẻ lại”, gốc hơn mười năm, còn khoẻ được cái nổi gì đây.

Ngay cả giấy chứng nhận kết hôn cũng đã lĩnh rồi, sợ rằng cô phải mang theo cục nợ này cả đời. Vì lấy được cho mình một vai diễn, cô thấy có đáng không?

Chu Mạn Chi suy nghĩ một chút cảm thấy nhức đầu, đây chính là nghệ sĩ đầu tiên chị dẫn dắt phát lên đó, nếu tìm được đúng đường, tương lai không buồn không lo. Nhưng dẫu theo ông chồng gốc thì sẽ xảy ra chuyện gì? Nếu bị moi ra, bất kể nói như thế nào thì cũng đều khó nghe.

Chị mãi âu lo, cũng quên mất chuyện để Vân Yên livestream, ăn cơm xong thì vội vã rời đi. Vân Yên lại muốn đút đồ ăn cho Trầm Ám, nhưng Trầm Ám lại không ăn, hình như xem phim hoạt hình đến mê mẩn rồi.

Vân Yên không thể làm gì khác hơn là tự mình ăn trước.

- - -

Buổi chiều không có lớp, ở công ty cũng không có chuyện gì làm, Vân Yên mang Trầm Ám về nhà.

Hai người đón xe trở về, không có Chu Mạn Chi ở đây, nên dọc đường đi Vân Yên nắm chặt tay Trầm Ám không buông. Thành thạo căn nhắc anh “Tại sao không ăn cơm” “không được kén ăn” “Kén ăn không phải đứa bé ngoan” “không ngoan ngoan thì không thích anh.” Giọng điệu của mẹ già khiến bác tài không nịn được nhìn bọn họ trong gương chiếu hậu mấy lần.

Nghe được một câu cuối cùng, tay Trầm Ám nắm Vân Yên bỗng siết chặt.

Vân Yên kêu một tiếng, trùng anh: “nói anh mấy câu nên anh không thích nghe đúng không?”

Vừa dứt lời, Trầm Ám cúi người xuống, đột nhiên vùi đầu vào gáy cô, môi dè trên bả vai cô, rất lạnh.

“Thích nghe.” anh buồn buồn nói.

(Typard: Ed tới đây thì tình mẹ bao la bỗng trời dậy, anh kewt như này tôi bắn anh quá anh Ám êi.)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Vân Yên phát hiện, hình như Trầm Ám càng ngày càng ngốc.

Trước kia mặc dù đa số lần vẫn cần cô đút cho anh ăn cơm, nhưng vẫn biết tự mình ăn chút đồ đơn giản. Còn bây giờ thì sao, nếu cô không ra tay, thì anh chẳng chịu ăn miếng nào. Để anh ở nhà một mình thì người đang sống sờ sờ cũng có khả năng bị chết đói.

Sau đó còn càng ngày càng dính người, đi bộ nhất định phải nắm tay, ở nhà thì không chịu ngoan ngoãn chơi một mình, mà cứ phải bon chen đến dựa vào cô. Có lúc cô không nhịn được, đẩy anh qua một bên, thì anh sầm mặt lại nổi giận, nếu cô không dỗ kịp thời, anh sẽ nháo tuyệt thực cho cô xem.

Vân Yên cảm thấy, nếu như lúc trước chỉ số thông minh của Trầm Ám là năm sáu tuổi, thì bây giờ chỉ còn có hai ba tuổi. cô đây vừa làm cha vừa làm mẹ, cũng không biết nuôi anh đến khi nào mới lớn nổi.

Mất thấy ngày vào đoàn làm phim ngày càng gần, khoá học kia bên công ty đã ngừng. Mấy ngày gần đây cô đều ở nhà nghiền ngẫm kịch bản, rất ít khi ra ngoài cũng ít khi lên mạng. Trừ Chu Mạn Chi thỉnh thoảng gọi điện tới hỏi thăm một chút, thì cô và Trầm Ám gần như ngăn cách với đời.

Hôm nay, một số lạ gọi điện thoại tới.

Vân Yên nhận, không nghĩ đến là Vu Tử Kiệt. Mấy ngày trước Vu Tử Kiệt và Hạ Thanh lên hot search, hai người đã công khai quan hệ bạn trai bạn gái, nói là đã yêu nhau nhiều năm, Vu Tử Kiệt ít fan, bị thiên vị mắng hấn ăn bám. Vân Yên không quan tâm hấn có ăn cơm mềm hay không, nghe thấy giọng hấn vào lúc này, chỉ muốn cúp điện thoại.

“Chờ một chút, cô khoan hăng cúp, lần này tôi tìm cô là có chuyện thật. cô nghe tôi nói xong đã.”

Thấy giọng hấn không giống giả bộ, nên Vân Yên do dự.

“Tôi và Hạ Thanh...”

Vân Yên lười nghe: “Nếu không còn chuyện gì khác thì tôi cúp.”

“Đừng.” Vu Tử Kiệt trầm mặc một chút, mở miệng: “Tháng trước tôi mua cây tiên nhân cầu* để ở chỗ cô không cảm về, có thời gian thì tôi ghé lấy.”

(*Tiên nhân cầu là loại cây thuộc họ xương rồng thân hình tròn và nhiều gai.)

Vân Yên: “...”

“không có à?”

Vu Tử Kiệt: “Nghe nói cô được nhận đóng phim của đạo diễn Lý.”

Vân Yên: “Ừ.”

Vu Tử Kiệt cười một cái: “Đầu tiên là phim của đạo diễn Trương, sau đó là phim của đạo diễn Lý. Vân Yên, tôi biết cô nhiều năm như vậy, sao lại không biết cô có năng lực đến như thế chứ?”

Vân Yên không nhịn được: “Bây giờ anh tới lấy đồ của anh đi, không còn chuyện gì khác thì sau này ít gọi điện thoại cho tôi thôi.”

nói xong dứt khoát quãng điện thoại đi, vừa nhấc mắt, thấy Trầm Ám đang nhìn cô.

Chẳng biết tại sao Vân Yên hơi chột dạ, ho khan một cái, chỉ bàn sai bảo anh: “Ngoan, lấy kịch bản đến đây.”

Ban đầu Trầm Ám không động dậy, bị cô dứ dứ nắm đấm. Trầm mặt đứng dậy, cầm lấy kịch bản đưa cho cô.

Bộ phim tên là “Song xu*”, minh họa câu chuyện của hai tỷ muội có tính cách hoàn toàn khác nhau bị tàn sát cả nhà sau đó tiến cung, cô diễn nữ số hai, tên là Thiên Tư, là muội muội của vai chính. Phân cảnh rải rác lẻ tẻ, nhưng cộng lại cũng không ít.

(*xu là mỹ nhân, người đẹp. Song xu tức là hai mỹ nhân.)

Vai chính Thiên Niệm ôn nhu hiền lành, thân kiều thể yếu*, Thiên Tư được nuông chiều nóng nảy, có thù tất báo. Vì sinh ra ở võ thuật thế gia, Thiên Tư thiên phú cao, được cả nhà nâng trong lòng bàn tay mà lớn lên, Thiên Niệm không thể luyện võ, ở nhà như người vô hình.

(*thân kiều thể yếu: thân thể mềm mại, mong manh yếu đuối.)

Sau đó, Thiên gia bị người trả thù, chỉ còn Thiên Tư và Thiên Niệm còn sống. Hai tỷ muội bị dâng vào Hoàng cung.

Tình tình Thiên Tư cương liệt không chịu thua hiệp, nhưng Thiên Niệm vừa thấy Hoàng thượng đã yêu, hai người tạo nên một câu chuyện ngược luyến. không nghĩ tới cuối cùng Thiên Tư tình cờ biết được, Thiên gia bị tàn sát cả nhà là do Hoàng thượng bày mưu tính kế, vì vậy tìm tỷ tỷ báo thù.

một bên là người yêu, một bên là người nhà, Thiên Niệm lâm vào tình thế khó xử, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt. Trong cơn tức giận Thiên Tư cắt đứt quan hệ tỷ muội với nàng, lập kế hoạch báo thù một mình, rốt cuộc tìm được cơ hội trong dạ tiệc. Nhưng không nghĩ tới lúc chuyển thủ sắp cầm vào tim Hoàng đế, thì Thiên Niệm lao lên cản một đao.

Trong lúc Thiên Niệm sinh tử không rõ, Thiên Tư bị nhốt lại, không chịu được nhục, tự vẫn mà chết.

Sau khi Thiên Niệm tỉnh lại biết muội muội tự sát, tình yêu với Hoàng đế hoá thành hận thù. Trong ứng ngoại hợp với phế Thái tử, ép Hoàng đế xuống khỏi ngai vàng.

Đối với Vân Yên diễn xuất nhân vật quan trọng nhất là đoạn đầu, cô vô cùng coi trọng cơ hội này, ngày nào cũng cầm kịch bản xem, còn tìm Trầm Âm diễn thử.

“Hay lắm, người vì một tên nam nhân, mà thù nhà cũng không quan tâm đúng không?”

Trầm Âm cầm remote, mặt không thay đổi đôi kên.

Mặt Vân Yên tràn đầy bi phần trọn mắt nhìn anh: “đã như vậy, Thiên Tư ta không có người tỷ tỷ như người, Thiên gia cũng không có Đại tiểu thư người!”

Trầm Âm buông remote xuống ngáp một cái.

Vân Yên cười nhạt: “Người lại khóc suốt suốt cho ai nhìn đây? Nơi này cũng không có Hoàng thượng của người!”

Trầm Âm ngước mắt nhìn cô một cái, trên mặt có vẻ buồn ngủ.

“A, là ta quấy rầy, Thiên quý phi!”

Vân Yên cắn răng nghiêng lợi đọc lời thoại xong, nghiêng đầu, khoé mắt lặng lẽ trượt xuống một giọt lệ.

Trầm Âm cau mày, giơ tay lên nhẹ nhàng lau sạch.

Vân Yên đập cái bốp đẩy tay anh ra.

“Này! nói bao nhiêu lần rồi, tiếp theo còn có lời thoại, anh đừng cắt ngang mà.”

Trầm Âm vênh môi mím lại, nắm tay thu về.

Vân Yên nhìn sang, trên mu bàn tay anh có một mảng đỏ nhỏ. Vì vậy hơi áy náy, nắm lấy xoa mấy cái: “Đau không?”

Trầm Âm rũ mắt nhìn cô: “Đau.”

cô cúi đầu xuống nhẹ nhàng thổi thổi, môi mềm nhũn, lơ đãng chạm phải da trên mu bàn tay anh, ngón tay Trầm Âm động một cái, liềm liềm đôi môi khô khốc.

“Còn đau phải không?” Vân Yên ngẩng đầu hỏi.

Trầm Âm gật đầu: “Đau.”

Vân Yên: “...”

“Đau gì mà đau.” Mảng đỏ nho nhỏ trên mu bàn tay Trầm Âm cũng đã biến mất, Vân Yên ném tay anh qua một bên: “anh đừng yếu ớt quá như thế.” nói xong nhạt kịch bản lên tiếp tục lật.

Trầm Ám liếc kích bản một cái, nhìn thêm gò má nghiêm túc của cô một chút, đột nhiên đứng dậy đi mất.

Vân Yên nhận ra, ngẩng đầu thấy anh đi về phía phòng ngủ, cho là đi ngủ trưa, không quản nhiều, cúi đầu xuống xem tiếp.

Mười mấy phút sau, Trầm Ám đi ra.

Vân Yên ngửi thấy mùi máu tanh như có như không, nghe tiếng bước chân, quay đầu lại, Trầm Ám nâng tay lên, đưa một vết thương kinh người tới cho cô xem.

cô sợ hết hồn: “anh bị làm sao vậy?”

Trầm Ám nói: “Cầu.”

Vân Yên kéo ngón tay anh đến dưới vòi nước rửa sạch, suy nghĩ một chút: “Tiên nhân cầu hả?”

Trầm Ám gật đầu một cái.

“không dung anh chạm vào nó làm gì!”

Vân Yên tránh vết thương, cẩn thận lau khô nước đọng trên tay anh. Sau đó tìm hộp đựng thuốc, kéo anh ngồi xuống, dùng Povidone-iodine sát trùng, cô vụng về, lần đầu tiên làm loại chuyện này, nên không biết nặng nhẹ cho lắm.

Trầm Ám không nói tiếng nào.

Vân Yên lấy vải thưa ra băng bó cho anh.

Trầm Ám vẫn không kêu đau.

Băng bó xong, chuông cửa vang lên. Giọng của Vu Tử Kiệt cách cánh cửa truyền vào: “Vân Yên, là tôi.”

Vân Yên cột một cái nơ con bướm trên vết thương của Trầm Ám, vào phòng ngủ lấy tiên nhân cầu.

Cây tiên nhân cầu rất to rất tròn, trên một cây gai dính vết máu của Trầm Ám. Vân Yên ôm ra, mở cửa cho Vu Tử Kiệt.

Đột nhiên Trầm Ám mở miệng: “Đau.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Vân Yên ôm tiên nhân cầu, lúc này chỉ muốn trực tiếp đập vào mặt Vu Tử Kiệt.

cô hít sâu một cái, đè lửa giận xuống. Trong lòng mặc niệm không được kích động không được kích động, nếu cô xảy ra chuyện gì, trong nhà sẽ có hai tên ngốc vì chộc tiên nhân cầu mà không ai nuôi.

Vu Tử Kiệt có vẻ trang đầy đủ, đứng ở cửa giống như xác ướp. Thấy Vân Yên đi ra, hấn tháo khẩu trang xuống: “Vân...”

Vân Yên nhét tiên nhân cầu vào trong ngực hấn, hấn ôm chận cây bước chân loạn choạng lủi về sau nửa bước, ngẩng đầu lên thì cửa đã đóng lại.

Từ xa đến, sao có thể thật sự chỉ để lấy chậu tiên nhân cầu rách này chứ?

Vu Tử Kiệt chưa từ bỏ ý định, buông chậu cây xuống tiếp tục gõ cửa, cho là sẽ phải gõ rất lâu đây, không nghĩ tới cửa lại nhanh chóng mở ra.

hấn không kịp chuẩn bị tâm lý, bị dọa sợ lủi về sau nửa bước. Lần này đi ra ngoài không phải là Vân Yên, mà là người đàn ông lần trước.

thật ra thì Vu Tử Kiệt có bóng ma trong lòng với anh, lần trước hấn tới là do anh mở cửa. Mặc dù cho hấn vào, nhưng biểu cảm âm trầm giống như muốn ăn thịt người. Nếu không phải là chưa đến một phút sau Vân Yên trở lại, thì Vu Tử Kiệt cảm thấy người này có thể sẽ đánh hấn một trận.

Nhưng mấy ngày trước hấn gặp Vân Yên và người đại diện của cô, khi đó người đàn ông này đi theo phía sau Vân Yên, có điều cũng chỉ là một trợ lý mà thôi.

“Tôi tìm Vân Yên.”Vu Từ Kiệt mang khẩu trang vào.

Trầm Âm im lặng hai giây, lạnh giọng: “Cút.”

Vu Từ Kiệt sừng sốt một chút, giận quá hoá cười: “Mày là cái thá gì mà bảo tao cút hả? Mày có biết tao là ai không? Vân Yên thích tao từ nhỏ, theo đuổi tao hơn mười năm, hey đừng nói là mày thích cô ta nha, đáng tiếc những lời cô ta nói lần trước đó chẳng qua là lợi dụng mày để khích tao thôi. Mày sẽ không tưởng là thật đó chứ? một đứa trợ lý nhỏ bé như mày đang si tâm vọng tưởng suy nghĩ cái gì đấy...”

Lời còn chưa dứt, gáy Vu Từ Kiệt đã đập vào trên vách tường, cổ bị siết chặt.

hắn hoảng sợ trợn to mắt, khuôn mặt bên dưới khẩu trang bị nghiền đến ửng đỏ, trong miệng ứ ứ không nói ra lời, cho là mình sẽ phải chết ở đây.

Trầm Âm nhìn Vu Từ Kiệt gãy gập dưới tay mình, ánh mắt bình tĩnh đến không bình thường.

“Trầm Âm Trầm Âm!” Đột nhiên giọng của Vân Yên ở trong phòng truyền tới: “Khăn lông đâu rồi? Lấy giúp tôi với!”

Trầm Âm quay đầu nhìn trong cửa, trong phút chốc ánh mắt dịu xuống, dường như do dự một chút, buông tay ra.

Vu Từ Kiệt ho khan kịch liệt trượt xuống vách tường, vứt khẩu trang hô hấp từng hơi một, nhìn Trầm Âm giống như thấy quỷ. Thừa dịp tầm mắt Trầm Âm không ở trên người hắn, nhấc khẩu trang lên chặt vật chạy đi.

Vân Yên đang gội đầu, vừa rồi lúc sát trùng cho Trầm Âm, trên tay cô dính không ít nước thuốc, vô tình bôi lên tóc.

Trầm Âm lấy giấy lau lau tay, tìm được khăn lông rồi đi đến phòng vệ sinh. anh đẩy cửa ra, Vân Yên đang khom người trước bồn rửa tay, mái tóc dài ẩm ướt nhỏ nước tách tách, lộ ra một mảng lưng trắng bóc.

Trầm Âm mở khăn lông ra bao lấy tóc cô, Vân Yên lấy khăn lông vào tay mình: “Vết thương của anh không thể chạm vào nước.”

Vân Yên lau khô tóc, cảm máy sấy sấy tóc trước gương, Trầm Âm đứng sau nhìn.

cô nhớ tới vừa rồi Vu Từ Kiệt lại gõ cửa, hình như anh đi mờ. Vì vậy hỏi: “hắn ta đi chưa?”

Vừa mở miệng đã hỏi thăm người khác.

Trầm Âm âm u nhìn cô một cái, rũ mắt xuống gật đầu một cái.

“Sao vậy?” Mái tóc dài của Vân Yên đã khô một nửa, tắt công tắc máy sấy không tiếp tục sấy nữa, thấy anh có vẻ ảm ức, vẻ mặt biến đổi: “Có phải hắn ta bắt nạt anh không?”

Trầm Âm không nói lời nào, nhưng cái biểu cảm kia rõ ràng đang trả lời, đúng vậy, tôi bị hắn ta bắt nạt.

Vân Yên ném máy sấy một cái: “Cái tên khốn kiếp này!”

Sau đó nhớ tới cái gì, nắm tay bị thương của Trầm Âm lên, quả nhiên vải thừa lộn xộn.

cô giận quá chùng, cũng quên không chế lực tay, nghe Trầm Âm hừ một tiếng, mới vội vàng thả ngón tay bọc vải thừa của anh ra.

“thật xin lỗi thật xin lỗi.” cô luống cuống tay chân, cúi đầu xuống cách miếng vải thừa thổi thổi vết thương của anh. Đột nhiên dừng lại, đôi mắt nhìn chăm chăm vào vết màu trắng trên mu bàn tay anh.

Hồi lâu sau, Vân Yên mang chút giọng mũi nói: “Đến đây, tôi băng lại cho anh.”

Trầm Âm không biết tại sao cô lại khóc, cau mày lau sạch nước mắt của cô.

Bà vai Vân Yên run lên, đột nhiên một cái đầu chui vào trong ngực anh, thút thút nức nức, khóc nức nở nói: “Con trai à, ba ba sẽ không để ai bắt nạt con nữa đâu!”

Trầm Âm cứng đờ, lát sau, vẫn đen mặt gơ tay lên vỗ vỗ sau lưng cô.

-- -----

Vốn nghĩ chuyện này xong rồi, không nghĩ tới còn có phần sau.

Ngày hôm sau, trên đường Vân Yên đi chụp ảnh đồ trang sức nhận được điện thoại của Chu Mạn Chi, giọng chị nóng nảy: “Vân Yên, không phải hôm qua Vu Từ Kiệt đến tìm em đó chứ? Em xem thử weibo đi.”

Đầu óc Vân Yên mơ hồ mở weibo ra, trên hot search bắt gặp treo ---- bạn trai của Hạ Thanh hư hư thực thực xuất quỷ*.

(*xuất quỷ được hiểu là đi quá giới hạn, ngoại tình.)

Mới công khai đã xuất quỷ, chẳng có mấy người nói đỡ cho Vu Từ Kiệt, trên weibo gần như toàn là mắng hấn.

Vân Yên mở ra video bị người ta phát tán, rất ngắn, Vu Từ Kiệt đứng ở cửa nhà cô, ôm chậu tiên nhân cầu, cô đang đóng cửa, lộ nửa cái gáy. Cửa đóng lại, video cũng kết thúc.

Cũng không biết tại sao dân tình trên mạng chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, với hình ảnh rất phổ thông rất bình thường lại kết luận Vu Từ Kiệt xuất quỷ. Ngay cả cô cũng bị fans của Hạ Thanh mắng đến cầu huyết đầy đầu.

Còn có người căn cứ vào nửa cái ót kia của cô nổi lên phân tích đến tột cùng đối tượng Vu Từ Kiệt xuất quỷ là ai, đoán tới đoán lui, cũng không có ai đoán là cô, đang lúc các fandom đang tranh cãi không ngừng, chủ post lại đăng một post nữa, nói đừng nóng, đây chẳng qua chỉ là phát súng đầu tiên, phía sau còn có thứ đặc sắc hơn nữa, sau đó thoáng tiết lộ, tiểu tam là nữ minh tinh gần đây đột nhiên hot.

Tim Chu Mạn Chi đặc biệt đập rộn lên, gọi điện thoại tới bảo cô đừng về nhà, nói không chừng cửa nhà sẽ có chó săn trông chừng, tìm nhà khác ở đi.

Vân Yên nhức đầu, trong lúc nhất thời, cô đi đâu tìm nhà đây.

đang rầu rĩ thì xe dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Vân Yên được sắp xếp chụp ảnh poster theo hai kiểu, một kiểu là thời thiếu nữ, còn một kiểu là trang phục sau khi vào cung, phải chụp cùng nam chính và các vai phụ khác.

Lúc cô đang ở trong phòng để trang điểm hoá trang thành thời thiếu nữ, phát hiện không thấy Trầm Ám đâu.

Ở đây nhiều người, lại hỗn loạn, không tìm được Trầm Ám, Vân Yên lập tức luống cuống, nhưng đã trang điểm được một nửa, cũng không thể nói đi là đi. cô liên tục ngóng nhìn về phía cánh cửa, nóng nảy cũng viết trên mặt.

Hoá trang xong.

Vân Yên không để ý gì cả, trước nhất nhấc váy chạy ra ngoài. Ở sau lưng thợ trang điểm gọi cô, cô dừng chân một cái, thấy Trầm Ám cách đó không xa.

anh đứng dưới một cái cây, cúi đầu nhìn điện thoại trong tay. Điện thoại di động là cô mua cho, cô vừa nhận được tiền cát-xê là mua liền ba chiếc điện thoại, cô một cái, Trầm Ám một cái, Chu Mạn Chi một cái.

Nhưng thật ra là không cần phải mua cho Trầm Ám, hai người bọn họ suốt ngày ở chung một chỗ, gần như không có lúc nào tách rời. Vì vậy sau khi mua điện thoại Vân Yên cũng không dạy Trầm Ám những chức năng nghe gọi điện thoại này, cô cảm thấy Trầm Ám không cần.

Nhưng bây giờ anh cầm điện thoại cô mua cho ấn mấy cái, rồi để bên tai nghe điện thoại.

Trong lúc nhất thời cô không dám bước đến.

Lúc này, bên cạnh có người gọi cô: “Hey? Đây chẳng phải là... em gái nhỏ lần trước sao?”.

Vân Yên chậm lụt quay đầu, nháy mắt mấy cái: “... Chị Mộng Mộng à?”

Chị Mộng Mộng tên là Phó Tây Mộng, đóng vai nữ chính trong “Song xu”.

Lúc trước hình tượng của chị ấy vẫn luôn là ngự tỷ, lần này lại đột phá. Áo trắng váy trắng, trang điểm đơn giản thanh thuần, trông có vẻ vốn là như thế.

Cuối cùng cô liếc nhìn Trầm Ám dưới tàng cây, bị Phó Tây Mộng kéo đi chụp poster.

Chụp ảnh xong, sau khi thay đồ diễn, Chu Mạn Chi đến, Trầm Ám cũng đứng cạnh chị ấy.

Vân Yên đi tới, phát hiện sắc mặt Chu Mạn Chi hơi quái dị. Thấy cô tới, miễn cưỡng cười một chút, nói với cô: “Công ty bố trí nhà cho em, để chị đưa em qua.”

Vân Yên liếc mắt nhìn Trầm Ám, không nhìn ra điều gì khác thường. Gật đầu một cái: “Dạ.”

trên xe, Vân Yên và Trầm Ám mỗi người ngồi một bên, Trầm Ám không thất đây an toàn, mắt chăm chú nhìn Vân Yên, Vân Yên thấy được, lại không quan tâm

Tay Trầm Ám từ từ đưa qua, nắm tay Vân Yên.

Vân Yên yên lặng mấy giây, giấy ra, xoè bàn tay dưới qua: “Đưa điện thoại đây.”

anh sừng sốt một chút, cầm lấy điện thoại đưa cho cô.

Vân Yên vừa mở điện thoại ra, vừa vặn hỏi anh: “Vừa rồi gọi điện thoại cho ai vậy?”

Trầm Ám lắc đầu một cái.

Vân Yên tìm được nhật ký cuộc gọi thì mở ra, bên trong chỉ có một dãy số, là của Chu Mạn Chi.

Chu Mạn Chi giải thích: “À, chị gọi cho em mà em không nhận, nên mới... gọi cho Trầm Ám. Nhưng cậu ấy nhận mà không nói gì cả.”

Có lẽ là tùy tiện ấn trúng nút trả lời, dù sao cũng có hai nút để ấn.

Vân Yên không nói gì.

Trầm Ám cất điện thoại vào, lại nắm tay cô, lần này cô không giấy ra.

Xe đậu ở cửa một tiểu khu, Chu Mạn Chi xuống xe nói chuyện với người gác cổng. Trong xe chỉ còn lại hai người Vân Yên và Trầm Ám.

Đột nhiên Vân Yên lên tiếng: “Lần sau anh đi đâu phải nói cho tôi biết.”

Trầm Ám gật đầu.

Mấy giây sau, Vân Yên không hài lòng, được voi đòi tiên nói: “Sau này anh phải ở cạnh tôi.”

Trong mắt Trầm Ám lộ ý cười: “Được.”

- - -

Công ty bố trí cho Vân Yên một căn biệt thự hai tầng, vật dụng trong nhà đều đầy đủ, chỉ là cô không thích phong cách trang trí lắm, khắp nơi toàn là màu hồng.

Chu Mạn Chi nói: “Tiểu khu này có tính tư mật tốt, ở bên trong đều là danh nhân các lĩnh vực, không cần lo lẫn sẽ có chó săn đi vào. Chờ đầu sóng ngọn gió qua đi, rồi lại trở về thu dọn đồ đạc.”

Vân Yên gật đầu một cái đáp ứng, trong lòng thấy thật kỳ lạ, không hiểu tại sao đột nhiên công ty lại bố trí nhà cho cô. Mặc dù cô hơi hot trên mạng, cũng không đến mức này chứ, nhắc tới cũng chỉ là một diễn viên tuyến 18* mà thôi.

(* ý chỉ những diễn viên không nổi cho lắm, thường đóng vai phụ hoặc web drama.)

Chu Mạn Chi phải đi gấp, Vân Yên đưa chị ra cửa.

Chu Mạn Chi thay giày xong, đột nhiên nói với Vân Yên: “Sau này em đừng tiếp xúc với Vu Tử Kiệt nữa, chân hấn đạp tám thuyền*, sáng nay mới vừa bị bóc phốt rồi.”

(*thường được biết tới là cước đạp lưỡng thuyền, ý nói những người lăng nhăng, đứng núi này trông núi nọ, người ta hai chân đạp hai thuyền, ông Vu Tử Kiệt này đạp tám thuyền chắc là thuyền nhân của Vạn Kiếm Thanh.)

Vân Yên bị con số này làm cho kinh ngạc một chút, trong nháy mắt biểu cảm trống rỗng.

Chu Mạn Chi cho là cô không nghe lọt tai, nóng nảy: “Vu Tử Kiệt có gì tốt đâu, em không nhìn ra hắn ta vẫn luôn treo* em hay sao. Nhưng cũng may là hắn chỉ treo em thôi, nếu không hôm nay em chính là chiếc thuyền thứ chín.”

(*ý chỉ hành động của những người luôn tỏ ra mập mờ, như gần như xa, không từ chối hẳn, cũng không tiếp nhận tình cảm của người theo đuổi mình.)

nói xong, ánh mắt quét đến sau lưng Vân Yên liếc hai cái, không thấy Trầm Ám, ngẫm nhắc nhở: “Chị nói này, Trầm đại thiếu vô cùng tốt. Nếu các em đã kết hôn rồi, hay là đùa mà thành thật luôn đi.”

Mới mấy phút, mà từ gọi là Trầm Ám đã thành Trầm đại thiếu... hơn nữa mấy ngày trước không phải là chị còn chê người ta hay sao.

Trong lòng Vân Yên yên lặng phun tào*, gật đầu với chị: “Em biết rồi.”

(* thể hiện sự khinh bỉ, ghê tởm muốn ói.)

Chu Mạn Chi há miệng một cái, còn muốn nói gì đó, lại thấy Trầm Ám đi từ trên lầu xuống, vội vàng xoay người đi mất.

sự kiện Vu Tử Kiệt chân đạp tám thuyền, huyền não sôi sùng sục trên mạng, mỗi một minh tinh bị bóc ra đều có danh tiếng hơn hẳn. Duy chỉ thiếu mỗi cô “gần đây đột nhiên hot” của chủ post weibo trước đó.

Nhưng cũng chẳng có ai quan tâm, các dân cư mạng vẫn đang bận bịu lên án tám chiếc thuyền kia, lại bận bịu chờ tra nam, còn phải phân tâm đau lòng Hạ Thanh, bị xanh rì mấy năm luôn, suy nghĩ một chút thấy thật thảm.

Vân Yên nhìn ra được Vu Tử Kiệt là tra nam, nhưng không nghĩ tới hẳn lại có thể tra như vậy. Ngay cả cô cũng không nhận được mà thương tiếc cho Hạ Thanh, nhưng rất nhanh, cô đã nhớ đến hai ngày nữa đoàn làm phim muốn tung poster, đến lúc đó chờ cô là một màn gió tanh mưa máu, không bằng cô tự thương tiếc chính mình trước đi đã.

- - -

Buổi tối, Vân Yên ngồi một bên trái giường cho Trầm Ám, Trầm Ám đứng sau lưng cô mặt đầy mắt húng.

Vân Yên dỗ anh: “anh đã là một bé trai lớn rồi, không thể cứ quẩn ba hoài, dù sao ba cũng là nữ.”

Trầm Ám: “...”

Vân Yên đứng thẳng trên giường, lần đầu tiên cao hơn Trầm Ám. Giơ tay lên xoa xoa đầu anh, ra vẻ bà cụ non nói: “Từ hôm nay trở đi, anh phải học cách độc lập.”

Sau đó xuống giường, nói chúc anh ngủ ngon, rồi đi về phòng mình.

Trầm Ám thờ dãi trong lòng, lấy chìa khoá ra, định chờ Vân Yên ngủ, anh lại đi qua phòng cách vách.

Cạch, tiếng đóng cửa vang lên.

Mới tám rưỡi, vì không đem kịch bản qua đây, nên lúc này dù Vân Yên không ngủ được, thì cũng không có chuyện gì để làm.

cô lẩn qua lộn lại trần trọc nửa ngày, lấy điện thoại ra tìm kiếm ‘phim’, định xem một bộ phim.

Phim có tình tiết gây hồi hộp, đề cập đến mộng du giết người sau đó bị giết, tuy nhạc đạo không cố tình tạo cảm giác kinh khủng, nhưng Vân Yên rất nhạy cảm với hai chữ ‘mộng du’, vì vậy nắm chặt góc chăn sợ hãi tốt độ, cũng quên mất là mình đang định xem phim.

Nhạc nền “bùm” một phát.

Vân Yên ném điện thoại đi, nhảy xuống giường, dép cũng không mang, chân trần chạy thình thịch qua phòng bên cạnh, đâm vào trong ngực Trầm Ám như viên đạn đại bác.

Trầm Ám đắp chăn cho cô, vỗ sau lưng một cái.

“Ôm.” Vân Yên nắm cánh tay anh đặt lên ngang hông mình.

Trầm Ám thuận theo ôm eo cô.

Mấy giây sau, Vân Yên lại kéo cánh tay anh xuống muốn nắm tay, lần mò tới miếng vải xô, cẩn thận chạm một cái: “Còn đau không?”

Trầm Ám ngừng một lát, lắc đầu.

Vân Yên ngạc nhiên: “Sao hôm nay anh hết yếu ớt rồi?”

Trầm Ám không lên tiếng, nắm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau.

Tim Vân Yên hơi mềm nhũn một cách khó hiểu, cọ cọ cảm vào vải áo nơi ngực anh, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh.

một cái tay khác của anh xoa xoa đầu cô, giọng nói rất nhẹ: “Đừng sợ, ngủ đi.”

- - -

Poster nhanh chóng được tung ra, phía dưới toàn là tiếng mắng.

Mèo vẩy đuôi: Phó Tây Mộng diễn Thiên Niệm nhu nhu nhược nhược á? nói đùa à?

Củ cà rốt và mấy con thỏ: Vân Yên ngay cả diễn Nặc Tây còn không được, diễn Thiên Tư sao? Đạo diễn không cần rating* chẳng?

(*rating: tỷ suất người xem.)

Trăng sáng hái con khỉ: Phá huỷ một bộ phim còn chưa đủ, còn muốn phá cái thứ hai hay sao?

Tinh tinh đốt đèn không sáng: Vì lưu lượng* mà bây giờ đến danh tiếng đạo diễn cũng không cần luôn.

(* là mức độ chú ý, quan tâm tới một nghệ sĩ của công chúng.)

Bé bướm bay bay lạc đường: Lưu lượng á? Vân Yên xứng với hai chữ lưu lượng này sao?

Lam Thiên Thiên Lam: Cạn lời, đến mức mắng một cô gái nhỏ sao.

Cá voi mơ giữa ban ngày: Năng lực nghiệp vụ không tốt cũng không cho mắng hay sao?

Bé cá bơi bơi bơi: Phó Tây Mộng muốn biến hình hả? Đáng tiếc nha, gặp phải cái cô Vân Yên không có kỹ thuật diễn xuất. Phim bị phá huỷ rồi.

Ngươi không nhìn lầm chính là ta: Tuyệt vọng với đội hình này, thế mà để Vân Yên phối hợp cùng Phó Tây Mộng.

một ngàn lẻ một giấc mơ: Tác phẩm chưa công chiếu thì không ai có tư cách đánh giá, ôm đi Mộng Mộng nhà ta.

trên trời có một đám mây: Cái đó... Tôi là fan của Vân Yên, tôi hy vọng Vân Yên sẽ không chụp ảnh, rèn luyện kỹ thuật diễn xuất thật tốt rồi nói sau.

Ngươi muốn ăn rau cải nhỏ sao: đi quay show truyền hình đi QAQ, không muốn phim bị phá huỷ, coi như người đi đường thương cảm không muốn nhìn thấy cô gái nhỏ bị chửi.

Thảo nguyên lớn xanh lè: Lâu trên, Vân Yên không cần người qua đường thương cảm, cảm ơn.

Người qua đường gào thét ăn dưa: Vân Yên à? cô tập trung vào show truyền hình không tốt sao? Bản thân quay show truyền hình rất ổn, dẫn thân vào nghệ thuật xem nào nhiệt gì chứ?

Nha Nha và Bạch Bạch: Ui cha, tiền trong showbiz dễ kiếm he.

Tam giác đều: Phó Tây Mộng thêm Vân Yên, phim dở, tái kiến.

Ngươi từng thấy mặt trời lúc sớm mai chưa: Lý đạo diễn cũng sa ngã, sau lưng Vân Yên có vốn liếng khủng nha. Theo tôi biết nữ hai vốn được chọn là Kiều Yên Nhiên.

Chưa từng thấy qua: Kiều Yên Nhiên á? Vị hôn thê của thiếu gia nhà họ Trầm phải không? Năng lực của Vân Yên đến đâu mà cướp vai của cô ấy vậy?

Chu Tam và Vạn Vạn: Vân Yên hẳn là có một chân với chủ tịch Trầm, khoảng thời gian trước có bằng chứng.

Lam Nguyệt Lượng của Tuyết Thiên Lý: Má ơi! Mẹ kế cướp vai của con dâu là rất 6.

Ngọc lan trắng thanh thuần: Chớ tung tin vịt, từ khi xuất đạo Vân Yên chịu bao nhiêu khổ rồi, bị ghép đôi với người khác còn ít hay sao? Bây giờ có hậu đài mới có thể lộ mặt à?

Như một trái tim: không có hậu đài thì bây giờ không có chuyện được lộ mặt đâu.

Xán Xán Tương: Nhưng quả thật cô ấy rất khả ái nha.

Tiểu Minh Minh đơn cô: Khả ái có thể làm cơm ăn à?

Tài liệu kẹp nách của tôi đâu: Diễn viên diễn viên, nên dựa vào kỹ thuật diễn xuất để nói chuyện, không có kỹ thuật diễn xuất thì khả ái cũng giống như bong bóng đều vô ích, cảm ơn.

Hoa nhỏ lông lá: Kiên quyết ngăn chặn 《Song xu》

Tuyết ngày lau một cái bạch: Ngăn chặn +1

Mùa hè lau một cái xanh: Ngăn chặn +10086

Hắc tinh tinh nói như vậy: Quay show truyền hình của cô không tốt sao? Cút ra khỏi vòng nghệ thuật đi!!!

...

Vân Yên không biết những lời mắng chửi trên mạng, cô chuẩn bị vào đoàn, mỗi ngày đều bận bịu muốn chết. Vì vậy khi cô phát hiện Trầm Âm bị cảm, thì Trầm Âm đã nằm ở trên giường, ngủ từ tối hôm trước đến buổi trưa hôm nay.

Đại khái là bởi vì khi còn bé đã phải chịu quá nhiều đau khổ, nên thân thể Trầm Âm kém hơn người bình thường, cũng không biết sao lại bị bệnh. Chút nữa Vân Yên còn phải đi thành phố điện ảnh, không có ở nhà để chăm sóc anh. Tìm thuốc cảm cúm cho anh, rót nước để anh uống.

Trầm Âm ngoan ngoãn uống.

May là không phát sốt, để anh ở nhà một mình cũng không xảy ra chuyện gì. Vân Yên lại tìm thêm chút thuốc, dặn dò anh cách mấy giờ sau đó mới uống.

nói xong, nhìn đáng vẻ Trầm Âm mơ mơ màng màng, than thở.

Chu Mạn Chi gọi điện thoại tới thúc giục cô đi ra ngoài.

Vân Yên trả lời máy tiếng, cúp máy, nhìn điện thoại di động, đột nhiên có biện pháp.

"Đến đây, tôi dạy cho anh cách gọi điện thoại, anh không thoải mái thì gọi liền cho tôi.."

Hai mươi phút sau, Vân Yên ngồi lên xe của Chu Mạn Chi. Mới vừa thắt dây an toàn, đã có điện thoại tới.

Là Trầm Âm.

cô nhận, giọng khản trương hỏi: "Sao vậy sao vậy? anh không thoải mái sao?"

Trầm Âm nói: "không."

nói xong cũng ho khan hai tiếng.

"Đắp chăn kín vào." Vân Yên dặn dò hần: "Bên cạnh anh có nước đó, cổ họng khó chịu thì uống một chút nước."

"Khụ... Ừ." Trầm Âm đáp ứng, trò tay mở cửa.

Vân Yên: "Hình như tôi nghe thấy tiếng gió, không đóng cửa sổ sao? anh có lạnh không?"

Trầm Âm: "Đóng rồi, không lạnh."

"Được rồi, anh ngoan ngoãn ở nhà chờ, buổi tối tôi trở về. Một môi thì ngủ một giấc, nhưng không được ngủ quá say, lát nữa tôi gọi điện thoại nhắc nhở anh uống thuốc."

"Được."

...

Mười mấy phút sau, bỏ điện thoại xuống.

Vân Yên đang muốn tắt điện thoại di động, không đến ba phút, lại có cuộc gọi.

"Sao rồi?"

"..."

"À, chỉ là muốn gọi cho tôi hả..."

"Đói sao? Trong tủ lạnh có bánh mì và sữa bò, anh muốn ăn chút gì không?"

...

một giờ đi đường, Vân Yên nhận điện thoại hơn mười lần.

Chu Mạn Chi ngồi ghế tài xế mặt đầy chết lặng, nghe Vân Yên ở ghế sau đặc biệt có kiên nhẫn, trong điện thoại giống như dỗ trẻ con nói nhảm câu được câu không nhảm chán, đột nhiên cảm thấy, sợ là Vân Yên coi Trầm đại thiếu như con trai mà nuôi.

Rất lâu rồi Trầm Âm không tới công ty, tất cả thời gian gần như đều dành cho Vân Yên. Công ty do anh bắt đầu chuẩn bị từ khi còn ở nhà họ Trầm, bởi

vì có trí nhớ đời trước, nên làm rất nhiều chuyện cũng thật thuận lợi.

nói là công ty, thật ra thì kích thước không lớn, nhân viên cũng không có quá nhiều. Lúc này anh ngồi ở trong phòng làm việc, đứng đối diện là một người đàn ông toàn thân đầy cơ bắp từng bị Vân Yên đánh.

Nam cơ bắp cầm một xấp tài liệu, mấy lần muốn hỏi ông chủ là anh có hài lòng với trang trí của biệt thự không, vừa mở miệng, ông chủ lại bắt đầu gọi điện thoại.

"Ừ... Được... Ừ..."

Ông chủ không nói nhiều, gần như đều trả lời bằng đơn âm, nhưng biểu cảm trên mặt có thể nói là ôn nhu, tại sao lại thấy dọa người thế nào ấy?

một giờ trôi qua, chân nam cơ bắp cũng chưa xót, rốt cuộc ông chủ cũng bỏ điện thoại xuống, hần tìm được cơ hội vội vàng chen vào nói: "Ông chủ kiểu trang trí đó ngài có cái gì không..."

Reng reng mấy tiếng, ông chủ lại có cuộc gọi tới.

Nam cơ bắp: "..."

hắn không có người yêu nên trong lòng tròn trĩnh trắng mắt, thì nghe thấy ông chủ nói: "Ừ, mới vừa uống thuốc."

Con khi á, một tiếng đồng hồ chỉ lo nhìn chăm chăm điện thoại di động.

"Được."

"Hà?"

"Tại sao?"

Nam cơ bắp trở mắt nhìn ông chủ nhà mình nhanh chóng đổi cái rụp qua biểu cảm ủy khuất.

"Em không nhớ tôi sao?"

Nam cơ bắp: "..."

hắn cảm thấy, chút nữa mình có thể bị diệt khẩu hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Ngày đầu tiên, cảnh của Vân Yên bị xếp đến rất muộn. cô vốn muốn đứng ở một bên học tập, không ngờ điện thoại của Trần Ám cứ liên tục gọi tới, ánh mắt người khác nhìn cô cũng không giống nhau. Nhưng Trần Ám bị bệnh, mà cô không thể thường xuyên nghe giọng anh, trong lòng thật sự lo lắng.

Chu Mạn Chi đi cùng cô nửa ngày, nhận cuộc điện thoại thì phải rời khỏi. Vân Yên cho là trước khi đi chị sẽ dặn dò cô không được nghe điện thoại của Trần Ám suốt cơ. Quả thực chị cũng muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Đến khi đoàn làm phim dựng lều hóa trang, chỉ còn lại có Vân Yên cùng mấy người nhân viên công tác. Lúc này là chạng vạng tối, ráng chiều màu da cam phủ lên chân trời, cô mới vừa cúp điện thoại, ngồi ở trước gương để thợ trang điểm tô vẽ lên mặt cô, phân tâm nhìn Phó Tây Mộng quay phim bên ngoài.

Đột nhiên, cửa mở ra, có mấy người đi vào.

Vân Yên thu hồi tầm mắt nhìn vào gương, người đi vào cũng đang trừng cô, nhẵn mặt, trông giống như có thù oán với cô ta vậy. cô nhất thời không nhớ lại được người này là ai, cau mày suy nghĩ một chập, búng tính, thì ra là “Đình Đình”, mấy ngày trước khiêu khích cô ở công ty, luôn miệng muốn cô diễn nha hoàn.

Vân Yên trang điểm xong, Đình Đình cũng thay đồ diễn đi ra. Bộ đồ diễn của cô ta giai đoạn đầu là trang phục thống nhất của nha hoàn của Thiên gia, khắp nơi trên cơ thể đã làm giả dấu vết bị roi quất. Vân Yên nhìn kịch bản - không phải chứ, Đình Đình phải diễn vai nha hoàn phản bội cô, sau đó bị công lực đả đánh đập.

Bắt đầu chính là cảnh “phim hành động”, Vân Yên vẫn rất căng thẳng. cô hít sâu một hơi, cầm roi đứng ngay ngắn, Đình Đình bắt đầu đi, mặt đầy phần

uất quỳ xuống trước người cô, giống hệt như đã bị đánh qua rồi vậy.

Đương nhiên là không thể nào đánh thật được, nhưng quá giả sẽ khiến khán giả theo dõi giễu cợt. Cho nên phải giơ lên thật cao, rồi nhẹ nhàng sụt qua, sau đó nhờ hậu kỳ lồng tiếng.

Nhìn Vân Yên giơ roi lên, Kiều Đình Đình nhất thời run sợ trong lòng. Trước đây không phải là chưa từng phát sinh tình huống diễn viên mượn diễn xuất để đánh thật, báo thù riêng, cô ta và Vân Yên thật ra thì không có đụng chạm gì quá lớn, chỉ vì mọi người đều là tuyến mười tám như nhau, Vân Yên lại có thể diễn “Linh Hi truyện”. Trước đây còn từng huênh hoang mình nhanh hot, cô ta một mặt thấy khó chịu mà thôi. Bây giờ nhớ lại, tại sao Vân Yên có thể diễn “Linh Hi truyện”? Tại sao lại có thể diễn Thiên Tư trong “Song xu” nữa? Đừng nói vai nha hoàn trong cảnh này của cô ta hơi thừa, ngay cả nữ số ba của chị cô - Kiều Yên Nhiên còn phải cầu xin Trầm thiếu mới lấy được đây. Trầm thiếu lợi hại như vậy, cũng chỉ nhét vào được một vai nữ số ba.

Chẳng lẽ lời đồn đại là thật, Vân Yên có một chân với chủ tịch Trầm sao?

cô ta nghĩ ngợi lung tung, vừa ngẩng đầu, thấy roi giơ lên thật cao, theo bản năng hét một tiếng: “A!”

“Cát!”

Đạo diễn quát: “Kiều Đình Đình cô đang làm gì vậy? Roi vừa mới vụt xuống sao cô đã kêu rồi? một lần nữa!”

Bị giáo huấn nơi đông người, Kiều Đình Đình cực kỳ xấu hổ. Gương mặt căng đến đỏ bừng, không nịn được trọn mắt nhìn Vân Yên một cái.

“Cát! Kiều Đình Đình cô có thể diễn xuất hay không? Bây giờ cô chính là một nha hoàn không quyền không thế! Mạng nhỏ thì nằm ở trong tay Vân Yên! Sao cô dám trừng Vân Yên hả? Hình tượng nhân vật Tiểu Phù là thức thời, diễn giống như cô, thì sớm đã bị đánh chết từ tám trăm năm trước rồi!”

Kiều Đình Đình cười gượng nhận lỗi, quỳ lại trên nền đá xanh lần nữa. Vân Yên giơ roi cũng mệt rồi, nghe đạo diễn hô bắt đầu, không hề do dự đánh xuống.

Giả bộ quát mười mấy roi, tiếng Kiều Đình Đình kêu gào giả như là đòi mạng, đạo diễn kêu ngừng mấy lần. Bất luận là giúp cô ta phân tích hình tượng nhân vật, hay là giúp cô ta phân tích lúc này cô ta cần phải có tâm cảnh, cô ta cũng không có tiến bộ, ngược lại càng ngày càng không được. Hết cách nên không thể làm gì khác ngoài lồng tiếng hậu kỳ. Mãi đến khi Đại tiểu thư Phó Tây Mộng giả vờ đi lên ngăn cản, tuồng vui này mới tính là kết thúc.

Trời gần tối, phân cảnh ngày hôm nay của Vân Yên đã hết. Chu Mạn Chi cũng tới đón cô thật sớm.

cô thay đồ diễn ra, chào hỏi rồi đi. Ngồi trên xe, vừa mở điện thoại di động ra, có mười mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều của Trầm Âm.

cô đang tính gọi lại, điện thoại của Trầm Âm lại tới.

Chu Mạn Chi thoáng liếc mắt qua gương chiếu hậu, không lên tiếng.

Vân Yên nhấn nút nghe, giọng mềm mại giống như là dỗ con nít: “Có ngoan ngoan uống thuốc, ngoan ngoan ăn cơm không đó?”

“Hả? Chưa ăn gì cả?” âm điệu Vân Yên đột nhiên dâng cao lên: “Trầm Âm! Có phải anh tìm đánh không hả?”

Chu Mạn Chi ở phía trước đạp mạnh thắng xe, xe kít một tiếng dừng lại, cơ thể hai người cũng nghiêng xuống về phía trước. Vân Yên không bị ảnh hưởng chút nào, hung dữ khiển trách người ở đầu dây bên kia như cũ.

Chu Mạn Chi lại thoáng liếc mắt qua gương chiếu hậu, thẹn muốn mướt mồ hôi. Hóa ra bây giờ người có tiền, khẩu vị cũng khá thật.

Chu Mạn Chi đưa Vân Yên đến cửa tiểu khu, lập tức đi ngay. Dưới tay chị còn có mấy nghệ sĩ, không thể nào dành quá nhiều thời gian cho Vân Yên.

Vân Yên tự mình đi vào, nhấn mấy số mật mã mở cửa, biệt thự tối om.

cô sững sờ một chút, xoay người muốn nhấn công tắc đèn chùm trên vách tường, đột nhiên cả người bị ôm lấy. Trán Trầm Âm rất nóng, áp lên trên bờ vai cô.

“Nhớ em.” Hơi thở Trầm Âm phả ra ấm áp, bước chân có phần không vững, bao lấy cô còn sau lưng thidán vào trên vách tường, đè trúng một cái công tắc mở điện.

Đèn đuốc sáng choang.

Vân Yên thở dài, vươn tay lên xoa xoa tóc Trầm Âm, bao lời trách mắng cũng không nói ra khỏi miệng, ôn tồn nói: “Tôi cũng nhớ anh.”

thật ra thì Trầm Âm cực kỳ dễ dụ.

Vân Yên dứt anh uống thuốc, anh cũng không thêm nhìn lấy một cái đã ngoan ngoãn nuốt xuống ngay. Vân Yên dứt anh uống nước, anh uống hết cả ly. Vân Yên dứt anh ăn cơm, bảo anh há miệng là anh há miệng.

Vân Yên cảm thấy, ngày mai cứ mang Trầm Âm theo bên cạnh vậy, nếu để anh ở nhà một mình, sợ là người này vĩnh viễn không khỏi được.

cô cầm cái ly không lên, đứng dậy muốn đi rót thêm cho anh một ly nước nữa, vạt áo lại bị kéo lại.

“Khụ khụ...” Sắc môi Trầm Ám tái nhợt, bàn tay túm cô không buông ra, nói: “Ngủ chung.”

anh lên cơn sốt, làm sao Vân Yên có thể yên tâm để anh một mình. Hướng chỉ từ khi chuyển đến, hai người bọn họ chưa từng chia phòng để ngủ, phòng ngủ chính cơ bản biến thành trung bày.

Vân Yên dém lại góc chăn giúp anh: “Được.”

Trầm Ám nóng giống như một lò lửa, Vân Yên rúc vào trong ngực anh, đưa tay cho anh nắm.

Trầm Ám đã quen nếp, từ sau khi cô tự bỏ bỏ mình bị mộng du, mỗi đêm anh đều phải nắm tay. anh quay đầu sang chỗ khác ho khan hai tiếng, nắm một cách rất tự nhiên.

Vân Yên nghe tiếng ho khan, cau mày ngẩng đầu nhìn lên, rút tay ra vỗ mấy cái vào ngực anh.

“Cổ họng có đau không?” cô hỏi.

Trầm Ám lắc đầu.

“Ngực có khó chịu không?”

Trầm Ám lại lắc đầu.

Bàn tay Vân Yên đặt trên ngực anh, nhẹ nhàng vỗ từng cái một, lẩm bẩm “Sao lại nặng hơn vậy nhỉ.”

Trầm Ám không dám nói, bởi vì hôm nay anh rong ruổi ngoài đường một ngày, cũng không có nghe lời cô uống thuốc đúng giờ.

Giây tiếp theo, Vân Yên hoài nghi nhìn anh: “Chẳng lẽ anh lại lén lút đi ra ngoài chơi hả?”

Trầm Ám “...”

“Hồi trưa nói uống thuốc chắc không gạt tôi luôn chứ!”

“...”

“không đúng” cô suy nghĩ một chút, rồi tự mình bác bỏ: “anh làm gì thông minh được như vậy.”

“...”

cô nằm xuống lại, tiếp tục vỗ ngực cho anh, vẫn cứ xoắn xuýt chuyện tại sao anh lại nghiêm trọng như vậy, chỉ là buổi tối không uống thuốc kịp thời, cũng không đến nổi sốt ngay chứ. Suy nghĩ hồi lâu, không nghĩ ra câu trả lời, vì vậy lại nghĩ tới nhà họ Trầm, nhất định là vì người nhà họ Trầm ngược đãi Trầm Ám từ nhỏ, mới khiến thể chất anh kém như vậy!

Ánh mắt Vân Yên nhìn Trầm Ám càng tỏ ra triu mến, trong lòng dự định, cho dù Trầm Ám không thể khoẻ lại, thì cũng sẽ có một ngày cô giúp anh báo mối thù này.

không nghĩ tới, cơ hội rất nhanh đã đến.

- - -

Ngày hôm sau, Vân Yên mang thuốc cảm và Trầm Ám cùng đến đoàn làm phim

Trầm Ám đeo khẩu trang và đội mũ, mặc áo khoác đen dài rất dày, được cô ăn mặc đặc biệt khiêm tốn, không gây sự chú ý mấy, cho rằng chẳng qua cũng chỉ là trợ lý của cô. Ngược lại là Chu Mạn Chi, trông có vẻ căng thẳng, nán lại cho tới trưa mới đi.

Hôm trước cảnh của cô không nhiều, chủ yếu là dùng để làm nổi bật cảnh ngộ bi thảm của nữ chính, lại ngẫu nhiên bộc lộ ra chút tình tứ muội ám áp, cũng vì thế sau này nữ chính lót đường cho cô.

Sau bữa trưa, Kiều Đình Đình tới. Hôm nay không có cảnh của Kiều Đình Đình, vai nha hoàn Tiểu Phù của cô ta bị đánh gần chết thì đã rời khỏi Thiên gia. Sau đó lại gặp nhau, thì Tiểu Phù trở thành nữ nhi thất lạc nhiều năm nhà trọng thần trong triều, bị đưa vào hoàng cung làm phi tử, dùng mọi cách gây khó khăn cho tỷ muội các cô.

Hôm qua huyền não có phần mất mặt, Vân Yên cho là cô ta sẽ không tới. không nghĩ đến cô ta không những tới, còn dẫn theo một cô gái váy trắng giống cô ta ba phần. cô gái váy trắng tới đây, không quan tâm đến ai cả, tìm thẳng đạo diễn để chào hỏi.

Phó Tây Mộng bên cạnh vắt chéo hai chân, kinh thường nói: “Xúy, Kiều Yên Nhiên ấy à.”

Trong phim Kiều Yên Nhiên đóng vai biểu tỷ của tỷ muội Thiên gia, quan hệ cực tốt với nữ chính Thiên Niệm, tiền cung trước tỷ muội Thiên gia. So với Kiều Đình Đình, nhân vật của cô ta đáng yêu hơn, không tranh sủng, không hại người, một lòng lo nghĩ thay nữ chính, cuối cùng vì cứu nữ chính khỏi tay phi tần khác, đứa trẻ trong bụng cũng mất.

Trong phim là một đôi khuê mật thân thiết, ngoài phim lại tương đối không hợp nhau. Người đại diện của Phó Tây Mộng khuyên chị ấy: “cô đừng trêu ghẹo cô ta, cô ta vậy mà là vị hôn thê của Trầm thiếu đấy.”

Nghe được hai chữ “Trầm thiếu”, Vân Yên cứng đờ, quay đầu nhìn Trầm Ám, trên mặt Trầm Ám không nhìn ra chút khác thường nào, đưa tay tới, len lén nắm tay cô dưới gầm bàn.

“Tôi nhờ vào! Còn chưa kết hôn đâu! không biết chừng ở đâu xuất hiện tiểu tam tiểu tứ ấy chứ. Hào môn như nhà họ Trầm, có thể kiếm một con điểm làm vị hôn thê sao? Báo lá cải thổi phồng là các cô đả vọng tin sao? Uống công lẫn lộn nhiều năm như vậy trong cái vòng này!”

Vân Yên nghĩ, cũng không hẳn nha, lối mòn trong tiểu thuyết chẳng phải đều như vậy sao. Nam chính hào môn yêu nữ chính có thân thế thâm, đánh liều ở trong vòng giải trí thật sớm. Cho dù lúc đầu là quan hệ xác thịt, tương lai cũng sẽ moi tìm móc phổi ra thôi.

Chẳng qua là, trong cốt truyện cũng không có vai chính nha, càng không đề cập tới vị Kiều Yên Nhiên này. Lại nói nam chính phong lưu thành tánh, không từ chối phụ nữ tìm tới. Có lẽ giống như Phó Tây Mộng nói vậy, Kiều Yên Nhiên chẳng qua chỉ là một trong số đó mà thôi.

cô đoán như vậy, chỉ nghe Kiều Yên Nhiên đứng lên, mềm mại nói: “Tôi nay bạn trai tôi mời mọi người ăn cơm, xin mọi người nhất định phải nể mặt.”

Bàn tay Vân Yên đang lấy nắm Trầm Ám ở dưới bàn lập tức siết chặt.

Trầm Minh sắp tới sao?

Trầm Ám gỡ cái tay kia lên, không ai chú ý bên này, anh vỗ nhẹ vào đầu cô trấn an.

- - -

Buổi chiều có một cảnh phim ba đối thủ Phó Tây Mộng, Kiều Yên Nhiên cùng Vân Yên diễn với nhau.

Nghiêm chỉnh mà nói, vai Thiên Tư mà Vân Yên đóng được xem là một tỷ không*. Nàng ghét Hoàng đế, bởi vì hoàng đế được Thiên Niệm thích, nàng cũng ghét biểu tỷ, bởi vì biểu tỷ với Thiên Niệm như hình với bóng.

(*tỷ không: có tình cảm đặc biệt với chị gái mà không phải tình cảm đôi lứa, ham muốn chiếm hữu cực cao.)

Chiều hôm đó, biểu tỷ đến tìm Thiên Niệm chơi, Thiên Tư nhận được tin, dẫn người đi tìm biểu tỷ gây sự.

Hình tượng nhân vật biểu tỷ và nữ chính cũng không giống nhau. Nàng ta không nhu nhược, ít nhiều cũng tập qua võ, còn là người có tính tình nóng nảy không thua gì Thiên Tư. Hai người nói chưa được mấy câu, đã đánh nhau rồi, nhưng nàng ta nào có đánh thắng được Thiên Tư có thiên phú cao, bị một troi của Thiên Tư ném vào trong hồ.

Cảnh phim này đòi hỏi phải treo người lên, có khó khăn hơn một chút so với việc lên sàn đấu. Vân Yên bị kéo lên, thấy Trầm Ám canh giữ ở phía dưới, chân mày đang chau lại.

cô vẫy vẫy thanh kiếm dùng để diễn trong tay, muốn nói cho anh cô không sợ chút nào. Kiều Yên Nhiên đâm sát một kiếm tới, cô vội vàng dùng sức hất ra.

Kiều Yên Nhiên thu kiếm lại, mặt đầy vô hại, cười híp mắt nhìn cô: “Nghe đạo diễn nói thân thủ cô không tệ, tôi thử xem một chút thôi.”

Vân Yên ghen, thầm nghĩ đây cũng không phải người hiền lành à.

Đạo diễn hô bắt đầu.

Vân Yên cho là cũng chỉ khoa chân múa tay trên không trung, làm chút động tác giả, không ngờ Kiều Yên Nhiên kiếm sau còn quá đáng hơn kiếm trước. Nếu không phải cô ta cầm trong tay là kiếm nhựa, sợ rằng đã thật sự muốn động thủ giết cô.

Hình tượng nhân vật của Vân Yên thuộc phe cường thế, không thể cứ tránh hoài. Cộng thêm bị chia vào mấy lần, cô cũng phát cáu lên rồi, tránh chỗ hiểm của Kiều Yên Nhiên mà đâm qua.

Hiển nhiên Kiều Yên Nhiên không ngờ Vân Yên sẽ phản kháng, thân thủ cô ta cũng không tốt như Vân Yên, chặt vật né tránh, dồn sức thừa cơ hạ gục, cô ta bị ném vào trong nước.

Tòm---

Đạo diễn hô cắt, cảnh phim quay một lần qua.

Hồ không sâu, toàn thân Kiều Yên Nhiên ướt đầm leo lên, trợ lý của cô ta vội vàng đưa khăn qua. Mặt Kiều Đình Đình đầy khăn trương tiến lên đón, làm như không phải đang diễn xuất, mà là Kiều Yên Nhiên bị rơi xuống nước thật vậy. Sắc mặt Kiều Yên Nhiên xanh xanh trắng trắng, được mọi người vây quanh di chuyển tới xe bảo mẫu, trước khi đi còn trợn mắt nhìn Vân Yên một cái.

Phó Tây Mộng vỗ vỗ bả vai Vân Yên, nụ cười trên mặt không hề che giấu: “Ây cha, không tệ nha em gái, làm cho chị đây hả giận quá.”

Vân Yên: “...”

Quay xong cảnh này, Vân Yên chuẩn bị kết thúc công việc rồi đi, Chu Mạn Chi cũng tới cạnh cô.

cô kiểm thuốc cảm cho Trầm Ám uống, Trầm Ám uống liền tại chỗ. Phó Tây Mộng thấy, đứng bên cạnh cười ám muội.

Kiều Yên Nhiên thay quần áo xong quay lại, so với dáng vẻ ướt như chuột lột lúc rồi đi, bây giờ tươi cười tựa như chim khổng tước. cô ta nói: “Bạn trai tôi ở đây, mọi người có muốn ăn tối cùng nhau không?”

Vân Yên đặc biệt muốn nói không muốn.

cô đang muốn từ chối thì Trầm Minh từ trên một chiếc xe bước xuống. Đảo mắt nhìn một vòng, tầm mắt chính xác đặt trên người Vân Yên: “đã lâu không gặp.”

Nụ cười trên mặt Kiều Yên Nhiên lập tức cứng lại.

Typard: Cảm thấy bị hồ khá nặng. Mọi người có thấy một chương nhiều chữ hần không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Cuộc sống gần đây của Trầm Minh rất khó khăn.

Thân thể ông già không được tốt, dần dần rút bớt quyền lực trong tay hần.

Chuyện này vốn chẳng hề gì, từ khi chưa tốt nghiệp đại học hần đã bắt đầu đi theo ông già kinh doanh, mặc dù không làm nên trò trống gì, nhưng cũng đã quen tay hay việc. Huống chi, không làm nên trò trống gì thì sao? Sản nghiệp nhà họ Trầm đủ để hần phung phí cả đời.

Nhưng hết lần này đến lần khác, ngày nào mấy lão già trong hội đồng quản trị kia cũng lôi xuất thân của hần ra bàn, ý tứ là không coi trọng hần.

hần bực bội, nên muốn làm chút chuyện cho bọn họ thấy, vì vậy tiếp nhận mấy công ty con. Kinh doanh ấy mà, không chuyện này thì chuyện kia, anh tới tôi đi, chỉ cần lấy ông già ra thì không có gì là không thương lượng được.

Nhưng không nghĩ tới, hần lại liên tục mắc lỗi, vốn là dựa theo khuôn phép kinh doanh của công ty con, bây giờ lại phá sản từng cái một. Giống như có người nhắm vào hần vậy, hần làm cái gì cũng không thuận lợi, mấy ngày trước còn có người tung tin vịt là hần đang quản lý một hãng rượu sản xuất rượu giả.

Mặc dù ông già đề chuyện này xuống, nhưng cũng không gạt được chỗ mấy lão già trong tổng công ty. Thành kiến của bọn họ đối với hần chưa bao giờ mãnh liệt đến thế, ông già không còn cách nào, không thể làm gì khác ngoài tạm thời thu hồi quyền lợi trong tay hần.

Trầm Minh không hiểu mấy lão già trong hội đồng quản trị kia nghĩ cái gì nữa, không coi trọng hần thì sao? Sản nghiệp nhà họ Trầm còn người để thừa kế chắc? Chuyện hần tiếp nhận nhà họ Trầm chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn thôi.

Lúc ấy hần chỉ hơi tức, chứ trong lòng cũng không sốt ruột gì. Nhưng một tháng trôi qua, hai tháng trôi qua, ông già vẫn không sắp xếp cho hần về lại công ty.

Chẳng lẽ, ông già còn có con riêng khác? Biết đâu được nha, người đàn ông phong lưu như ông ấy, tình nhân lúc còn trẻ một bàn tay đếm cũng không hết.

không đúng, không đúng. Nếu có con riêng thì đã dặt về nhà từ lâu, tính tình ông già duy ngã độc tôn*, có con trai còn giấu giếm hay sao? Chỉ sinh được ba đứa con là chỗ đau của ông ấy, một người chết, một người là hần, còn một người thì...

(*duy ngã độc tôn: chỉ biết đến bản thân, xem mình là nhất.)

Khoan khoan, Trầm Ám! Tự dung Trầm Ám biến mất cùng với một người phụ nữ chẳng biết ở đâu ra, cũng không thấy ông già đi tìm. Ban đầu Trầm

Mình cho là ông già không quan tâm tới sống chết của Trầm Ám, bây giờ suy nghĩ lại một chút, đừng nói là đưa Trầm Ám đi đâu đó chữa bệnh chứ?

Thế này thì hiểu rồi, từng nghe người khác nói khi còn bé Trầm Ám thông minh biết bao nhiêu, anh ta xảy ra chuyện đáng tiếc biết bao nhiêu... Lúc nào mấy lão già trong hội đồng quản trị nhắc tới Trầm Ám cũng mặt đầy tiếc hận.

Nếu Trầm Ám khoẻ lại, làm gì còn chỗ cho Trầm Minh hấn chứ?

Lúc này Trầm Minh mới cảm giác được nguy cơ, nhưng Trầm Ám đang ở đâu hấn cũng không biết, trong lòng có nóng nảy hoang hốt thì có ích gì đâu.

Vừa lúc đó, Kiều Yên Nhiên theo hấn hơn mấy năm đột nhiên nấn nỉ hấn cho cô ta tham gia vào đoàn làm phim, hấn thật sự không nhịn nổi, con ả này ở bên ngoài tự tiện phong cho mình là vị hôn thê của hấn cũng được đi, bây giờ lòng tham chưa đủ, muốn mượn thể lực của hấn nữa? hấn không hề nghĩ ngợi đã muốn cự tuyệt, nhưng một giây sau, trong miệng cô ta đột nhiên nhắc tới một cái tên – Vân Yên.

Nhà họ Trầm có công ty giải trí, nhưng cũng chỉ là chơi cho vui, Trầm Minh không quan tâm chuyện phát sinh trong showbiz, hấn cảm thấy cái vòng ấy vừa bần vừa loạn. Ban đầu cũng vì biết là ông già tìm được Vân Yên trong showbiz, mới lớn mật động tâm tư với cô. hấn cho rằng chỉ cần là người hơi thức thời thì sẽ thuận thế quần lên, không nghĩ tới người phụ nữ này dám đánh hấn?

Hay lắm, hấn lại càng hứng thú với cô hơn.

Tiếng nói của Trầm Minh vừa dứt, chung quanh chìm vào yên lặng, tầm mắt từ phía hội tụ trên người Vân Yên.

Cổ tay Trầm Ám giật giật, đang muốn bước lên, đột nhiên Vân Yên đưa tay ra sau, lặng lẽ nắm lấy tay anh. Ánh đèn bên này hơi tối, trước mặt còn có một đám người che mắt, nên động tác nhỏ của hai người bọn họ không bị ai phát hiện.

anh sừng sốt một chút, do dự. Nhớ tới câu nói kia của Vân Yên: “Em chỉ tạm thời chăm sóc anh ấy, chờ anh ấy tốt lên sẽ ly hôn.”

Người phá vỡ trầm mặc là Kiều Yên Nhiên.

cô ta nở nụ cười, nụ cười hơi khó coi: “Vân Yên thật là thần thông quảng đại, không có ai là cô không biết. nói nhanh lên, cô có quan hệ gì với bạn trai tôi vậy?”

Lời này cũng rất ý vị sâu xa.

Vân Yên rất muốn im lặng, không muốn dây dưa với bọn họ ở đây chút nào. cô siết chặt tay Trầm Ám, mặc dù biết sẽ không có chuyện gì, nhưng vẫn lo lắng Trầm Minh có nhất thời mất não cướp Trầm Ám đi hay không. Đến lúc đó cô nên làm gì? Đá chân trước hay đâm đấm? Nếu một đám người áo đen rơi rào rào xuống, cô không đánh lại thì nên làm sao?

Về mặt Trầm Minh không kiên nhẫn đưa tay, tỏ ý bảo Kiều Yên Nhiên im đi. Kiều Yên Nhiên ầm ừc cắn môi, không cam lòng nuốt lời muốn nói xuống.

hấn bước từng bước về phía Vân Yên.

Mặt Vân Yên tràn đầy phòng bị, thân thể theo bản năng muốn che Trầm Ám lại, không muốn Trầm Minh chú ý đến.

“Ây cha, đây chẳng phải là...”

Vân Yên hít sâu một cái, nhấc chân lên, vững chắc đá vào ngực hấn. hấn không phòng bị, thân thể ngã ra sau, trong nháy mắt bay ra ngoài.

hiện trường lập tức hỗn loạn, một đám người ủa lên vây lại. Vân Yên nắm tay Trầm Ám, không quay đầu lại vọt vào trong xe Chu Mạn Chi.

Chu Mạn Chi hoàn hồn, hồn hển đuổi theo.

Chu Mạn Chi không nghĩ tới ngay cả Trầm Minh mà Vân Yên cũng dám đánh.

cô lên xe, trong lòng cực kỳ tức giận, muốn dạy dỗ Vân Yên một trận, thì thấy Vân Yên rúc vào trong ngực Trầm Ám, giống như một người bị hại, yếu đuối, không ai giúp đỡ, uỷ khuất vô cùng.

Chu Mạn Chi: “...”

Trầm Ám cái có cái không vỗ vỗ lưng Vân Yên trấn an, tầm mắt sắc bén quét tới, Chu Mạn Chi nhất thời rét một cái, không dám nói gì nữa.

Tính toán, chị lo nghĩ bấy bả gì chứ, Vân Yên gây ra cục diện rối rắm, thì tự nhiên sẽ có người thu dọn thay cô.

Chạy nhanh về nhà.

Vân Yên ngồi ghé sau tự biên tự diễn, sắp xếp xong xuôi cơm tối, xe dừng lại, cô còn mời Chu Mạn Chi cùng ăn cơm.

Ăn cơm á? Đánh Trầm thiếu xong em còn có tâm trạng ăn cơm sao? Lòng của em lớn như trái dưa hấu vậy đó hả? Chu Mạn Chi sắp bị cô làm cho tức đến no luôn rồi, không nói hai lời đã từ chối.

Vân Yên nhìn qua còn rất tiếc nuối, nhưng Trầm Ám vì sự thức thời của chị mà cho chị một ánh mắt tán thưởng. Sau đó vội vàng phân tán sự chú ý của Vân Yên, nói với cô: “Đói.”

Chu Mạn Chi: “...” Bây giờ là lúc đói bụng sao?

Vân Yên lập tức đỡ anh: “Ngoan nào, nhịn chút nữa thôi.” Sau đó tạm biệt Chu Mạn Chi: “Chị Chu đi đường cẩn thận, ngày mai gặp!”

Chu Mạn Chi phóng xe ra ngoài.

Gặp cái gì mà gặp, tốt nhất là đời này không gặp!

- - -

Tối hôm nay Vân Yên định tự mình xuống bếp.

Mặc dù coi như cô “hoang dại” mà trưởng thành, nhưng ở phương diện nấu nướng quả thực không có thiên phú gì, có khi nấu tô mì sợi còn nấu không xong, chứ đừng nhắc tới những món ăn phức tạp hơn. Nhưng rốt cuộc mỗi ngày ăn đồ ăn bán bên ngoài cũng không phải là ý hay, vừa dầu mỡ vừa phiền phức.

Trong tủ lạnh không có nguyên liệu nấu ăn, cũng may tiểu khu có siêu thị bán đồ tươi sống, hai người về nhà không tới mấy phút lại đi ra ngoài, tay trong tay đi siêu thị mua thức ăn.

Tiểu khu an tĩnh, người trong siêu thị cũng không nhiều. Đại đa số người tới mua thức ăn là người già và trẻ con, trừ thỉnh thoảng có tiếng trẻ con cười đùa, thì cũng không ồn ào lắm.

đi ngang qua khu hải sản, Vân Yên dừng lại, hỏi Trầm Ám: “Có muốn ăn cá chép chua ngọt không?”

Ông cụ bán hải sản nhắc nhở cô: “cô bé à, đây là cá diếc.”

Cá diếc còn sống, vui sướng bơi bơi, ở trong chậu phun bong bóng.

“À.” Vân Yên hỏi: “Có muốn ăn cá diếc không?”

Vì Trầm Ám bị cảm, vẫn luôn đeo khẩu trang. Nghe vậy buồn nôn ho hai tiếng, ánh mắt hoài nghi nhìn Vân Yên.

Vân Yên cũng không phải thật sự hỏi ý kiến anh, ngồi chồm hổm xuống tự mình chọn một con có vẻ nhanh nhẹn, quay đầu lại hỏi Trầm Ám: “anh thích con này không?”

Trầm Ám đang muốn nói, đầu ngón tay Vân Yên chạm vào đầu con cá kia: “Ông chủ, lấy nó!”

Lượn lờ ở siêu thị đồ tươi sống nửa giờ, Vân Yên và Trầm Ám xách một con cá diếc và mấy cân rau cải ra cửa.

Ở cửa có bán kem ly, rất lâu rồi Vân Yên chưa ăn, không nhịn được muốn nếm thử một chút.

cô đứng đưa cánh tay Trầm Ám, ánh mắt sáng trong suốt: “Mua cho anh một ly kem nha?”

Trầm Ám: “.... không muốn.”

“Vị dâu tây hay vị chocolate đây?”

“Cũng không muốn.”

“Hả? Đều muốn sao? Vậy thì mua hai ly.”

Trầm Ám: “...”

Cuối cùng vẫn mua hai ly, Vân Yên mua cho Trầm Ám một ly vị chocolate, mình thì vừa đi vừa ăn vị dâu tây.

Ăn hai miếng, cô gờ cánh tay lên đưa đến bên khoé môi Trầm Ám: “Cho anh.”

Trầm Ám vẫn còn đeo khẩu trang, ngay cả ly kem của mình cũng không ăn. Lắc đầu một cái từ chối.

“Có phải anh chê tôi không...” Tay Vân Yên không rút lại, đáng thương bẹt miệng.

Sao Trầm Ám lại chê cô chứ, chỉ là sợ lây cảm của mình cho cô thôi, nhưng loại đạo lý này sao người ngốc có thể biết, cho nên là không nói ra được.

Cánh tay Vân Yên vẫn còn giữ vững giờ lên.

Trầm Ám không biết làm sao, tháo khẩu trang ra, cúi đầu, một ngậm ăn hết kem còn dư lại trong ly.

Vân Yên: “!!!”

“Này! anh...”

Trầm Ám đưa vị chocolate tới.

Lửa giận nhất thời tắt mất, Vân Yên nhận lấy, khe khẽ hừ một tiếng. Liếm một miếng, phát hiện vị chocolate ăn ngon hơn nhiều, vì vậy cũng muốn cho Trầm Ám nếm thử một chút.

“Này.”

Trầm Ám vừa đeo lại khẩu trang, cô lại đưa kem ly tới.

anh liếc cô một cái, tháo khẩu trang ra, lại một ngậm ăn toàn bộ.

Vân Yên: “.....”

- - -

đã một giờ Vân Yên ngó lơ Trầm Ám

cô tự giam mình trong phòng bếp, tùy ý cầm trọn con cá diếc thật thịch. Trầm Ám nghe tiếng nòi niều xoong chảo đing đing đang đang bên trong, đứng ở cửa muốn đi vào mấy lần, nhưng Vân Yên không cho anh vào.

Trầm Ám nhúc nhủ.

Lại thêm mấy tiếng vang bình bình bưng bưng.

Trầm Ám đẩy cửa ra một chút, giả bộ ho khan một tiếng, Vân Yên không để ý tới, anh tận lực gia tăng âm lượng.

Vân Yên cầm cá diếc cau mày nhìn qua, mấy giây sau, hung hăng gào anh: “không cho phép đi vào!”

Trầm Ám: “...”

Vân Yên gào anh xong, cầm cá xoay người, đặt nó lên trên thớt. Cá diếc quẫy đuôi, lại muốn chạy trốn. Vân Yên không kiên nhẫn, lôi cái đuôi nó ném vào trong bồn nước.

Trong lòng Trầm Ám thở dài, đi tới, ôm eo cô từ phía sau, thì cầm trên bả vai cô cọ mấy cái.

Vân Yên liếc mắt nhìn anh: “Làm gì vậy! Bây giờ biết sai rồi?”

Trầm Ám ừ một tiếng: “Biết.”

“Biết? Biết mà anh ăn hết kem ly à?”

Vân Yên càng nói càng tức, còn hơi ảm ức, siết cán dao phay kèn kẹt bỏ vào thớt: “Tôi chia đồ ăn ngon cho anh ăn, nhưng anh lại không muốn chia cho tôi.”

“... thật xin lỗi.” Trầm Ám lấy tay cô từ trên cán dao xuống, mang cô đi tới phía trước mấy bước, mở vòi nước, tự mình thử nước ấm trước, sau đó đặt tay cô dưới vòi nước rửa tỉ mỉ.

Nước chậm rãi chảy qua kẽ ngón tay, trong lòng Vân Yên dần yên tĩnh lại, dư quang liếc qua Trầm Ám đang rũ hàng mi thật dài xuống, ngo ngẩn chốc lát. Chẳng biết tại sao nhịp tim lại tăng tốc, bên tai lại hơi nóng.

Trầm Ám tắt vòi nước, lấy khăn lông lau tay cho cô. Đột nhiên cô không dám nhìn anh, rũ mắt chuyên tâm nhìn giọt nước trên mu bàn tay.

một giọt nước cuối cùng cũng đã lau sạch, Trầm Ám bỏ khăn lông xuống. Cánh tay thả lỏng vòng quanh eo cô, tiếng hít thở bên tai cô, mỗi một hơi đều rất nhẹ.

Cầm anh lại cọ vào cổ cô, cọ cọ khiến lòng cô rối loạn.

“Được rồi, được rồi, tha thứ cho anh đó.” Vân Yên tách hai cánh tay bên hông ra, quay đầu đẩy anh đi ra ngoài: “anh đi ra đi, tôi còn phải làm cơm tối.”

Trầm Ám không muốn đi, muốn ở lại giúp cô. Tầm mắt lơ đãng đảo xuống, dừng lại bên vành tai đỏ ửng của cô hai giây, thuận theo đi ra ngoài.

Trầm Âm đứng ngoài phòng bếp, xuyên thấu qua cửa kính nhìn Vân Yên đang thái hành lá trên thớt, chân mày khi buông lỏng, khi nhíu chặt.

Vân Yên thái một ít hành lá đã thái xong vào chảo dầu, xèo một tiếng, cô né về phía sau nửa mét theo bản năng.

Trầm Âm siết chốt cửa, không nhìn được muốn đi vào. Do dự trong chớp mắt, lại buông tay xuống.

Vân Yên buông tha cá diếc, nấu một nồi com, rửa rau cải vụng về xào. không hiểu tại sao dầu trong nồi cứ văng ra ngoài, cô tùy tiện lấy gia vị đã bày sẵn ở một bên, rắc một ít, thân thể nhanh chóng tránh ra.

Cứ luống cuống tay chân như vậy, rau cải xào ra lò.

Thừa dịp Vân Yên đang tìm đĩa đựng thức ăn, Trầm Âm vội vàng trở lại trước bàn ăn, làm bộ mình không hề rời khỏi, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi yên.

Mấy phút sau, Vân Yên mặc tạp dề con gấu màu hồng, bưng cái đĩa đi ra.

"Mau nếm thử." cô đặt cái đĩa xuống, cầm đũa gấp một cọng cải xanh dứt cho Trầm Âm, mặt đầy mong đợi hỏi: "Ăn có ngon không?"

Trầm Âm nuốt xuống cọng cải có thể mặn chết người, mặt không đổi sắc gật đầu một cái.

Vân Yên cao hứng, gấp một cọng mình muốn ăn, Trầm Âm thò đầu qua, há miệng đoạt đi.

Gắp một cọng nữa, lại bị đoạt đi.

Phòng bếp truyền ra tiếng tích tích tích, Vân Yên không kịp so đo với anh, để đũa xuống chạy vào trong, nhìn thử com đã nấu xong chưa.

Trầm Âm thấy cô vào phòng bếp, thở phào nhẹ nhõm, cầm đũa lên gấp một đũa lớn rau cải, chân mày không nhíu lấy một cái đưa toàn bộ vào trong miệng.

Chờ Vân Yên bưng hai chén com đi ra, trong đĩa chỉ còn lại một cọng rau cải.

Trầm Âm nhìn cô một cái, lập tức gấp lên ăn, mắt nhìn thấy anh, biểu tình cực kỳ vô tội.

Vân Yên: "..."

Vân Yên giận đến mức buổi tối ăn hai hết chén com, sau đó quyết định, tối nay cô muốn ngủ một mình.

Cái tên Trầm Âm kia đáng ghét quá đi, bình thường nếu cô không dứt cho, thì anh không chịu ăn gì cả. Bây giờ thì sao, vì cướp đồ ăn với cô, mới có mấy phút, đã ăn sạch đĩa rau cải.

Cho nên cô mới nói, người này dầu gì cũng là một đại nhân vật phản diện, có ngốc như thế nào đi nữa, cũng không đến nỗi không thể tự lo liệu sinh hoạt, com cũng không ăn, đang sống sờ sờ lại để mình chết đói.

Vân Yên thở phì phò trở mình, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức, chín giờ rưỡi, đến giờ Trầm Âm uống thuốc cảm.

Mặc kệ đi, anh biết tự ăn com, chẳng lẽ còn không biết uống thuốc cảm hay sao.

Kim giây tích tích chuyển động, Vân Yên nhìn chăm chăm mũi kim ngân người.

Chín giờ ba mươi mốt, Vân Yên bò dậy, cầm thuốc cảm và sữa bò, khí thế hung hăng đẩy cửa vào căn phòng cách vách. cô dần đồ xuống tủ đầu giường một cái, "Uống đi!"

Trầm Âm cân nhắc chốc lát, nhìn cái biểu cảm kia của Vân Yên cũng biết lúc này cô không thể nào dứt cho mình. Trong lòng thở dài, không quá tình nguyện uống thuốc.

Vân Yên nhìn anh uống xong, quay đầu trở về phòng.

đã lâu không ngủ một mình, Vân Yên hơi không quen.

Lòng bàn tay trống không, bên cạnh trống không, trong chăn không đủ ấm áp.

cô lẩn qua lộn lại thật lâu, trong lòng như có như không suy nghĩ ngổn ngang. một hồi nhớ tới Trầm Minh lúc ban ngày, sợ hấn tìm tới đây thì sao. một hồi nhớ tới mình mộng du, lỡ như nửa đêm chạy ra ngoài thì sao? Bây giờ cũng được coi là một nhân vật công chúng nho nhỏ, mặc quần áo ngủ chạy trên đường chính, thì mất mặt lắm.

Ấu lo một hồi, lại chỉ như vậy đã ngủ.

Rèm cửa sổ không xuyên thấu ánh sáng, kéo vào, cả phòng đặc biệt tối.

trên giường lớn giữa phòng, gò lên một gò nhỏ nhỏ. Cái gò nhú lông mày, bắt an nức nở lên tiếng.

Trầm Âm không mở đèn, lần mò trong bóng tối đi tới, nhẹ nhàng vén chăn lên chui vào.

Vân Yên lập tức chen vào trong ngực anh.

anh đắp kín mền cho cô, vuốt vuốt tóc cô, sau đó cúi đầu xuống, hôn khoé môi của cô một cái. khôngthỏa mãn, lại hôn một cái.

Giấc ngủ này của Vân Yên không hề yên ổn.

cô lại mơ thấy Trầm Minh, còn có Trầm phu nhân. Bọn họ dẫn một đám người tìm tới cửa, nói phải cướp Trầm Âm đi.

Vân Yên hoảng hốt giấu Trầm Âm vào trong tủ, còn cầm ổ khoá chữ U khoá lại. Sau đó một người mộtngựa đi ra ngoài quyết đấu cùng bọn họ. Trầm Minh và Trầm phu nhân mất lạnh nhìn, trông có vẻ trong lòng đã có dự tính.

cô ứng phó chừng mười người quần áo đen, dần dần cảm thấy đuối sức. Trầm Minh đứng bên cạnh cười, giễu cợt cô: "Tôi muốn nhìn thử xem cô có bao nhiêu năng khả năng."

Vân Yên ngẩng đầu nhìn qua, bị phân tâm. Có người nắm lấy cơ hội đánh lén, cô đã hấn một cước ra ngoài, thiếu chút nữa đập phải Trầm Minh.

Trầm Minh không cười nổi nữa, chửi thề một tiếng: "Phé vật!" Sau đó ngoắc ngoắc tay, trên bầu trời một đám người quần áo đen cánh dài phàn phật bay tới. Bọn họ trực tiếp vượt qua cô bay vào phòng ngủ, tìm được Trầm Âm, mở ổ khoá chữ U ra, ngậm góc áo của anh bay ra ngoài.

Vân Yên bị quán lấy, không có cách nào chạy tới cứu anh. Mắt thấy anh sắp biến mất khỏi tầm mắt của mình, cô lớn tiếng kêu: "Trầm Âm!"

Trầm phu nhân từ trên cao nhìn cô cười, nụ cười kia đặc biệt tàn nhẫn. Giọng bà ta nhàn nhạt nói: "Ném Trầm Âm xuống sông làm mồi cho cá đi."

...

Vân Yên khóc mà tỉnh lại.

Trời còn chưa sáng, trước mắt cô tối thui, cảm thấy có cái gì đó ẩm ướt hôn lên mặt cô, hôn rồi lại hôn.

cô mở mắt ra, một cái tay của Trầm Âm đang vuốt ve tay cô, một cái tay lau nước mắt cho cô. Môi của anh cách cô rất gần. một giây sau, lại ấn một cái hôn trên trán cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Sáng sớm, Vân Yên mở mắt ra, đầu óc mơ màng, mê mang mờ mịt.

Rèm cửa sổ che kín ánh sáng nên trong phòng ngủ rất tối. cô bò xuống giường, đứng trước cửa phòng ngủ kiểm tra khoá cửa, còn nguyên không tổn hao gì.

Mặt Vân Yên đầy hoang mang.

Vận mở khoá cửa, cô chạy chân trần qua phòng kế bên. Cửa phòng kế bên không khoá, cô đẩy ra, thấy Trầm Âm đưa lưng về phía cô, dưới ánh mặt trời lộ ra một đường eo thon gầy. anh cởi áo len xuống, lấy áo sơ mi màu xám đậm trong tủ quần áo ra thay.

Nghe thấy tiếng động, Trầm Âm xoay người, ngược mắt nhìn lại. Hai tay anh vẫn ung dung thong thả cài nút áo, trông chẳng có vẻ gì là giật mình.

Toàn thân Vân Yên dờ ra, ngốc một lúc, mới chậm chạp đỏ mặt, vội vàng đóng cửa lại chạy về phòng bên.

Trầm Âm cong môi, im lặng cười nhẹ.

- - -

Vân Yên mặc đồ ngủ lông mềm mại, vùi mình vào trong chăn.

Tay cô dán lên mặt mình, vẫn nóng như lửa đốt.

Vân Yên ơi Vân Yên, mày bị cái gì vậy? Làm ba, nhưng sao có thể hết lần này đến lần khác lâm vào si mê con trai mình như thế chứ? Huống chi tối hôm qua còn mơ một giấc mơ nhục nhã như vậy, chuyện đầu tiên khi tỉnh lại là phải tìm người ta tính sổ.

Trầm Ám là ai? Là một kẻ ngốc. Cho dù anh có vẻ ngoài đẹp mắt, cho dù một ngày nào đó anh có thể khôi phục lại bình thường, nhưng vậy cũng không có nghĩa là mày có thể nghĩ như thế. đã quên anh có thân phận gì hay sao? một đại nhân vật phản diện thủ đoạn siêu cấp biến thái đó!

Vân Yên thở dài một hơi, lại nghĩ tới hai người trong giấc mơ đêm qua.

một người là Trầm Ám bị Trầm Minh dẫn người tới bắt đi, còn có một Trầm Ám khác ôm cô, hôn rồi lại hôn cô. Xúc cảm ấm áp in trên mặt, trên trán cô, thậm chí cô còn nghe được tiếng anh hít thở. Tất cả đều chân thực muốn chết.

Nhưng cửa bị khoá, chìa khoá ở chỗ cô, sao Trầm Ám có thể vào đây được. Huống chi anh ngốc, tâm tính cũng chỉ như đứa trẻ biết chuyện, bình thường cử chỉ thân mật nhất với cô giới hạn trong ôm ôm cọ cọ, cho tới bây giờ chưa từng hôn cô.

Vân Yên che mặt, sâu trong nội tâm bỗng nhiên dâng lên một cảm giác tội lỗi. cô nghĩ, cô phải giữ chút khoảng cách với Trầm Ám, tiếp tục như vậy nữa, chờ khi Trầm Ám khoẻ lại, nói không chừng cô khôngbuông bỏ được để rời khỏi anh.

Kết, đột nhiên cửa bị đẩy ra.

Vân Yên nhìn sang, áo sơ mi của Trầm Ám tán loạn, mấy nút áo cài lộn xộn, cứ như vậy đi tới.

cô trừng mắt nhìn, xoay đầu lại.

Trầm Ám hơi dừng chân, đi vòng qua, ngồi xuống trong phạm vi tầm mắt cô.

Mới vừa rồi vẫn cài được, sao bây giờ lại không làm được chứ? Vân Yên biết, đây là anh đang làm nũng với cô. Nếu là trước kia, cô sẽ giúp anh cài áo lại, bây giờ thì không được, cô vừa quyết định giữ mộtkhoảng cách với anh.

Vì vậy không để ý tới anh.

Trầm Ám rũ mắt yên lặng một lát, che miệng ho khan.

Vân Yên: “...”

cô nâng cánh tay lên, nín lấy cổ áo anh để anh cúi người xuống. Động tác thô bạo còi từng nút áo bị loạn ra, cài từng cái về chỗ cũ.

“Được rồi.” Cài nút áo xong, cô đẩy anh sang một bên: “Mau đi uống thuốc đi.”

Trầm Ám không đi, mà lại gần cô.

cô đang muốn tránh thì đột nhiên điện thoại vang lên. anh nghe thấy nên lấy tới cho cô.

Là Chu Mạn Chi gọi đến.

Vân Yên ần nghe.

Chu Mạn Chi mỗi một nói: “Đạo diễn cho em ngày nghỉ, em ở nhà nghỉ ngơi cho khoẻ đi.”

Vân Yên yên lặng mấy giây: “... Dạ.”

Chu Mạn Chi hiếm thấy an ủi cô: “Đừng nghĩ quá nhiều, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Vân Yên trả lời một tiếng, hai người còn nói mấy câu, rồi quảng điện thoại đi.

không cần nghĩ cũng biết, đột nhiên đạo diễn cho cô nghỉ chắc chắn có liên quan đến chuyện hôm qua cô đánh Trầm Minh.

Vân Yên thở dài, trong lòng hơi phiền não. cô rất thích nhân vật Thiên Tư này, vì nhân vật này mà dợt tập luyện không ít. không dung mắt đi như vậy, thật không cam lòng.

Nhưng cô không hề hối hận khi đánh Trầm Minh. nói đến hối hận, phải là hối hận lần đầu tiên trong lòng vẫn có điều cô kỵ nên ra tay chưa đủ ác, khiến hân bây giờ còn dám tới trêu chọc cô.

Sau gáy có một bàn tay bao lấy, Trầm Ám xoa xoa trên gáy cô.

Vân Yên gạt cánh tay anh qua một bên, liếc mắt: “Uống thuốc cảm của anh đi.”

Tay Trầm Ám trống không, cau mày.

Dư quang của Vân Yên liếc anh một cái, thấy anh có vẻ không vui lắm, miễn cưỡng nâng tay lên vỗ đầu anh một cái.

“Ngoan.”

- - -

Ưu tư tiêu cực của Vân Yên tới cũng nhanh mà đi còn nhanh hơn, rất nhanh, cô đã vứt chuyện của đoàn làm phim sang một bên, chuẩn bị đồ ăn sáng.

Vào phòng bếp, con cá diếc mua tối hôm qua vẫn ương ngạnh sống sót, Vân Yên thay nước sạch cho nó, mở tủ lạnh ra, tìm thứ khác ăn.

Eo bị vòng lại, Trầm Ám lại sắp đến. Gần đây anh rất thích ôm cô như vậy, tỉ cầm lên vai cô, dính người cực.

“Uống thuốc rồi.”

Đây là câu khen ngợi.

một tay Vân Yên cầm bánh mì nướng, một tay khác giơ tay lên vỗ trán anh một cái, qua loa lấy lệ nói: “Ngoan quá.”

Sau đó đẩy hai cái tay ngang hông ra: “Xem phim hoạt hình đi, tôi phải làm đồ ăn sáng.”

Trầm Ám bất đắc dĩ lui ra, nhưng không đi mà ở trong bếp cùng cô.

Vân Yên thuận theo anh, chiên mấy miếng bánh mì và trứng gà, bỏ vào đĩa cho Trầm Ám, để anh bung ra ngoài.

Sau đó thấy cá trong bồn nước đáng thương phun bong bóng, không đành lòng, nên xé ít bánh mì đút cho nó.

Trầm Ám thấy vậy, ánh mắt ngừng trên cá diếc mấy giây, liếm liếm môi.

Lúc ăn sáng, Trầm Ám lại không chịu tự ăn. Vân Yên không nuông chiều anh, tự mình ăn xong, thu dọn chén đĩa, hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt anh vẫn luôn đặt trên người mình.

Vân Yên rửa chén, Trầm Ám đi theo vào, xoay quanh sau lưng cô.

cô rửa xong, lau sạch tay, thò đầu muốn xem thử con cá. Trầm Ám không vui khoé môi mím lại thành một đường thẳng, dùng thân mình ngăn tầm mắt cô.

Vân Yên không nhìn Trầm Ám lấy một cái, trực tiếp vòng qua người anh. Mới vừa rải chút vụn bánh mì đã không thấy nữa, hẳn là bị cá ăn rồi.

Trầm Ám đi tới, lại ngăn trở bồn nước một lần nữa. Vân Yên hết nói nói: “anh theo tôi làm gì, còn không ăn sáng đi.”

anh chỉ nhìn cô, cũng không nói gì. Nhưng Vân Yên biết, hẳn là muốn cô đút cho anh.

“anh ngoan nào, tự ăn đi.”

Vân Yên kiềm nén tính tình dỗ anh: “anh đã là một cậu bé lớn, anh...”

Đột nhiên Trầm Ám khom người ôm lấy cô, hít thở bên tai cô, âm ấm nóng.

“Tôi không phải.” anh nói: “không muốn tự ăn.”

Vân Yên: “...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Biết rõ Trầm Ám đang cố ý làm nũng, nhưng hết lần này đến lần khác Vân Yên đều chịu thua đáng vẻ này của anh.

cô mặt lạnh, đút anh ăn sáng từng chút từng chút. Trong lòng nghĩ, một lần cuối cùng, nhất định đây là lần cuối cùng.

Sức ăn của Trầm Ám không lớn lắm, vì đang bị bệnh, nên mấy ngày nay càng ăn ít đi. không nghĩ tới hôm nay anh ăn hết đồ ăn còn lại vẫn chưa no, vẫn ăn thêm chút cháo. Lúc đút cháo anh cứ kiểu cách ngại ngùng, cô phải thổi một chút mới chịu ăn.

trên mặt Vân Yên không kiên nhẫn nổi, nhưng vẫn cẩn thận thổi nguội rồi đút cho anh ăn.

Kỳ kèo cả buổi sáng, bắt giắc đã đến trưa. Lúc này bầu trời u ám, mặt trời bị mây đen che lấp, gió rất lớn.

Vân Yên cầm chén đĩa đã dùng qua vào phòng bếp rửa, Trầm Ám cũng đi tới nắm tay bỏ vào trong bồn nước, cô cho là anh muốn phá, nên đuổi anh ra ngoài.

Dọn dẹp xong, Vân Yên ngẩng đầu một cái, bên ngoài có tuyết rơi. Bông tuyết bay là tả, rất lớn, làm mặt đất phủ một tầng băng mỏng.

Vân Yên mở cửa sổ ra, gió lạnh xen lẫn bông tuyết thổi tới, cô nhũn mày rụt về sau một chút, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, Trầm Ám nâng cánh tay lên, đóng cửa sổ lại.

Vân Yên lập tức dán lại bên cửa sổ, ngạc nhiên nói: “Tuyết lớn ghê!”

Trầm Ám rũ mắt, sửa những sợi tóc bị gió thổi rối cho cô, sau đó khom người ôm lấy cô, tỉ cầm lên vai cô, ừ một tiếng.

Vân Yên sờ mu bàn tay anh một cái, không biết sao lại lạnh như băng, nên quên đẩy anh ra, nắm mấy ngón tay của anh ủ ấm tay cho anh.

Tuyết rơi cả buổi chiều, đến chạng vạng tối mới ngưng.

Tiểu khu yên lặng hiếm khi có tiếng động, giờ lại có rất nhiều trẻ con chạy ra hi hi ha ha chơi tuyết. đã một ngày Vân Yên chưa ra khỏi nhà, nhìn tuyết bên ngoài mà không kiềm lòng được, cũng muốn đi ra ngoài chơi một chút.

Mũ khăn choàng bao tay, cô võ trang đầy đủ lên. Bọc cho Trầm Ám còn dày hơn, chỉ lộ ra một đôi mắt, Trầm Ám cũng dung túng cho cô nghịch.

Vừa mở cửa ra, gió bên ngoài thổi từng cơn từng cơn, nhưng không lạnh như đã tưởng tượng. Tuyết rất sạch sẽ, giẫm xuống một cái hằn lên dấu chân. Vân Yên rút tay ra khỏi nắm tay của Trầm Ám, cực kỳ hưng phấn chạy về phía trước, chạy chạy, rồi té lộn nhào xuống tuyết.

Trầm Ám cau mày, bước nhanh hơn đuổi theo, chưa kịp đến gần, đã thấy Vân Yên chống tay xuống tuyết, khó khăn bò dậy, sau đó không đứng vững, lại té nhào xuống.

Vân Yên mặc đồ dày, tuyết ở dưới mềm xốp nên té cũng không đau. cô thử đứng dậy lần thứ hai, thì nghe thấy tiếng trẻ con cười cách đó không xa.

một giây sau, đột nhiên thân thể bay trên không, cô được người ôm lên. một tay Trầm Ám ôm cô, một tay phui bốt tuyết trên đồ cho cô. Vân Yên vịn tay anh để đứng vững, mặt hồng hồng, đưa lưng về phía mấy đứa trẻ vừa cười nhạo cô lúc nãy.

Nhưng mấy đứa trẻ kia lại không bỏ qua cho cô, từ xa ném một quả cầu tuyết qua. Có điều không ném trúng, mà rơi xuống đất vỡ ra chia năm xẻ bảy.

Ban đầu Vân Yên cũng không biết cái này là ném mình, nghi ngờ quay đầu lại nhìn. Rất nhanh, quả thứ hai, thứ ba, thứ tư, cùng nhau bay tới. cô trốn to hai mắt, lúi lét Trầm Ám né tránh, sau đó trượt chân một cái, thiếu chút nữa là té tiếp, trên đầu còn chễm chệ một quả tuyết bị ném qua. Thấy vậy, tiếng cười của đám trẻ con kia còn vang hơn nữa.

Trầm Ám phui phui đầu cho Vân Yên, khoé môi mím lại thành một đường thẳng, lạnh lùng nhìn sang.

Sau đó lập tức cũng bị ném một phát, quả cầu tuyết đập vào đầu gối anh, theo gấu quần anh rơi xuống.

Vừa rồi Vân Yên bị ném vào đầu cũng không nổi giận, nhưng lúc này thấy Trầm Ám bị bắt nạt, thì nhất thời nổi giận. Ngồi xổm xuống nặn một quả tuyết, ném về phía xa, nhưng không ném vào người bọn nhóc, chỉ muốn hù dọa bọn nhỏ một chút thôi.

Nhưng bọn nhóc chẳng hề sợ hãi, cười hi hi né tránh, còn la hét gì đó trong miệng. Sau đó kính lại cho cô một quả cầu tuyết.

Vân Yên đẩy Trầm Ám ra, một người một ngựa đối chiến cùng bọn nhóc, nhưng cũng chỉ hù dọa chúng, nên căn bản không ném trúng. cô né tránh cũng nhanh, sau đó hầu như cũng không có ai là không ném tuyết. Cảnh tượng một đám người ném tới ném lui chạy giỡn cực kỳ vui vẻ, Vân Yên dần dần quên mình đang “trà thù”.

Trầm Ám đứng bên cạnh nhìn, gương mặt thoắt muốn chết. Trong lòng cực kỳ bất mãn chuyện Vân Yên lơ là mình, nhưng thấy cô cười vui vẻ như vậy, nên vẫn kiềm chế.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên.

Trầm Ám liếc nhìn màn hình một cái, thấy bộ dạng Vân Yên còn lâu mới chơi đã, nên rời đi nghe điện thoại.

Trần Văn Yên lại bị ném một quả cầu tuyết.

Ở bên ngoài quá lâu, tay và mặt cô lạnh cóng, nên cũng không thấy đau lắm. Thở hồng hộc nặn một quả tuyết, không đứng lên mà thuận tay ném một cái.

Sau đó ngẩng đầu nhìn lên, cô ném trúng một người đàn ông.

Vân Yên sừng sốt hai giây, vội vàng bò dậy muốn nói xin lỗi. Chỉ thấy đám con nít chạy tới, vây quanh người đàn ông gọi: “Thầy Đại Thụ, thầy Đại Thụ.”

cô phúi phúi tuyết trên quần đi tới, hơi ngượng ngùng: “Rất xin...”

“Rất xin lỗi.” không nghĩ tới người đàn ông đã cướp lời, nói xin lỗi trước.

“H...hả?” Vân Yên ngơ ngác ngốc nghếch nhìn hắn.

Thầy Đại Thụ cúi đầu, dạy dỗ đám nhóc đầu cù cái đang vây quanh hắn.

“Sao lại ném vào người chị này hả? Mau nói xin lỗi chị đi!”

“Bởi vì muốn chơi với chị ạ.” một nhóc mập mập hiên ngang trả lời: “Chơi với chị này vui ạ.”

Những đứa trẻ khác cũng rói rít phụ họa: “Đúng vậy, muốn chơi với chị ạ...”

“Nhưng trước khi các em chơi với chị, đã được chị đồng ý chưa?”

“Đồng ý ạ.”

“Vừa rồi ở trong ti vi, chị nói là hoan nghênh đi tìm chị ấy chơi.”

“Đúng vậy đúng vậy, trong ti vi nói...”

Thầy Đại Thụ nghe vậy thì hơi ngạc nhiên, quay đầu quan sát Vân Yên mấy giây, lúc này mới nhận ra cô là ai. Sao hắn lại không biết đám quý nhỏ này đang nghĩ gì chứ, đứa trẻ xem phim hoạt hình chơi trò chơi hàng ngày sao có thể không biết trên ti vi đều là giả chứ, bọn nhóc chỉ muốn trêu chọc người ta thôi. Vì vậy lại nói: “thật sự xin lỗi.”

Vân Yên vội vàng khoát tay: “Cũng không có gì...”

Sau đó xúc động: “Trẻ con bây giờ sướng ghê, lúc tôi đi học bài tập cực kỳ nhiều, làm gì có thời gian ra ngoài ném tuyết.”

Bọn nhóc nhất thời biến sắc.

Các giáo viên luôn rất nhạy cảm với đề tài bài tập này, thầy Đại Thụ nghe thấy lời nói của Vân Yên, lập tức cúi đầu hỏi mấy đứa bé: “Các em làm bài tập xong chưa?”

Có mấy tiếng trả lời thưa thốt vang lên---

“Chưa ạ.”

“Vẫn chưa.”

“Em cũng chưa ạ.”

“Sắp xong ạ.”

“Vẫn chưa làm xong ạ...”

“Còn một ít nữa ạ...”

Thầy Đại Thụ: “Vậy sao chưa về nhà làm bài tập đi!”

Bọn nhỏ kêu thảm tử ra tứ phía.

Vân Yên nhìn bọn nhóc đi, nhớ tới Trần Ám, quay đầu định gọi Trần Ám về nhà, nhưng quay lại nhìn, thì không thấy Trần Ám ở đó.

Thoáng chốc cô luống cuống, thầy Đại Thụ nhận ra được, thử hỏi dò: “cô tìm ai à? Tôi mới vừa nhìn thấy, hình như người đứng chung với cô đi qua bên kia rồi.”

hắn chỉ chỉ đường mòn bên trái.

Vân Yên vội vàng cảm ơn, chạy qua bên đó, thầy Đại Thụ níu cô lại: “Nếu cô không ngại, tôi dẫn cô đi, tôi nhìn thấy...”

Bỗng nhiên Vân Yên kêu một tiếng: “Trầm Ám!”

Trầm Ám từ con đường kia đi tới, ánh mắt cố định trên cái tay của thầy Đại Thụ đang lôi kéo Vân Yên, trầm mặt.

- - -

Vân Yên không biết Trầm Ám bị làm sao, mình mắc lỗi chạy lung tung, cô còn chưa dạy dỗ anh đâu, mà anh lại giận dữ cô.

Trầm Ám đi ở phía trước, người trước người sau cách Vân Yên hai bước. Bị giận hoài, Vân Yên cũng thấy tức, đứng yên tại chỗ không đi theo anh.

Sau gáy anh như có con mắt, Vân Yên dừng lại, anh cũng dừng lại theo.

Có mấy giây, hai người không ai động đậy.

Trầm Ám quay đầu lại trước.

Vân Yên hất đầu sang một bên, cố ý không nhìn anh.

Lộp bộp, anh giẫm tuyết đi tới, dừng lại trước mặt cô. Đứng đó một lúc lâu, khom người nắm tay cô.

Vân Yên hất tay ra không cho anh nắm, nhẹ nhàng hừ một tiếng, vòng qua anh đi về phía trước.

Mới đi một bước thì vạt áo bị kéo lại.

Vân Yên giãy giụa, nhưng không giãy ra, quay đầu trừng anh: “Trầm Ám!”

một giây sau, trời đất quay cuồng.

Trầm Ám trực tiếp ôm cô, bắt chấp sai bước đi về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Vân Yên giãy giụa mấy cái, rồi bỗng nhiên không giãy giụa nữa.

Trầm Ám đi rất nhanh, không đến mấy bước thì bọn họ đã đến trước cửa nhà. anh nhấn mật mã, cửa mở ra.

Vân Yên nhìn thấy, tự đứng trong lòng sợ hãi. cô cũng không phát hiện giọng mình hơi run rẩy: “Trầm, Trầm Ám?”

Trầm Ám trở tay đóng cửa lại, cúi xuống không nói tiếng nào cời giày cho cô. Hai chân cô bị đông lạnh buốt, anh áp trong tay sưởi ấm.

Cách cánh cửa, Vân Yên nghe thấy gió bắc mang theo bông tuyết thổi qua. Trong lòng cô phát lạnh, thật sự không dám phản kháng.

Trầm Ám ngẩng đầu lên, lại tháo khăn quàng, cời mũ cho cô. Lúc cời mũ Vân Yên né tránh theo bản năng, đôi mắt không nhìn anh.

anh ngừng một lát, vẫn cời mũ xuống. Tóc cô rối bời, anh dùng ngón tay gỡ chải giúp cô, động tác cực kỳ ôn nhu.

Ôn nhu này khiến Vân Yên có phần muốn khóc.

Cởi cho cô xong, Trầm Ám lại cời áo khoác của mình. Thừa dịp chớp lát ánh mắt anh rời khỏi người mình, Vân Yên thử giãy giụa. Hình như không nghĩ tới cô sẽ phản kháng vào lúc này. Khí lực của Trầm Ám nói lòng không ít nên cô dễ dàng thoát khỏi. Dép cũng không thèm mang, chạy băng băng về phòng.

Tầm mắt Trầm Ám nhìn sang phương hướng cô chạy đi, ánh mắt u ám.

không thể chờ đợi thêm nữa.

Cùng lắm thì anh giam cô lại, giam cả đời.

Trầm Âm bước từng bước đến trước phòng ngủ của Vân Yên, đúng như dự đoán, cửa đã khoá.

anh không nhanh không chậm lấy chìa khoá ra, muốn mở cửa. Đột nhiên nghe thấy tiếng Vân Yên mang theo nước nở sau cánh cửa: “Trầm Âm.”

anh ngừng một lát, kiên nhẫn đợi mấy giây.

Vân Yên nói: “anh đi đi.”

Trầm Âm liếm liếm môi, nguy hiểm nheo mắt lại.

Kết một tiếng, cửa mở ra từ bên trong.

Đôi mắt Vân Yên hơi đỏ, bộ dạng giống như vừa khóc xong. Trầm Âm thấy thì hơi sững sốt, theo bản năng giấu chìa khoá đi.

“Mấy cái này cho anh.” một tay Vân Yên siết chốt cửa, một tay siết mấy tờ tiền giấy. Cấn môi do dự trong chớp mắt, nhét tiền cho anh.

“anh...” cô ngước mắt nhìn anh một cái, lại nhanh chóng cúi xuống.

“anh chú ý an toàn.”

Rầm, cô đóng cửa lại, nói xong lập tức lui về phòng.

- - -

Trời rất nhanh tối.

Vân Yên quỳ gối ngồi trên sàn nhà, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

không biết từ khi nào tuyết lại bắt đầu rơi, bông tuyết còn lớn hơn lúc này.

Trầm Âm hẳn là đi rồi. Cũng không biết ngày tuyết rơi nhiều như thế này, bên ngoài có gọi được xe không?

Gọi được xe thì anh nên đi đâu đây? Nhà họ Trầm sao? không được, đó là một ổ sói, chủ tịch Trầm thường xuyên không ở nhà, Trầm phu nhân và Trầm Minh không có khả năng sẽ giữ anh lại, nói không chừng còn nghĩ cách đối phó anh. Hay là khách sạn? Trầm Âm có mang thẻ căn cước theo không?

anh ngốc hơn mười năm, đột nhiên tốt lên, có hiểu biết gì không. Có bị lừa bán không? Có bị lừa đảo không? Có bị đánh không? Có phải lưu lạc nơi đầu đường xó chợ không?

Vân Yên càng nghĩ thì trong lòng càng bất an.

Dù là nhân vật phản diện, dù trời sinh thông minh, nhưng không phải cái gì anh cũng làm được nha. Thậm chí, thậm chí không bao lâu sau, anh sẽ bị nam chính tính kế, lật cả người cả xe xuống vách đá.

nói không chừng hôm nay từ biệt, cô sẽ không còn được gặp lại anh.

Nước mắt Vân Yên bỗng dung tuôn trào, cô nhớ tới lần đầu tiên thấy Trầm Âm, anh lạnh lùng, không thèm trả lời cô, khiến cô suýt nữa tưởng anh bị câm. Sau đó cô đưa anh đi, mặc dù anh vẫn không thích đề ý đến người khác, nhưng sẽ giúp cô xách hành lý rất nặng. Sau đó nữa, anh toàn tâm toàn ý tín nhiệm cô, thích làm nũng với cô, thích ôm cô, thích dụi dụi vào cổ cô, lúc sự chú ý của cô không đặt trên người anh, thì anh sẽ ghen tỵ mà nổi giận, cực kỳ ngay thơ.

anh vừa sinh ra đã không có mẹ, ba ruột cũng không rảnh quan tâm anh, chứ đừng nói tới mẹ ghẻ lòng dạ độc ác đó. Trầm Âm lớn như vậy, cho đến bây giờ cũng không có ai đối tốt với anh.

Giống như cô vậy.

Từ nhỏ đến lớn Vân Yên chưa từng mất đi ai, đây là lần đầu tiên cô biết, hoá ra nói tạm biệt với một người quan trọng, lại khó chịu đến thế.

Đồng hồ báo thức tích tắc tích tắc, quay tới chín giờ rưỡi.

Vân Yên khóc lâu, đôi mắt vừa khô vừa xót, cô xoa xoa, tay chống vách tường đứng lên, muốn đi tắm nước nóng.

Phòng ngủ chính có phòng tắm, cô bước mấy bước đi qua, dừng lại. Đột nhiên quay đầu đi tới cửa phòng, mang chút hi vọng giấu kín đến chính mình cũng không nhận ra, mở cửa.

Trầm Âm đứng ngoài cửa, mặt không đổi sắc cúi đầu. Hành lang không mở đèn, sau lưng anh tối om, dưới chân tiền giấy màu đỏ rơi đầy đất.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh chậm chạp ngừng đầu lên. không kịp thích ứng với ánh đèn, lông mày cau lại.

Vân Yên há miệng một cái, không nói nên lời.

Trầm Ám ngược mắt nhìn cô, ánh mắt mát mẻ như chú chó bị chủ nhân vứt bỏ.

“Em không cần tôi sao?” Giọng anh khàn khàn, trầm thấp hỏi.

Vân Yên chớp mắt một cái, nước mắt lại rơi xuống.

anh đưa tay lên lau sạch nước mắt cô: “Tôi sẽ tự ăn cơm, tự mặc quần áo, sẽ ngoan, sẽ nghe lời em, em đừng đuổi tôi đi.”

Hai mắt Vân Yên ngấn lệ mông lung, mơ hồ nhìn anh.

“anh...”

“thật xin lỗi.” anh còn nói: “Hôm nay em chơi cùng đứa trẻ khác nên tôi tức giận. Sau này tôi sẽ chịu đựng không tức giận nữa.”

Chơi cùng đứa trẻ khác nên anh mới tức giận sao?

Đây là lời mà đại nhân vật phản diện sẽ nói ra khỏi miệng sao?

“Lạnh quá.” Trầm Ám khom người ôm lấy cô, tiền trán hậu tấu: “Ôm một cái được không?”

Vân Yên do dự, ôm eo anh.

Làn da mát lạnh của anh, Vân Yên nhận không được oà khóc, thật lâu mới nặn ra một chữ: “...Được.”

- - -

Chu Mạn Chi phát hiện, bầu không khí giữa Vân Yên và Trầm Ám hơi kỳ lạ.

Trước kia hai người không kiêng kị chút nào, hai mươi bốn giờ đều dính chung một chỗ, lúc thì nắm tay, lúc thì ôm, giống như bị dính vào nhau. Bây giờ là Trầm Ám bám dính cô, cô tỉnh bơ tránh đi.

Vân Yên còn sai bảo Trầm Ám đi lấy đồ, ánh mắt nghiền ngẫm nhìn theo anh.

Chu Mạn Chi đặt ly trà xuống, trong lòng hiểu đại khái chuyện đang xảy ra, nhưng vẫn hỏi: “Em sao vậy?”

Vân Yên thu hồi tầm mắt, lại không yên tâm nhìn về phía Trầm Ám bên kia một cái, sau đó nhỏ giọng hỏi chị: “Chị cảm thấy... Trầm Ám có ngốc không?”

Vấn đề này cũng rất khó khăn.

Chu Mạn Chi cân nhắc trong chốc lát: “Chị nghe nói khi còn bé Trầm Đại thiếu thiên phú dị bẩm, trước khi xảy ra chuyện nhảy tận mấy lớp, có lúc còn giúp chủ tịch Trầm xử lý chuyện của công ty.”

Những thứ này không cần nói Vân Yên cũng biết, điều cô muốn hỏi không phải cái này.

Chu Mạn Chi tiếp tục: “Lần đầu tiên chị thấy Trầm thì không nhìn ra cậu ấy khác người bình thường chỗ nào cả, chị cảm thấy xem như cậu ấy xảy ra chuyện, thì chỉ số thông minh vẫn còn đó, năng lực học tập trời sinh mạnh hơn người bình thường. Nếu không nhiều năm như vậy, làm sao cậu ấy sống nổi ở nhà họ Trầm chứ.” Chị nói xong, lại nâng tách lên uống trà.

Vân Yên ngơ ngẩn, trong lòng suy nghĩ lời của Chu Mạn Chi.

Trầm Ám bung một ly sữa bò tới, lướt qua Chu Mạn Chi một cái, đưa sữa bò cho Vân Yên.

Chu Mạn Chi bị sặc trà, ho khan mấy tiếng, đặt tách trà xuống: “Lý đạo diễn nói phải đi thành phố Giang lấy bối cảnh, vé máy bay cho em đã đặt xong, ngày mai chị tới đón em.”

Vân Yên không nghĩ tới cô còn có thể quay lại đoàn làm phim, nhưng cô không chú ý hỏi thăm cái này, lập tức hỏi Chu Mạn Chi: “Vé máy bay đặt mấy vé vậy?”

Chu Mạn Chi liếc Trầm Ám một cái, cầm túi đứng lên, cười như không cười nói: “Yên tâm đi, hai vé.”

- - -

đi một chuyến không biết mất bao lâu, Chu Mạn Chi vừa đi, Vân Yên đã bắt đầu xếp hành lý.

Trầm Ám đi theo sau lưng cô vòng tới vòng lui, cũng không giúp được gì. Nếu là lúc trước, Vân Yên đã sớm đuổi anh ra ngoài rồi, nhưng lúc này

lại không nói gì, cẩn thận xếp một cái áo lông của anh bỏ vào vali.

Hai người chia phòng ngủ đã mấy ngày, Trầm Ám sợ lộ chân tướng, cũng không dám thừa dịp Vân Yên ngủ mà vào phòng cô, trước mắt có thể ở cạnh cô một lúc, dù cô không để ý tới anh cũng được. Nhưng thời gian trôi qua rất nhanh, không lâu sau, đã xếp đồ xong.

Trời cũng tối.

Vân Yên nấu chút đồ ăn, Trầm Ám rất nể mặt ăn không ít. Lúc ăn vẫn nhìn cô, một bộ dạng muốn cô dứt, lại không dám nói.

cô cố ý không quan tâm anh, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn thử phản ứng của anh. anh hoàn toàn trở thành một đứa trẻ muốn hấp dẫn sự chú ý người lớn.

Trong sách đại nhân vật phản diện ngày càng thay đổi, sao bây giờ Trầm Ám vẫn là bộ dạng này?

Vân Yên do dự một chút, gấp một miếng trứng dứt cho anh.

anh ăn hết, trong nháy mắt cao hứng, ánh mắt sáng lên.

Chuyện đầu tiên sau khi đại nhân vật phản diện khôi phục bình thường chẳng phải là đi trả thù hay sao, nào có thời gian rảnh ở lại chỗ này lừa gạt cô chứ, lừa gạt cô thì anh có được gì đâu? (Typard: Được vợ chứ được gì chị ơi.)

Tìm Vân Yên mấy ngày nay bị treo lên cứ như vậy trở về chỗ cũ.

Ngày hôm sau, Vân Yên xuống máy bay, dựa theo địa chỉ Chu Mạn Chi cho đi khách sạn.

Khách sạn do đoàn làm phim đặt, phòng của diễn viên tốt hơn một chút, phòng của staff kém hơn một chút. Bởi vì bọn họ tới trễ, Vân Yên còn tốt, có một phòng của mình, nhưng Trầm Ám thì phải ở chung phòng với người khác.

Vân Yên cho là anh sẽ không vui, vẫn đang rối rắm có muốn để cho anh ngủ chung với mình hay không. Kết quả biểu cảm của anh bình thường, cũng không làm nũng với cô, gật đầu một cái đồng ý. Lần này Vân Yên muốn nói, cũng không tiện chủ động nói.

Thu xếp ổn thỏa, hai người đến đoàn làm phim.

Thành phố Giang lạnh hơn thành phố Nam rất nhiều, đoàn làm phim lấy bối cảnh ở nơi vắng lặng, căn bản không gọi xe được. Cũng may đoàn làm phim cách khách sạn không xa, hai người cứ như vậy đi tới, vốn xuống máy bay cũng đã là buổi chiều, cộng thêm trời lạnh đi chậm, lúc đến đoàn làm phim, trời đã tối rồi. Vừa vận quay xong, staff đang thu dọn đồ đạc.

Lý đạo diễn căn bản không nghĩ tới hôm nay cô sẽ đến, nên người đã đi rồi. Còn lại mấy staff quan sát cô ánh mắt cũng hơi kỳ quái, ngay cả thợ trang điểm bình thường nói vài lời với cô cũng hơi né tránh.

Trong lòng Vân Yên hiểu, đại khái là do cô đánh Trầm Minh, khiến bọn họ "nhìn cô với cặp mắt khác xưa".

Người khác không để ý tới cô, cô cũng không mặt dày sáp lại nói chuyện. Cùng Trầm Ám theo đường cũ trở về, dọc đường đi hơi buồn buồn, không nói lời nào.

Trầm Ám ở lầu hai, Vân Yên ở lầu ba.

Vào trong thang máy, Vân Yên chờ Trầm Ám mở miệng muốn ngủ chung với cô, chờ mãi, thang máy dừng lại ở lầu hai, Trầm Ám từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng.

Trầm Ám cất bước sắp đi ra ngoài.

Vân Yên hoảng hốt, níu lại góc áo của anh. Trầm Ám nghi ngờ quay đầu.

"anh, anh ngủ sớm một chút!" Vân Yên nói xong, lập tức buông tay ra, hai tay cũng giấu ra sau lưng, tầm mắt nghiêng qua một bên không nhìn anh.

Khoé môi anh hơi vênh lên, gật đầu một cái rồi đi.

Vân Yên trở về phòng rửa mặt xong, mở vali ra tìm quần áo ngủ để mặc, bất ngờ phát hiện quần áo ngủ của Trầm Ám ở chỗ cô.

Quần áo ngủ là trước đây không lâu mua cùng lúc với quần áo ngủ của cô, trừ kích thước khác nhau, thì kiểu dáng cũng không khác nhau lắm. Lần này tới, bọn họ cũng chỉ mang theo hai bộ đồ ngủ này.

Làm sao đây? Bây giờ muốn cô đi đổi lại quần áo ngủ sao?

Nhưng là cô một nữ nghệ sĩ, nửa đêm đi gõ cửa phòng nam trợ lý của mình, tìm anh lấy đồ ngủ, có thể hơi kỳ quái không?

Phòng Trầm Ám còn có người khác thì sao, không chỉ một, là mấy người. cô làm như vậy, có thể tưởng tượng được tương lai sẽ truyền ra nhiều bát quái đặc sắc.

Đúng rồi, điện thoại!

Vân Yên tìm điện thoại di động, gọi đến số của Trầm Ám, mấy giây sau, trong vali truyền ra tiếng chuông điện thoại.

Vân Yên: "..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Muốn Ly Hôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.